

34.2

34.2

93,502

13891

સયદે હવસ.

તખતએ નાટક.

મેલ.

- દારા.....તાતારકા નેક દીવ જાદશાહ.
 નાદિરજંગ.....દારાકા દગાજાજ બાપ.
 કંજલખેગ.....દારાકા સિપેહસાદાર, નાદિરકા ખુરીયા મદદગાર
 શેરજંગ.....દારાકા વદાદાર સરદાર.
 સિંજર.....દારાકા બડા શહજાદા, વારિસે તખત.
 કંચસર.....દારાકા છોટા શહજાદા.
 જાર.....સિંજરકા મામુ.
 સુરખાખ.....દારાકી ફ્રાજકા એક અહમક સરદાર.
 શમશાદ.....નરગીસકા અશિક.
 ખુખક.....એકે ખુદા રક્ષસ ઉમીદવારે નરગીસ.
 કંડીમ }સુરખાખ કે નાકર.
 રાહીમ }
 કરામત.....જખરદસ્તીકા દકીમ નખકતકા શાહર
 સિપાહી, દરગારી, અમીર ઉમરાવ નાકર વગયરા.

ફીમેલ.

- માહરેઆલસ.....દારાકી ખેગમ.
 અખતર.....દારાકી લડકી.
 બેકખાલ.....નાદિર જંગકી લડકી.
 નરગીસ.....સુરખાખકી લડકી.
 ખાનમ યા ખેગમ.....સુરખાખકી બીવી.
 નખકત.....કરામતકી બીવી.
 સહેલીયાં, બાંદીયાં, વગયરા વગયરા.

સચ્દે હવસ.

ખાખ પહેલા.—પરદા પહેલા.

નાદેર જંગકા ખાગ.

(સખકા ખુદાકી હસ્ત કરતે હી ખાધ દેના.)

ગાના.

સખ—તું દાતા જગ ત્રાતા તેરો નીસદીન રટે નામ સખ સંસાર
તેરા આધાર નીત ખીચાર તોપે નીસાર લાખ ખાર કરમ
ધરમ રાખો શરમ સખ સુખ કરતા—તું દાતા.

કયસી ખ્યારી કુલ વારી કુદરતકી ગુલકારી દેખો ખહાર
કયસા નિખાર છાયા હય હર ચમનમે હર ખનમે હર
મનમે તુહી નીસ દીન ખસો કષ્ટ હરતા—તું દાતા.

અશઆર.

શેરજંગ—ઘનઘોર ઘટા કયા છાઈ હય રૂત બદલી આજ જમાનેકી.

ખી એર પીલાતા બ સાકી હો ખયર તેરે મયખાનેકી.

૧ દરખારી—નરગીસકે ઉશારે હોતે હય કુંકા રંગ બદલતા હય
ગુન્થેકી સુરાહી ઢલતી હય લાલેકા ખ્યાલા ચલતા હય

૨ દરખારી—સખ સન્દ હય મસ્ત અલસ્ત બને મય દસ્ત બદસ્ત
ઉડાતે હય.

સખ સંગ તરંગ ઉમંગમે હય સો ઢંગસે રંગ જગાતે હય

૩ " હાં કાગ ઉડે બે લાગ ઉડે

૪ " કુચ્છ રાગ ઉડે કુચ્છ ગાતા હો.

૫ " કુચ્છ ધુરધત ધુરધત પટ્ટી ટપ્પા યા તુમ દીડ દીડ દાના હો

ગાના.

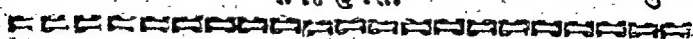
સખ—ભર ભર બમ પીલા ગુલલાલા બનાદે મતવાલા

તુ લા લા લા લા—ભર.

ફસ્લે ખહાર હય જોખન સીગાર હયે

શીશેમે મય હયે પહેલુમે યાર હયે

તું લા લા લા લા—ભર.

ગાના.

સહેલી-ખહાર આઈ હય સરદે બાદએ ગુલશુ'સે પયમાના

રહે લાખોં ખરસ સાકી તેરા આબાદ મયખાના

શેરજ'ગ-સાકિયા અયસી પીલાદે કે મહુકતે જાએ

હમ વોહુ કમજદે નહી હ'ય કે બહેકતે જાએ.

સહેલી-પનીયા સરનકો મ'ય કયસે કયસે જાઉં

પઈઆ પડત હુ' છાંડ અચરવા

દીટ લ'ગરવા મય બલહારી જાઉં-પનીઆ.

રોકોના મોહે ખીચ ડગરવા

શામ મોશરીરે તોપે વારી વારી જાઉં-પનીઆ.

અખીયાત.

શેરજ'ગ-શીરી ગલેને સખકો મજેમે કુળા દીયા

અશમેને આજ લુત્ફકાદરિયા બહા દીયા

૧ દરબારી-ખ્યાસીથી રૂહ ઇસલીયે કાનોકી રાહસે

આખે બકામે શહુદ મીલાકર પીલા દીયા.

જખાની.

શેર-(કજલબેગકા આના) આખખા આવ ખ્યારે કજલ.

કજલબેગ-તમામ દોસ્તોકા આદાબ

સખ દરબારી-દોસ્તોકે દોસ્ત આદાબ

કજલ બેગ-કજલકે મહેરખાનો, કજલકે આકાકે મહેમાનો ! આપ

ખુશ હોજીયે કે મ'ય આપકે કદમોકો થોડી તકલીફ

દેને આયા હુ' જોર આપકે કાનોકે લીયે ખુશ ખબરી

લાયા હુ' કે ખુશ નસીબ દોસ્તો અપની આખે ખીછાવ

કે શાહી આક્રતાબ અપને આન્દ જોર સીતારોકે સાથ

પસ જમીનકો આસમાન ખતાને આતા હય.

શએર.

૧ દરબારી-જર મહુરો માહુ આતેહ'ય જુલવા ફીજાઈકો

જરરોકો આહીયે કે ચંદે પેશવાઈકો

કનલબેગ-ગય ઓ ફરેણકી જલ દાના અમીર તેરા શીકાર લેનેદે
ગએ આજ ઇસ દઅવત કે જલસેમેં હો દસ્તરખાન
ખીછેંગે એક પર તો શાહ બેઠેગા ને ગરીબ બનવરોકી
હુડી ઓર લજબ ગોસ્તસે બની હુધ લજબ ગીનાએ
ખાયગા ઓર દુસરેપર કન બયઠેગી

બયત.

જલતી હય જળાં ફાટે હય મુંહ બહેરેગીજ મૈત
ભુકી હય જહુનમકી તરહ કબ્ર દગા મવત

(નાદેરકા દાખલ હોના)

નાદિર જંગ-મવત ખ્યારે કનલ મવત બડોકે મરનેસે છોટોકા
કામ ચલતા હય સુરજ જળ હુબ જાતા હય તબ ચાંદ
ચમકતા હુઆ નજર આતા હય કમબખત લાઇકા
વજુદ હમારી તરફકી રાહમે એક પથર હય આજ
ઇસ પથરકો ઉઠાકર કબ્રમેં ફેંકદો તાકે હમેશા કે
લીયે રાસ્તા સાફ હો.

કનલબેગ-મંચને આપકે હુકમકે મુતાબીક ઉસકે રાસ્તેમેં કાંટે
ખીછા દીયે હંચ યા અને ચાર બેરહમ કાતીલ ખુખવાર
છુરી ઓર તુફ્તોસે મુસ્લાહ જહાદોંકો ઇન દરખતોંકો
આડમે છીયા દીયે હંચ

નાદિર જંગ-શાબાશ બહાદુર દોસ્ત

કનલ બેગ-જળ શીકાર જહકે સામને નમુદાર હોગા એક ફયર
હોગી ઓર ધુવાં રહકો લેતા દીમાગમે પાર હોગા.

નાદિર જંગ-કનલ ઓર

કનલ બેગ-હુબુર સીન્જર

નાદિર જંગ-હાં બેઠેને સલતનતકે વાસ્તે બાપકો કતલ કરાયા એ
ઇન્જમ સીન્જરપર લગાયા જાયગા.

કનલ બેગ-હુબુર મુજે શબ કુછ સમજા ચુકે હંચ ઇન દોનો ઠાક-
રાંકો ને આપકો તખ્તાતક પહોચને નહીં દેતી
રાસ્તેસે હટાયા જાયગા.

નાદિર-ખ્યારે દોસ્ત તુમ જાનતે હો કે હમેશા લોહસેલોહા કાટ
જાતા હય એ દુનિયા મુજસ્સિમ બદી હય બદીકો ઇન્સાન

બદી હીસે પાતા હય. ચલો આવ હમલી ખુશામદી અમી-
રોંકી તરહ ઇનકી પેશવાઇકો ચલો કયુ કે દુનિયાકો બેવકુફ
બનાનેકે લીયે ઇસસે બઢકર ચોર કોઇ અવજર નહીં હયે.
કજલ-બેશક મુઝેબી ઇસ ખાતસે ઇન્કાર નહીં હયે.

ખયત.

બે ખુશામદ કરે બઢક ઉસસે સદા રાજી હય

સચ્ચો ચહે હયકે ખુશામદસે ખુદા રાજી હય

(દોનોંકા બના.)

(બાદશાહ, મલેકા, સીન્જર, કયસર, અખતર, દરબારી,
નાદિર, કજલ વદીગર દરબારીયોં વગયરાકા આના)

અશઆર.

નાદિર-બહાર હય તેરે દમ કદમસે દીમાગ હયે હકતવે પલકપર

જહાંબી કહેતા હય મેંય હું જન્મત અગર હયે ખુદે

બરી ફલકપર

કજલ-સખી કરમ રેજ જરરા પંરવર કદમ રખા બે તુને યહાંપર

ઉછાલતી હય. ખુશીમે આકર કુલાહે ઇન્જતજમી ફલકપર

ગાના.

દરબારી—

હુજુર હયે બુદવગર હમારે ખડે હય ખુદ દામે ગીર્દ સારે

નીસાર હોતે હયે ચાંદ તારે હયે મહેરે મસનદ નશી ફલકપર

અયાએ ચક બાલે બાદશાહી રહે ચુંહી મહશે તાબમાહી

ફરોંગ બખશે જહાં ઇલાહી હયે જયમે મહેર મુર્ખી ફલકપર

જખાની.

દારા—ખીરાદર જાન અગર ચહે સચ્ચ હય હે દરખત અપને ફલસે

પયચાના જતા હય ઇન્સાનકા હાલ ઉસકે કૌલો ફયેલસે

જના જતા હયે તો તુમહારા ખરતાવ એક આઇના હય,

અસમે સદાકત નજર આતી હય ચોર ચહે આરાએશ ચોર

રૌશની બે તુમને આજ મેરી આનેકી ખુશીમે છી હય

તુમહારી દીલકી છુપી હુઈ મુહબ્બતકો રૌશનીમે લાતી હય

ઈજ્જત અફળાઈ હય મં'ય તો યહે સમજાતા ચોર ફરતા હું કે આજ સલ યમાનને ચીંવટીકી દબવત કુખુલ ફરમાઈ હયો.

શબ્દ.

ખાનયો કમતરમે' હય ગરદુ જતાળ આયા હુવા

આજ હય જરેરકે ઘરમે' આફતાળ આયા હુવા

કયસર--અછે કજલ તુમ તો કલ કહતેયે કે ઝુંઝ બોલના બડા અયબ હય.

કજલ--ખેશક મેરે છોટે હુબુર.

કયસર--તો ચચાબાન કયું ઝુંઝ ફરમાતે હં'ય યહે ચરાગોંકી રોશની ધુપ હય નો અખબાબાનકો આફતાળ બનાતે હં'ય.

નાદિર--ખ્યારે કયસર યહે ઝુંઝ નહીં સચ હય ઇસ વકત નો ચહેરા ચમક રહા હય હમારી દુનિયાકે લીયે ચહી સુરજ હય.

કયસર--અગર અખબાબાન સુરજ હં'ય તો રાતકો કયું આયો દીનકો આનાયા.

નાદિર--વોહ રાતકો ઇસ લીયે આયે હં'ય કે ઇસકો અપને સાથ લાનાયા.

કજલ--બહોત ખુબસુરત.

કયસર--મં'એ યા ચચા બાન.

કજલ--આપ મેરે સરકાર.

કયસર--અગર મં'એ છોટા હું તો ખુબસુરતીમે'લી છોટા હોઠિંગા ફીર બહોત ખુબસુરત કયસે હોઠિંગા.

કજલ--કયા ખ્યારી મન્તિક.

નાદિર--(ખુદસે) ખુશબોદાર કુલ જલ્લ તોડ લીયે બતે હં'એ નો લડકપનમે' જ્યાદા અકલમ'દ હોતે હં'એ વોહ જ્યાદા દીન જીને નહીં પાતે હં'એ.

અખતર--ચચાબાન કયા આપ નનેકી બાતકા જવાબ સોચ રહે હં'ય.

નાદિર--તહીં ખ્યારી અખતર મં'ય યહે સોચ રહા હું કે આફતાળકે સામનેલી ચહેરેપર કુછ શીકકી બદલી પાઈ બતી હયો.

સીજર--અમ્મીબાન યહે આપકી તરફ ઇશારા હયો.

નાદિર—હાં હું જુરકી વરૂં મુઝે તઅનજુમ હુએ કે હુમારે આગમે
એક યોગા ખુલખુલ ચડક રહા હુએ ફિરખી આપકેા હંની
નહી આતી હુએ.

મહેર આલમ—લાઈ નાદિરે હંની દીલકી ખુશીએ આતી હુએ યોર
મેરી ખુશી કલ રાતએ નાસ હોગઈ હુએ એક અયસા
ભયાનક ખવાખ દેખા હુએ કે તખીઅત કપ્રકી તરક
ઉદાસ હોગઈ હુએ.

નાદિર—ખુદા હુમારી હીક્કાજત કરે હુજુરને કયા દેખા.

મહેર આલમ—મંએને દેખા કે મંએ યોર અખતર કયચરકેા છેડ.
રહે હુએ યોર એ અપને દો પાલતુ ગેરોકે સાથ
હંસ હંસ કર ખેલ રહે હુએ ઇતનેમે એક શેર
ગરબ યોર હુસરા પીનરા તોરકર ઇતકી તરક ઉલટા
હુમ મળ એક ઘરમે લાગે મગર યો ખુદા નયસેહી
હુમ વહાં પહોંચે એક જલનલા આયા યોર સારા
મકાન હુમપર ફડપડા.

દારા—ખુદા હુમપર રહુમ કરે.

નાદિર—લાઈ જાન જવાબલી કર્હી સચ હોતા હુએ એ મળ વહુમ
કહેલાતા હુય દીનકેા લે આદમી સોચતા સુનતા યોર
દેખતા હુએ વહી સોનેકે બાઅદ નજર આતા હુએ
(રામશીગરોએ)

ખંચત.

હાંસુનાયો અયસે નજમે હુસસે દીલ મસરૂર હોતે હુય
એ પોક દાર હુય હુસસે દર્દ મારે દુર હોતે હંએ.

ગાના.

સહેલીયાં—આવો અલમેલીયાં મોહે રંગ રેલીઆં,

કરો અટ ખેલીયાં સાહેલીઆં—આવો,

હાં અએસી લો રસીલી તાન મોહુલે જાને

રંગત રંગ હમંગ દીખાવ તીરત બતાઓ સરગમ જાઓ

સાનીસા રેરે નીધની સાસાસા ધપધ નીનીની પમપ

ધધધ મંગમં પપપં ધધધે નીનીંગ સાસા મ રેરે પ ધરે

પ મંગરેસા—

નાદિર—કજીર કજીર કયા હય.

નાદિર—ખાસા તૈયાર હય (ત્રિવા નાદિર કજીર કે સખા જાના.)

કજીર—જી

નાદિર—જગહ

કજીર—વહી

નાદિર—ચુપ (નાદિર જોર કજીર જાના—યેકખાલ મએ સહેલી-
યેકે ગાતે ગાતે આના.)

ગાના.

રંગીલી રસીલી તુકીલી શરમીલી ખ્યારી હએ અલખેલી
જાઓ જા જાઓ અજી નાહી સતાઓ

ખ્યારી લટક મટક કયા ચાલ ઢાલ હએ મતવાલી

મોહિતા બનાઓ સખી મત શરમાઓ સખી

નયન સયન લલચાએ જએ જીઆલી—રંગીલી

ચેકખાલ—સુખહાન અલલાહ.

૧ સહેલી—માશા અલલાહ.

ચેકખાલ—સમા હએ યા શાને યજ્ઞની એક તરફ ચાન્દકી તુર
અફશાની જોર દુસરી તરફ પાનીકી રવાની જોર
ત્રીસરી તરફ શુલહાએ ખોસ્તાની.

શએર.

મય હય શખનમ ગુન્યા સાગર હરહર શાખ શુલાખી હએ

પંત્તા પંત્તા જીમ રહા હય જોયા ખાગ શરાખી હય.

૧-ગુન્યે હ'ય રહે રહે કે ચટખતે જોર ખુલખુલ હંસ દેતા હએ.

લંવરા લોખી કલી કલીકા હીર શીરકર રસ લેતા હએ.

૨-ખીયા ખપૈયા કહેતા હએ જોર કાયલ જખ કુક ઉઠતી હએ

ચેક ખાલ—શીર કયા હોતા હય અમ્પા

૨-ખીયારી-દીલમે એક હુકસી ઉઠતી હય.

૩-હાહા સમજી મતલબ રહે હુમ કે લયલીકો મજનુસા એક
દીવાના હો.

૪-શમ્મસા ચહેરા પાયા હએ હએ શૈક કોઈ પરવાના હો.

૧-હએ હએ તન્નીને યહે કયા ખાત નીકાલી હએ

રહે ખેચારી તો ઉમરલર કુવારીહી રહેનેવાલી હએ.

૨-હું-હું મંએતો કીસ મરદુવે પર નીગાહ ન ડાહુંગી.

૩-તો કીર કયા કરોગી.

૨-લેગન બનકર છન્દગીકે દીન નીકાહુંગી

૪-હાંહાં તનોગી મગર દેખલેના લેગનખી કીસી ગુલશમ હી દે લીએ બનોગી

ચેકખાલ—ખી સખ્ત પરી ચેહુ તુમ સચ કહેતી હો.

૪-સરકાર જયસે મોસમસે ગુલાબ આલમસે, શખાબ ચાન્દસે રાતકી બહાર હય મર્દ અવરતકા સીંધાર હયે.

શયેર.

બે મર્દકે અવરતકા ગુલરા હી નહીં હયે

ચોરત બે અંશુહી હય તો મર્દ ઉસકા નહીં હયે

(સીન્જર છીપકર આના)

ગાના.

કીન હુસ્ન વાલોને કુલોસે ગાલોને લવરાસે ખાલોને મેરી જાન
જાહુ નીગાહોંકા ડાલા રસવાલા દેકે મટકા પ્યાલા
કયું, બોલો, શરમાવો, જાવો, દેખા, લાલા.—કીન.

છ કહીં આયા હયે નેહાં લગાયા હયે

મધમાતી હો, શરમાતી હો, અઠલાતી હો

ખાલા કયા હયે ડાલા, કોન મીલા લોલા લાલા,

દીલમેં હયે કુછ કાલા.

(સીન્જરકા પીછેસે ચેકખાલકે ગાલપર કુલ લગાના ચેકખાલકા

ખુદકે ગાલ પર થપ્પડ મારના)

૧-અય હુલુર ચેહુ કીસ ગુનાહકે લીયે મુહપર થપ્પડ.

ચેકખાલ-હયે હયે ખુદા જાને મજબી યા મચ્છર

૨-હાંહાં હુલુર ચેહુ તો બડા મજબા હયે

સીન્જર-ચુપ તેરે લીયે ઇન્આમ રખ્યા હયે (દુબારા કુલ લગાના)

ચેકખાલ-હયે કીર ચેહુ કયા મુઝ મજબીકો મુજસે કોઈ અદાવત હય

૩-હુલુર હુલુર આજ આપકો અખખાજાનકે ચહાં દઅવત હયે.

ચેકખાલ—તો વહાં જાએ મુઝે કયું સતાતી હયે.

૪-પયારી જહાં મીલા હોતા હયે વહીં મજબીયાં આતી હયે

(સીન્જરકા કુલ ડાલના)

ચેકળાલ—હુંએ હુંએ ચેહુ કુલ કયસા.

૧—હુંએ હુંએ હુંબુર ચેહુ કુલ હવાકા ઓકા આપકે લીયે
તોહકા લાયા હયો.

૨—નહી પીયારી ચેહુ કીસી બે અદળ ખુલખુલને ગીરાયા હયો.

૩—અલ આપલી નહી સમઝી અલ ચેહુ કુલ ઇન ગાલોંકી
રંગત ચુરાને આયા હયો.

સીન્જર—અલ ચેહુલી નહી સમઝ ચેહુ કુલ ઇન ગાલોંપર
કુરખાન હોને આયા હય.

ચેકળાલ—કયુ'લ જહાં આર ખહુ બેટીયાં આપસમે ખાતેકરતી
હયો વહાં બગચર ઇન્નજત મદકો ચલા આના કયા
બુરર હયો.

૧—અલ આના તો આના ઉસપર શુસ્તાખી હીખાના.

૨—ચોર ઇન શુસ્તાખીયોકે બદલે પીયારી મખખીયોકે કોસને
ખીલવાના.

ચેકળાલ—ખુદાકી કસમ અયસે કુચુરકી તો સળ.

સીન્જર—ફાંસી હયો યા કયદ ખાના.

ચેકળાલ—બેશક કયદહી કરના ચાહિયે.

૩—મગર પીયારી કહાં.

૪—દીલમે.

સીન્જર—વાહુરે દસ્તુરે જમાના દઅવતમે ખુલાના મહેમાન આયો
તો ઉસે કયદમે ભીજવાના.

ચેકળાલ—આપ દઅવતમે આયો હુંએ તો ખીસમીદલાહુ દસ્તર-
ખાનપર તશરીફ લે બઘયો.

સીન્જર—અલ વહાં તો પેટકો ખાના મીલેગા ચહ હોંટ લુકે હુંએ
ઇનકો તો કુછ ખીલવાઇયો.

૧—વાહુરી આપકી લક્સાની મેરી બેગમ હુંએ યા તરતરી ખીયરાની.

સીન્જર—અલ તુમ કયુ' લાનલ મારતી હો ખી બાક રખાની.

૪—હુંબુર અળ ઇન્હે ટાલીયો બે લુખો હુંએ તે અપને હુસ્તકે
દસ્તરખાનસે એક આધ નીવાલા દે ડાલીયો.

શબ્દ.

સીન્જર—નહીદે ગદાકો બહોત દીલમે કોસા
ખસ એક બેસનકા દેદો સખોસા.

તુમહારી ઇબજતકે ભુખે ખડે હુએ
જવાનીકે સદકેમેં હોઁઠેંકા બોસા.

ગાના.

દેખો છયલાંકી ઘતીયાં

લાગો છતીયાં

માનો ખતીયાં મએ વારી-દેખો.

જાઓ જાઓં મુંહ બનાઓ ખેલી ભાલીકો ફંસાઓ.

રંગ પીઆરા ઢંગ પીઆરા ખાતમેં ઘાતમેં જાહુ હજારો ભરા

નાજ નીરાલે હય દીલ લેનેવાલે

તન નિસાર મન નિસાર ધન નિસાર

તુજપે કુલ ચમન નિશાર રહે જોખનકી બહાર.

ખાંતે ખનાનેમેં દીલકે લુભાનેમેં.

સારે જમાનેમેં હો હોશીયાર-છયલાંકી.

શેરજંગ-(શેરકા ઘભરાએ હુવે આના) ગજબ કહેર

બુદ્ધમ ઓ આસમાન ઓ કીસમત.

સીન્જર-શેર શેર કયા હાલત.

શેરજંગ-જલજલા અંગેજ કારરવાઈ ખોદ નાક દગાખાણ કાળીલે

લાઅનત ઘેરહમી.

સીન્જર-શેર સાફ સાફ.

ચેકખાલ-તુમહારી ચેહ હાલત ચેહ બુતુન.

શેરજંગ-ખુન ખુન ઇન્સાફકા ખુન શાહકા ખુન.

સીન્જર-કયા કયા

શેરજંગ-હમ તખાહ હો ગય હમ દુન્યાસે ના ઉમીદ હો ગએ.

સીન્જર-શેરજંગ કયા કહેતે હો ! કયા અખખાનન શહીદ હોગએ.

ચેકખાલ-કયા ચચાખાનકો કીસીને કતલ કર ડાલા !

શેરજંગ-ઓ શહબદી.

સીન્જર-ઓ ખુદા.

ચેકખાલ-ઓ ખુદાએ તઆલા (એક સીપાહીકા ઘભરાએ હુવે આના)

સીપાહી-ભાગીએ આલી બહ ભાગીએ.

સીન્જર-તુ કયા કહેના ચાહતા હએ.

સીપાહી-જો મુઝે ન કહેનાથા ખાદશાહ સલામત કતલ હુવે ઓર

કાતીલકા આપપર શુખાહ કીયા જતા હએ.

સીન્જર-કયા ખુનને અપને ખુનકા ખુન બહાયા કયા મએને
અપને બાપકો કતલ કરાયા.

(નાદરજંગ મએ સીપાહીયોંકે આતા હએ.)

નાદીરજંગ-યહી હએ બાંધલો ! કાતીલ જલ્લાદ બાપકો કતલ
કરાકર ચહાં છીપને આયા હએ ઓર કતલબી મેરેહી
ધરમે કે મુજ પર શક આએ ઓર મુજ પરહી શુબાહ
કીયા જાએ.

સીન્જર-મએને કતલ કરાયા ચચાજન યેહુ આપ કહેતે હએ !
(કજલકા ખત દીખાના.)

કજલ-નહીં યેહુ તેરે કલમકી તહરીર જો હમલા કરનેવાલે બદમ-
આશોંકી જેળસે પાઇ ગઇ હએ જસમે બાદશાહકો કતલ
કરનેકા તરીકા વકત જગા ઇન્આમ વગયરા હરએક ખાત
સમઝાઇ ગઇ હએ.

સીન્જર-યેહુ તહરીર ઝુઠી હએ.

ચેકબાલ-જો ઇસકો સચ કહેતા હએ વોહ બેવકુફ હએ.

નાદિર-ચુપ રહો લે જાવ કયદમે ઝુઠ ઓર સચકી પ્રખરીઆયાકે
ફેસલે પર મુનહસીર હએ.

સીન્જર-દગાબાજો ખુનીયો.

ચેકબાલ-ઠહેરો કયા કરતેહો ખુદાકે લીયે (દો સીપાહીયોંકા લેજના)

નાદિર-વાર ચલ ગયા વોહ કાટા જો એક મુદતસે ખટક રહાયા
આજ નીકલ ગયા અગર નસીબ યાવર હએ તો ગંચી હુઇ
ચીંગારીબી ફીન્નાર હએ. (લાશકા લાના)

મહેર આલમ-ગમ કરો માતમ કરો કયા તુમહારે પાસ આંખે
નહીં હએ અગર જખાન હએ તો ઇસકી મેહેરા
ખાનીયોં ઓર ખુબીયોંકા યાદ કરો અગર હાથ હરે
તો ઇનસે અપની છાતીયાં પીટો ફરીયાદ મે હુરુદ.

અખતર-ગરીબ બાપ

કયસર-મેરા બાપ

મહેરે આલમ-મેરા શૌહર

અખતર-હમ ખરબાદ હોગએ.

ચશર-હમ યતીમ હોગએ

મહેરે આલમ-મેં બેવાહ હોગઈં અય મેરી દુન્દીગી અય મેરે દુન્દીગીકા સરમાયા અય સહ લાશ અય જઈં રાત અય શાહી ખુનકા એ ખુન બકાયા દુન્દી સ'મેં ગમસે મરી જા રહી હું' દુન્દી ખીડકીયોસે રૂહ પરવાન' ડર ગઈ હુએ અય જ'ખમો બન્દ હો જાવ ડે મ'મેં અપની મીસકીન આંખોસે' તુમપર મરહમ દપડા રહી હું'.

અખતર-લાઅનત હો ઉસ મલકેન દીલપર લાઅનત હો એ રહમીક સાથ ખુન કરનેવાલેપર.

નાહિર-વોહ ગીરફતાર હુવા હુએ કલ હંસ ખુનકે બહલે ઉસકાલી ખુન કીયા જાયગા.

મહેરે આલમ-વોહ કહાં હય ઉસકો લાવ ઇન જ'ખમોંકા એવજ' ઇન નાખુનોસે લીયા જાયગા.

નાહિર-સખ કરો અખી તુમ ઉસસે બદલા ન લે સકોગી.

મહેરે આલમ-સખ બેહુદા સખ જો કહેનેમે' સહલ ચોર કરનેમે' મુશકીલ અપના ઘર જલાદો અપની અવલાદકો કતલ કરદો ફીર દીલસે પુછો કે તુ'સખ કરનેકે કાખીલ હુએ દેખો દેખો અએ સાહેબો ચેહ તુમ્હારા બાદશાહ હુએ ચોક ઘન્ટે પહિલે અસકે કહમોંપર બુ'કે હુએ થે વોહ અબ તુમ્હારે કહમોંપર પડા હુવા હુએ અસકે તુમ સખ મોહતાજ વે વોહ તુમ્હારા મોહતાજ હો રહા હુએ તુમ દફનાવ તુમ કફન પહેનાવ ગરજ તુમ્હારી મહેરનાનીયોંકા મોહતાજ હોરહા હુએ અએ દીલ ગમસે જુનુની હાબત અએ છુ'રી તુબી ખુની હાબત હાં મ'એ અપને શૌહરકો તુજસે તુ'ગી મેરા ઘર તેરે ઘરમે' ઉજડ ગયા મેરા બાગ તેરે બાગમે ખીગડ ગયા તુ મેરે શૌહરકો ગુજસે મીતાદો અગર તુજકો અન્દા રહેના હુએ તો પશકો અદાદ તુ દેગા તુજસે લુ'ગી તુજકો દેના હાગા.

ટેબલા.

બાબ પહેલા—પરદા હુસરા.

દીવાને આમ.

(અમીર ઉમરાવોદા આના.)

- ૧ દરબારી—કયા જહાન હુએ.
- ૨ " કયા ઇનસાફ હુએ.
- ૩ " વહાહ ઇસ વાકીયાને તો પથ્થરોકોલી રૂલાયા હોગા.
- ૪ " ચકીન કીજીયેકે ઇસ મલઉન કામકે બાઅદ ખુદ કાતીલકી આંગ્રોસેલી આંસુ નીકલ આયા હોગા.
- ૫ " દુન્યામેં અકસર આદમીયોકો દૈલત સલતનત ચાચુ કહીયેકે અયશો આરામકી હવસ હુયે લેકીન ઉમ્રકી અવસત નીકાલીયે તો જીયાદાસે જીયાદા પચોસ બરસ હુયે.
- ૨ " જોર ઇસમેં સે રાતોકો અલાહેદા કરદો તો પચીસહી બરસ હાથ આને હુએ.
- ૧ " જોર ઇસ પચીસ બરસસે દસ બરસ ખેલ કુદ, પાંચ બરસ પઢને લીખનેસે, ચાર બરસ દુખ ખીમારીમેં નીકલતે હુયે બાકી રહે પાંચ છે બરસ ઇનચન્દ દીનોંકે લીયે જો ખુદાકો છોડકર દુન્યાકી હીસા હવસમેં મસ-રૂદ રહે મએ સચ કહેતાહુ કે વોહ જાનવરસે જીયાદા બદતર જોર ખેવકુદ હુએ.

ગાના.

- નાદાન ગઆફીલ કીસ જહાનપર હરદમ હુએ લુલા
 શાહો જશાન ચુન ચુન, હરઆન મારે અમીરો
 વજીર ગરીબ ફકીર કીસ જહાનપર હરદમ હુએ લુલા
 પાએ આરામ કોઈ કયું કર નીસદીન પલહીન
 અએ આસમાન અએ આસમાન અએ આસમાન
- ૨ દરબારી—અજબાહ અગર સીજર ઇસ જીસે બગરદાર હોતા તો અપને બાપ બહાનેકે લીએ તૈયાર ન હોતા.

કબાલ—(ચેકબાલકા આના) વોહ કલી નહીં હુવા.

નાદીર-(હુન્નરી તરફસે આના) ઇંસકા કયા સુખુત.

યેકબાલ-ઉસકા માઅસુમ ચહેરા છત્તપર નેકી ઓર હમદીલી
ટપક રહી હુએ ઉસકા ચાલ ચલન ઉસકી સાદે છન્દગી
ને આઈનેકી તરફ ચસક રહી હુએ.

૧ દરબારી-અકી શહુનદી.

યેકબાલ-અછે આદમી અછે જનાંખ અછે સાહુખમે' આપ સાહે.
ખાંમેયુછતી હું કે આપકે શાહુનદને- ઇંસસે પહેલેથી
કીસી આદમીકો કલ કંરાયા હુએ.

૧ દરબારી-નહી,

યેકબાલ-કીસીકો કોઠાંસે પીટવાયા હુએ.

૨ દરબારી-નહી.

યેકબાલ-કીસીયર ખેવજહુ શુસ્સા દીખલાયા હય.

૩ દરબારી-નહી.

યેકબાલ-લલા ગોરતો કીછુએ કે છસ ખે શુનાહ ફરીસ્તેને આજ-
તક કીસીયર શુસ્સાલી ન દીખાયા હો પહે સુમકીન હય
કે વોહ એકદમ રહમ ઓર નેકીસે અયસા ખેભર હો
જાય કે ખુન ઓર વોહલી અપને ખાપકા ખુન ખહોનેકો
તૈયાર હો જાય.

નાદીર-હીસકા અધેરા છા જતા હય તો ને કલી નહીં કામગાયા
વોહલી ઠોકર ખા જતા હુએ.

યેકબાલ-જખ હીસકા અધેરા છા જતા હય તો ઇમાનકા ચરાગલી
વહી અપની રોશની ફયલાતા હુએ.

નાદીર-એ મય નહીં માનતા છસકો તખ્તો સલતનકી હવસને
ધેરા હય ઉસકે લીએ ઇમાનકા ચરાગ કયા અગર આફ-
તાબલી ચમકે તેલી અધેરા હય.

યેકબાલ-એ સિદ્દ આપકા શુમાન હય હુન્યામે' અછે ઓર ખુરે
દોનો તરફકે ઇન્સાન હય છસતરહુ સદહા અયસે લાલચી
હય ને હુસરોંકા હક દખાનેમે' ચુકતે નહીં હય ઇસી
તરહુ અયસે હજારો ઇમાનદાર ખન્દેલી હય ને કાકોંસે
મર જાએ મગર હરાંમકે માલપર ચુકતે નહીં હુએ.

યેકબાલ ખામોશ રહે.

મય સચ કહેતી હું.

કહે.

ચેકબાલ-કયા આપ ખાપ હોકર મુઝે ઘે સીખાતો હુએ કે મંએ
જુઠં જોલુ.

નાદિર-મંએ ઘે ચાહતાહું કે તુ કુછ ન જોલે.

ચેકબાલ-તો મુઝે અપના ખંજર ફીછીએ કે મંએ ઘે જખાન
કાટકર ફેંક હું.

નાદિર-ઘેલી હીમાકત ઓર બુલ હય.

ચેકબાલ-નહીં યાતો ચેક માનીએકે ચેક જખાન ખુદાને જોલનેકે
હી હયે વર્ન ઇસકા હોના કુજુલ હએ.

નાદિર-અજબ એહુદા ફલીલ હય તુ કયુ ખહત કરતી હય કયા
તુ સીજરકી વત્રીલ હય.

ચેકબાલ-મંએ ઇસકે જવાબમે હાં કેહતી હું.

નાદિર-મંએ નહીં કહેતા હું.

ચેકબાલ-અયસા કહેના ખીલાફ ઇમાન હય સચ્ચી તરફસે લડના
ઓર સચ્ચ જોલના ખુદાકા ફરમાન હય.

નાદિર-મુઝે તઅજુબ હુએ કે તુ મેરે આમને હું ન કરતીથી
આજ ખેલડક બકતી ચલી જતી હય.

ચેકબાલ-ઇસકા ઘે સખબ હયકે મંએ સચ્ચી હું ઓર સચ્ચાઇમે
ચેહ તાકત હુએ કે મુંગેકો જોલના સીખાતી હય.

નાદિર-જેવકુદ અગર તુ યા હમ જખાનલી હીચાય જે તો લોગ
ફીર સીજરકી ખેલ તરફદારીકા ઇલજમ લગાએ જે.

ચેકબાલ-તો આપ ખુશ હોછીએ કે જો લોગ હકકી તરફદારી
લીએ ખદતામ હોંગે વહી ઇસ દુનિયામે નેક નામ હોંગે.

નાદિર-મંએ ફીર કહેતાહું કે અય લડકી અપની જખાન ખન્દ કં
ચેકબાલ-મંએ ફીર કહેતી હું કે અપની જખાન મુઝે ફીછીએ

માય ઇન દોહરી જખાનોસે મુઝે ઇલજમોકો સમજુ.
નાદિર-તુ ન માનેગી ચત્રીજ નીકલ જ નીકલ જ.

ચેકબાલ-ખહોત ખુબ આપ મુઝે ચડાંસે નીકલ સકતે હુંએ લેકી
યાદ રખીએ કે જખાનસે સચ્ચાઇ ઓર ફીલસ

ઇમાનકા નીકાલના દુશ્વાર હય (ચલે જાના.)
૧ ફરજારી-ઇમાનકી ખાત તો ચેક હુએ કે પહેલે વો

સલતનતકા તલબગાર હએ.
૨ જ ફરજી હુએ ઓર ખુખાર હએ.

૩ " કાતીલ હુય ઓર કાળીલે દાર હુએ (કજલકા સીંજરકો લેકર આના.)

કજલ-લીજયે મુજરીમ હાજર હુએ.

નાદિર-આપ સખ સાહેબોંકો ફેસલેકા ઇજતેયાર હુએ.

૧ દરબારી-હમ સખકા ચહેં ફેસલા હુય કે (ચેકખાલકા આના)
ચેકખાલ-ઠહેરો અલી ફયસલા કરનેસે પહેલે ચેહ સો ચલો કે
એક ઓરલી હાકીમે ખાલા હુએ કે જીસકે પાસસે
તુમહારાલી ફેસલા હોનેવાલા હુએ.

૨ દરબારી-હમ ઉસ હાકીમકે ઇન્સાફ ઓર કાનુનકી કસમ
ખાકર ઠીક ફેસલા કરના-ચાહતે હુએ.

સીંજર-કસમ ન ખાવ બે લોગ જુઠે હુએ ઓર સમજતે હુએ કે
મેરી ખાતોંકા કોઇ ચકીન ન કરેગા વહી ચકીન દીલાનેકો
કસમ ખાતે હુએ સચ્ચે કવલ આપસે આપ દીલપર એ
અતેખાર જમાતે હુએ અગર સચ્ચે હો તો ખતાવ કે
કીસને ગવાહીદી કે મંચને અપને ખાપકા ખુન બહાયા
હુએ કેન હુએ કે જીસને મેરે ચહેરે પર ખાફ હાથમે
છુરી ચાલીસખાસ પર ખુનકા ઢાગ પાયાહુએ.

કજલ-તુમ ઇસીલીયે તો સાફ હો કે અપને મદદગારોંકે હાથસે
શાહકો કતલ કરાયા હુએ.

ચેકખાલ-જુઠ હુએ.

કજલ-સચ હુએ.

સીંજર-તુ બકતા હુએ હુરએક કામ લાલચસે હોતા હુએ કયા તુ
કોઇ ફાયદો સાબિત કરસકતા હુએ.

કજલ-બહોત બડા ફાયદો.

સિંજર-કયા ?

કજલ-તજતોતાજ લેનેકા ધરિદા.

સિંજર-તજતો તાજ તો મેરે લીયે પહેલેહી તૈયાર થા કયુ કે
ખાપકે બાઅદનેહી હુકદાર થા.

કજલ-કીસમત દેગી તો મીલેગા ઇસ ઉમ્મીદમે એક લાલચી
આદમી દીલપર જખ્ર નહીં કરસકતા હુએ એક જુઠે
આદમીકે સામને એક પુત્રાવકી રિકાળી રખકર કહોકે
ઇસકો ચોડે દીનોકે બાઅદ ખાના તો વોહ કબી સખ
નહીં કર સકતા.

સિંજર-કયા તુમમે સે એકલી કહેતા હય કે ચહે દલીલ મજબુત હય.

૧ દરબારી-હાં હમ સળ કહેતે હં એ કે ચહે દલીલ તુમહારે કાતીલ હોને કે લીએ કાફી સુબુત હએ.

મહેરે આલમ-(મહેરે આલમકા આના) કાતીલ કાતીલ મેરે શૌહરકા ખુન બહાને વાલા કાતિલ મેરે બચ્ચોકો ચતીમ બનાવેવાલા કાતિલ મુઝે બતાવ અય ઇન્તેકામ બેદાર હોળ અય કબ્ર ખુલળ અએ જહન્નમ તૈયાર હોળ.

કચસર-અમ્મી જાન ગુસ્સા હોરહી હંએ.

અખતર-ચયા જાન કયાં આપ અખ્ખા જાનકે કાતિલકો કોઈ સળ ન દેગે.

મહેરે આલમ-સુનતેહો નહીં ચા મૈં બીજલી ઓર ગરબકો અપની આવાજકી મદદકે લીયે બુલાલુ કહાં હયે ખુની કહાં હયે કાતિલ મ'યે બદલા લેનેકે લીયે ભુકીહો રહી હું લાવ મેં અપને દાતોસે ઉસકી બેટીયાં નોચે કાલુ

નાદિર-કયા આપ ઉસે મઆફ નહીં કરસકતા હંએ.

મહેરે આલમ-ઓ મઆફી ચાહતે હો તુમ કયું સમજાતે હો તુમલી ઉસકે તરફદાર નજર આતે હો મુઝે દીખાવ મુઝે બતાવ વર્ન મ'એ બુતુની.

નાદિર-ચહે હએ ખુની

મહેરે આલમ-કોન સીજર ?

અખતર-લાઈ ?

મહેરે આલમ-તુ તુ (બેહોશ હો જાના સળકા ચલે જાના.)

બાબ પહેલા-પરદા તીસરા.

સુરખાબકા મકાન.

(નરગીસકા ગાતે ગાતે આનાં)

નરગીસ,

ગાના.

કીયા કાતિલને દીલપર નીગાહોંકા વાર,

મોરી હાએ જાન જાએ પીયા ખ્યારેને પ્રેમકી મારી કટાર.

ગાલમે' લાલી કાનમે' બાલી સોહિ સરપર દુપટા શુકનાર,
મેરે બેબનપે લાખોં હુએ છાઈ બહાર.

કચોન દેખે પીયા બીન નીબાર.

છયેલ આવો મન લુલાવો નાઝી મ'એ નિસાર,

બખાની.

બહર, આખ, સમન્દર દુઃખ બીમારી એ સખ આદમીકે
દુશમન હ'એ મગર છસ દુશમનકા કોઈ ઈલાજ નહો પોહ
ઈશક હુએ મુવા ઈશક અગર તલવાર હો તો ઉસકે રોકનેકે
લીએ હાલ બનાએ દરદ હોતો દવા ઇબાય ખેગ હોતો
શહરએ લાગ બય મગર ચહતો કુછબી નહી ઈસકા કયા
ઈલાજ કીયા બય હાં એ હોસકતા હુએ કે દીલ મસોસા કરો
ચોર ઈસ નીગોઠેકે નામકો કોસા કરો (શમશાદકા આના)

શમશાદ-અલ્લાહ અલ્લાહ બેચારે ઈશકકે સાથ નારાજ.

નરગીસ-ફીર આપ કચોનંહો મુદતી યા કાજ હાં સમઝી કે' ઈશક

તુમહારા રીશતાદાર હુએ.

શમશાદ-ખ્યારી નરગીસ ઈશક મુહુબ્બતકે બાબરકા દલાલ હુએ

અગર તુમહારે કોસનેસે એ મર બયગા તો ઈશકકે હાથે

હુરનકા સવદા કચોન બીકાગયા.

ખાનમ-(અંદરસે) કરીમ અરે ચો રહીમ.

શમશાદ-એ કચોન ?

નરગીસ-ખ્યારે શમશાદ ચલદો શાએદ અમ્માબતન ચહાં આઈ હુએ.

શમશાદ-ખ્યારે કયા ચહે ઈસ ખુસટકે સાથ શાદી કરનેકો અલી

તક સમઝાતી હ'એ.

નરગીસ-ચહેતો ઉસકા રોજકા રોના હુએ મગદ ખ્યાહનો.

શમશાદ-તુઝીસે હોના હુએ.

ગાના.

તેરી ચીતવનને ઘાયલ કીયા દીલ હમારા

હુવા જગર પારા પારા,

ઉહું

આહાહાહા

અરે વાહ વાહ વાહ-તેરી,

બેબન બે લુટા આહુટા હમારા.

જુઠા હય શીકવા તુરહારા,
 ખાતોમે ગજળકી હયે ખટક.
 મત મુજે શરમાઓ,
 બાલીમ એ ચટક અઓર એ મટક.
 અપની તો ફરમાઓ,
 જુલફોકી લટક દીલકો ઝટક લે ગઈ.
 ગસ બઓ,
 હુમ સરકો પટક ડરસે અટક રહે ગયે
 ધમકાઓ,

જરનિસાર ઘર નિસાર સર નિસાર તુજપે ચાર
 (બાના દોનોકા)

(ખાનમકા મએ કરીમ ઓર રહીમ કે આના)

ખાનમ—અગર તુમને ચાર દીનકે ખાઅદ નોકરી છાડી.

કરીમ—કલી નહીં આપ છન્દા રહીયે મ'એતો મરકરલી થહાંસે
 ન બઉંગા.

રહીમ—હુબુર મેરી ઓરતેકે દો માહુ ખાઅદ લડકા હોનેવાલા હય
 અગર વોહુ નાલાચક છતા રહા તો ઉસકોલી આપહીકે
 પાસ નોકર રખાઉ ગા.

ખાનમ—હાં બુરર રખાના મગર ચેહુ તો કહોકે નૌરકો માલીક કે
 સાથ કીસ તરેહુ ચાહિયે પેશ આના.

કરીમ—હુબુર માલીક બે કુછ કહે સમઝમે આએ ચા ન આએ
 મગર હામે હાં ચીલાના.

રહીમ—અગર ચાર આનેકા સવદા મ'ગાએ તો તીન આને ખાનના.

ખાનમ—અગર માલીક એક કહે તો

કરીમ—દો કરકે આના

રહીમ—અછ દો કયા બલકે ચાર

બેગમ—ચાઅની

કરીમ—ચાઅની આપકો આયા બુખાર

બેગમ—ચુપ એ નાખકાર

કરીમ—સુનીયે હુબુરવાલા બુખાર આયા તો બુરર કહેજે ન
 હકીમકો બુલા લા.

બેગમ—બેશક.

કરીમ-તો મ'એ ચાર કામ કરૂં'ગા-અન્વલ હકીમ દરજી ગોરકન
મહેલેવાલે સખડો ખુલા લાઉંગા

બેગમ-એ કયું' થેહ સખ કયું' આએ'ગે.

કરીમ-હુન્નુર હકીમ સાદળ તો આપકા ઇલાજ ફરમાએ'ગે અમર
ઇલાજસે આપ મર ગઇ તો દરજીસે કદન સીલાએ'ગે ગોર-
કનકો કપ્ર ખોદનેકે લીએ દઓડાએ'ગે કમખખત મહેલે-
વાલોસે આપકા જનામ ઉકયુએ'ગે કયું' કયલી કહી.

બેગમ-હત તેરા મુરદા નીકલે નીકલો મુજકો અવસે નોકરોંકી
બુરરત નહીં હયે આજ મેરા ખાવીન્દ બુરર સફરસે
વાપસ આયગા અગર તુમ જયસે નોકરોંકો દેબેગા તો મુજે
શરમીન્દા બનાએગા.

કરીમ-હુન્નુર મ'એ બડા લાયક આદમી હું મુજે દેખતેડી ઉનક
દીલ ખુશ હો જાયગા.

બેગમ-થેહ મુવા ભોલા હયે યા બેવકુદ.

કરીમ-અજી ભોલા નહીં બેવકુદ હું.

બેગમ-અજી કામ કરો હમેશાકી નોકરી મેરે ખાવીન્દકે આને
પર મૌકુદ હયે.

રહીમ-ખડોત ખુબ.

કરીમ-ખુદા હુન્નુરકો અકલમંદ બેટા દે.

રહીમ-એર વોહબી મેરે જયસા લંગડા.

બેગમ-હ'ય ફીર બેતુકી અએ તું તો બડા ઉલ્લુ હયે.

રહીમ-હુન્નુર બડા ઉલ્લુ તો મેરા બાપ થા મય તો છોટા હું.

બેગમ-અજી જાવ નરગીઝ અરી એા નરગીઝ.

કરીમ-એા નરગીઝ.

બેગમ-જાતા નહીં મુવા ખવીઝ નરગીઝ નહીં સુનતી.

નરગીસ-જી આઈ કયા આપને યાદ ફરમાયા.

બેગમ-હાં.

નરગીસ-ઇરશાદ.

બેગમ-મએને તેરી એક સહેલીસે સુના હયે કે તુ ઇસ શાદીસે
રજામન્દ નહીં હયે કયા ખુબક તુજે પસન્દ નહીં હયે.

(ખુબકકા આના.)

કરીમ-હુન્નુર હુન્નુર આપકા ગૌહર આ ગયા.

બેગમ-કહા હયે.

કરીમ-યોહુ આયા.

બેગમ-અરે મુવે રહે તો મેરા હોનેવાલા હામાઈ હુએ.

નરગીસ-બેશક અમાજન મુઝે ઇસ ખુદેકી શાદીસે ઇન્કાર હુએ.

ખુબક-બેટી નરગીસ અરે નહીં બુલા ખ્યારી નરગીસ તુ તો દીવાની હુએ જવાન તો ઉસી વકત તક ખ્યાર કરતે હુએ જખતક ચોરતકી જવાની હુએ ચોર ખુદા શૌહર તો ઉમરભર નાન ઉઠાતા હુએ, અછે ખાને ખીલાતા હુએ, મુ હુ ધુલાતા હુએ, પન્ખા હીલાતા હુએ, બલકે ગાલી જુતી તક ખાતા હુએ, ફીરખી સદકે વ કુરખાન હુવા જાતા હુએ.

નરગીસ-અમાજન કાટા લાખ અચ્છા હો મગર કુલકે પહેલુમે ખુરાહી નજર આતા હુએ.

ખુબક-બેગમ સાહુબ રહે બન્દા તો સારી ઉમર યકસાં નીલાયગા ખુદા હુવા તો કયા હુવા.

બેગમ-તુઝે તો બેટીકી તરહ ચાહેગા.

નરગીસ-મ'એ તો અબલી બાપ સમજતી હુ અમાજન પેહ અછા હુએ કે.

શાયર.

હો બંજર યા કટારી તીર પહેલુમે

ખર અવરત ન ચાહેગી કે રહે પીર પહેલુ મે.

(જાના નરગીસકા)

બેગમ-અચ્છા જનાબ આપ તશરીફ લે જાઇએગા મે' ઇસકે સમજાઉંગી.

ખુબક-મગર અબકી જુમેઅરાત તક નીકાહ જુરુર હો જાય.

બેગમ-હાં જુરુર હો જાએગા.

ખુબક-અગર ઇસસે નીકાહ ન હુવા તો ફીર આપસેહી નીકાહ પઢના પડેગા.

બેગમ-અરે રહે બેટી હુએ કે માં કયા દીલેરીસે તકરાર કરતી હુએ

મુઝે શક હોતા હુએ કે ચેહ ફીસી ચોરતપર આશક હુએ

તબી ઇસ ખુદેકી શાદીસે ઇન્કારી હુય ચેહ તો માનતીહી નહીં

શમશાદ-પ્રાહુરે હીમાકત જલદીમે ટોપી છોડકર ચલખના ટોપી

કહી ગઈ ચેહ રખખી હુએ અહાહા તુમ અલીતક યહી

ખડી હો મેરી જાન.

બેગમ—અરે કૌન શએતાન.

શમશાદ—તુમહારા આશીકે બર (જોસા લેના ચાહતા હયે) યા
પરવર હીગાર.

બેગમ—કૌન હયે નાબકાર.

શમશાદ—યા ખુદા તઆલા.

બેગમ—હુઆ ચોર રખલા કરીમ અને ચો રહીમ કોઈ આવ.

શમશાદ—અણ શોર ન મચાવ.

બેગમ—ચોર ચોર ખાંધો પકડો.

શમશાદ—ખચ્યા શમશાદ દઝોડો વર્ન કીસમત સુલીપર ટાંગેળી
(આના કરીમ રહીમકા.)

કરીમ—કહાં હયે.

બેગમ—અરે યહીં કહીં છીયા હોગા.

કરીમ—જનાબ કયા આપકો સથ મુચ ભુતકી તરહ ચીમટ ગયા.

બેગમ—મુઝે કસમ હયે કે મ'યે યહાં ખીથી મુવા આતે કે સાથ
લીપટ ગયા.

કરીમ—અરે કહીં ઊસને જોસા તો નહીં લીયા.

બેગમ—મુવા હું દતા હયે યા ખાતે કરતા હય મુઝે મઅલુમ હોતા
હયે કે તુ ડરતા હયે.

કરીમ—કયોન ડરતા હયે અણ અશી લાતા હું ઠંડા ચોર કીએ
દેતા હું ઠંડા.

બેગમ—ચલ વર્ન નીકલ જાએગા ઠંડા.

શમશાદ—છલ્લત તખાહી નરગીસકી માંકે જોડસે લાગા તો દરવાજે
પર નરગીસકે ખાપકો દેખા અબ કયા કરૂં ઇસ પેટીકી
આડમે છીપ જાઉં (સુરખાબકા આના)

સુરખાબ—ફાંસી સળકો ફાંસી ઇન ગાડી વાલોંકા બુદ્ધમ કીસીકો
સુઝતા નહીં રાસ્તેમે લોગોંકો લુટતે હયે કોઈ ખુશતા
નહીં એક તો જોવકુદકા મરીયલ ઘોડા ઉસપર ઉસકો
પુરાની ગાડીમે જોડા, ચોર હાથમે નહીં કોડા, મારે
હીચકોલોકે જદન હો ગયા ફોડા, પેટમે ઉઠને લગા
મરોડા ઇતની તકલીફ પરલી કમખખતને એક રૂઆ
કીરયા ચાર આના ઇન્આમ લેકર છોડા.

કરીમ--(સુરખાબકો દેખકર) હાં યહી ખખીસ હયે. (કરીમ ડેડા લેને જાતા હયે.)

સુરખાબ--બેગમ નરગીસ સેલારો-હ'યે ઇતની અવાજેદી મગર કોઈ નહીં અખ કીસકો પુકારૂં.

કરીમ કયુ'યે હરામજાદે તુ અખી ખડા હયે.

સુરખાબ--એકે કચોન હરામજાદા.

કરીમ--કચોન ? તેરા દાદા.

સુરખાબ--અણે તુતો કોઈ ઉલ્લુકા હયે ખચ્યા.

કરીમ--અખતો મંએ ખા જાકેંગા કચ્યા.

સુરખાબ--કયુ' તુ કોઈ રસ્તમ હયે યા સીક'દર ?

કરીમ--અણે ચુપ બન્દર બલકે ચુ'કન્દર તુ કીસ હકસે આયા ઇસ ઘરકે અદર,

સુરખાબ--કયુ' એકેતો મેરા ઘર હયે.

કરીમ--હાં યહાંકી બેગમ સાહેબ આપકી ચોરત હ'યે.

સુરખાબ--બેશક.

કરીમ--જાબહી આનકર જલ્દીસે લીપટ ગયા.

સુરખાબ--હ'યે મેરી ખીખીકો કયા કીસીને લીપટ લીયા.

કરીમ--કયુ'યે મુછન્દર મુઝેલી બનાતા અચ્છા હલવા તો તું મને ખાયા હોગા જરા એકે મલીદાલી ખાના (કરીમકા જુતા ઉઠાના.)

સુરખાબ--અરે તું એહ જુતા કયુ' ઉઠાતા હયે ? તું મુઝે જાનતા હયે

કરીમ--મેં ખુબ જાનતા હું કે તું ખડાહી રીજલા હયે શયતાનકે સાલા હયે ઇસી લીએતો તેરી જોપરી સેહેલાનેકો જુતા નીકાલા હયે.

સુરખાબ--અણે ઠંડેર જરા ગુસ્સા કર ધીમા.

કરીમ--મ'યે ખરાખર કીયે દોતાહું કીયા (જુતે મારતે હુવે લેજાના)

શામશાદ--વાહવાહ ખુબ હુવા તવેલેકી બલા બન્દરકે સર પડી બેગમસે લીપટા તો મંએ ચોર માર ઉસ ખુસટને ખાઈ અખ કયા કરૂં ચારા. (નરગીસકા આના.)

નરગીસ--હ'યે તુમ અલી યહી હો લીલઆરા.

શામશાદ--નરગીસ તુરહારે ઘરવાલોને મુઝે દેખ પાયા.

નરગીસ--તો મંએ અખ કયા કરૂં અચ્છા આવ ખીછલે દરવાજેસે નીકલ જાવ. (દોનોકા જાના.)

કરીમ--પાણી શરીર લુચ્યા કસમ બાપકી વોહ લગાયા ઘુંસા કે હુઈ પસલી હો ગઈ હોગી ભુંસા. (બેગમકા આના)

બેગમ--ઉસ સુવેકી પુરી મરમત કીયા યા છોડ દીયા.

કરીમ--છોડ કયા દીયા મારે બુતોંકે બખીસકા સર તોડ દીયા.

બેગમ--શાબાશ અચ્છા આ મેં તુએ દો આના ઇન્આમ દેતી હું બાબર બાના તો ઉસકી બરકી લેકર ખાના (બાના દોનોંકા સુરખાબકા આના.)

સુરખાબ--ચેહુ તો વહી મસલ હચે કે ખીલ્લીને ચુહેસે નાક કટાઈ કરમખત રીબલા નીકલે ઉસકા હીવાલા દેખા ન લાલા બુતા નીકાલા માર મારકર મેરા કચુમર કર ડાલા અબ કયા કર્' કોકુ' બમ ઘુસ બઉ'. ઘરમે' એકદમ મગર હકહી' ફીર ન પડને લગે ધમાધમ જબ તો ચહીં ખડા રહુંગા, ચહીં બયહુંગા, ચહીં લેટુંગા વોહ ચહીં આયગા ઉસે ચહીં ઝપેટુંગા.

(શમશાદ નરગીસકા આના)

શમશાદ--યા બુદા અબ કયા પીછલે દરવાજેમે' તો તાલા પડા હય.

નરગીસ--[સુરખાબકો દેખકર] અરે ચેહુ-તો મેરા બાપ ખડા હચે. (નરગીસકા ભાગ બાના)

સુરખાબ--કચુ' બે તુ કૈન હચે નાખંકાર.

શમશાદ--અણ હુનુર ચાલી આપકી કોઈ ઇજત ઉતાર રહા યા ધડાધડ બુતે માર રહાયા મ'એને સુન પાયા તો આપકો બચાને આયા.

સુરખાબ--હાં બહાના કરતા હચે કે મેરે હાથસે છુટ બય.

શમશાદ--અણ અગર મેં જુઠ બોલતા હું તો મેરે સામનેકી આંખ કુટ બય.

સુરખાબ--કયા ઇસલીયે આયાયા બડી મહેરબાની છન્દા રહે તેરી નાની કયા તુ બાનતા હચે પહેલવાની.

શમશાદ--બહોત અચ્છી.

સુરખાબ--જબ તો મ'એ ઉસે પકડ રહુંગા તુ ધડાધડ બુતે લગાના.

શમશાદ--ઇસ કામકા કયા ઇન્આમ દીલયેગા.

સુરખાબ--એ તું કહેગા.

શમશાદ--અચ્છા તો અપની લડકીસે મેરા નીકહ પદા દીલયેગા.

કરીમ-૭ ૭

રહીમ-હંસ પન્દરા બુતે મારકર નીકાલ દે.

બેગમ-નહીં અપકે ઇસકો પુરી સબદેની આહીએ કરીમ ઇસે ખીડકીકે રાસ્તેસે ગઢમે ડાલ દે દેખના ગીરના નહીં સંભલકર દે'કદો મુવેકો.

નરગીસ-અમ્મા જાન કયા ગ્યોર હુએ.

બેગમ-મ'એ યહાં ખડીથી દે એક ઉઠાવગીર આકર લીપટ ગયા કરીમને માર માર કર ભગાયાથા મગર વોહ દ્રીર આકર ડટ ગયા.

નરગીસ-કયા ટોઈ ખુદાયા

બેગમ-નહીં જવાન હુએ, ચહરેરા બદન પેશાનીપર ફીસી ચીજકા નશાન હુએ.

નરગીસ-હ'એ ઝહે તો મેરે શમશાદકા ખયાન હુએ.

બેગમ-અપકે કરીમ ઉસકી પુરી શરાયત નીકાલને ગયા હુએ ખીડકીકે રાસ્તે ગઢમે ડાલને ગયા હુએ (બેગમકા જાના)
નરગીસ-હાય હાય અખ અમ્માને ગજબ ફીયા કયા કરૂં ખુદાયા ફીસકો દબોડાવું ટોઈ નહીં મ'એ ખુદ જાઉં.

કરીમ-સરકાર

નરગીસ-કયા હુવા ?

કરીમ-દ્રીરતાર

નરગીસ-કયોન

કરીમ-વોહ સન્દુક ચોર ઉસમે'કા આદમી ૭સકો માર દીજાએ બન્દુક

નરગીસ-કયા દુનિયાસે બેચારા.

કરીમ-અહ વોહ ઉસી વકત જાનસે સીધારા

નરગીસ-કયા મરગયા મુઝે બરખાદ કર ગયા (બેહેશ હો કે કરીમપર ગીરના.)

કરીમ-બેગમ સાહુબ અહ બેગમ સાહુબ ઝહે કયા દીલ લગી ટોઈ આગ્યા તો આપકો હંસેગા બંદા જેલમે દંસેગા (શમશાદકા આના.)

શમશાદ-અરે ખુદા કયા નરગીસ અપને નોકરસે દીલ લગી કરતી હુએ.

કરીમ-અરે સાહેબ આપે કોન હુયે દેખીએ એ જોરત જખરદસ્તી ગલે પડતી હુએ.

શમશાદ-કયા તુએ આહતી હુએ.

કરીમ-ઇસકી ઇન ખાતોસે ચહી ખાત સમજમે આતી હુએ

શમશાદ-અચ્છા જખતો તુમ દોનોંકા કીસ્સા પાક કરતાહું.

કરીમ-ઓ મેરી ખાલા ઇસને તો કાળલી છુરા નીકાલા અછ બેગમ સાહેબ દઓડો અળ મ'એ તમામ હુવા મેરા કામ હુવા (બેગમકા આના.)

બેગમ-ઓ ખુદા એહો છુરા લેકર આયા.

શમશાદ-ખખરદાર ગુલ ન મચાના.

બેગમ-ખુદાયા ખચાના (બેગમકા શમશાદકે હાથમે બેહોશ હોકર ગીરના.)

શમશાદ-છ બેગમ અછ ઉઠો એ કયા બદબતી તુમહે કુછ શર્મ નહી આતી.

કરીમ-આમાં કાહેકી શરમ લો ને એક બોસા ગરમા ગરમ (સુરખાણકા આના.)

સુરખાણ-આન બય શાન શાય મગર અળ કે ઇતના માફગા કે માન બય (દેખકર) યા ઇલાહી એ કયા એક બદમઆશ મેરી લડકીકો હાથ પર સુલાએ હુએ ઓર દુસરા પાછ મેરી બીબીકો સીનેસે લગાએ હુએ હાં ઠીક ઇન દોનોંકે હાથ ફેસે હુએ અળ ષડા ષડ બુતે લગાઉ (બુતે મારના.)

કરીમ-બેગમ ઉઠો.

શમશાદ-ખાતુ સંભાલો.

કરીમ-મંચ તુરહારી વજહસે બુતે ખાતા હું.

શમશાદ-ખાતુ ઉઠો વર્ન મંચ જમીનપર ગીરાતા હું (દોનોંકા ઉઠના.)

સુરખાણ-કયુ હરામબદી એ કયસી કાર રવાઇ.

બેગમ-ઉઈ સુવા તુ ભુત હય યા કસાઇ.

શમશાદ-કચખત દીલ લેકર બેવકાઇ.

નરબીસ-એ તો અન્દા હય મુવે તુને કયુ મૌતકી ખખર સુનાઇ.

કરીમ-ખબીસ ઇતને બુતે ખાય કીરબી શકલ દીખાઇ.

બેગમ-અરે મુવે કયા તુને ઇસકો માર મારકર ઇસકા ભરકસ નીકાલા.

કરીમ-૯ ઓર સન્દુકમે' બન્દ કરકે ગઢમે'લી ઇસીકે ડાલા.
 સુરખાબ-સુનતી હો મેરી ખાલા.
 બેગમ-અરે મુવે મ'યને તો ઇસકી હુફાએ' તોડનેકા હુકમ સુનાયા થા.
 નરગીસ-કયુ'.
 બેગમ-અરી બેટી ઇસીને તો મુજકે અકેલા પાકર ગલેસે લગાયા થા.
 શમશાદ-જનાબ ખાત ચેહુ હુય નરગીસકે ઘોકેમે' મ'યને ઇન્હે'
 સીનેસે લગાયા.

સુરખાબ-મગર તુ મેરે ઘરમે' કયુ' આયા નાબકાર.
 શમશાદ-સચ કહે હું નરગીસકા આશીકે બર.
 સુરખાબ-અબે આશક.
 બેગમ-કયા કહેતા હુય મુવા !
 સુરખાબ-અબે તુ કીસસે પુછકર આશીક હુવા.
 નરગીસ-મ'એ કહુ' અખખાબન !
 સુરખાબ-માર કયા દેખતા હુય શયતાન !

ગાના.

મારો મારો અરેરેરે મારો મારો અરેરેરે
 મારો ધુ'સા હોવે ભુ'સા નીકલે દમ ઇસકા
 બરે બરે બરે બરે લારે લારે દંડા.
 એ મુસતકા હોવે થ'ડા.

વકત હુએ જુતે કારીકા
 મુજકે ન માર ખીલા આઆ ખીચારી
 છોડો પીદર મ'એ પહુ' પછ્યાં તે હારી
 ચલહટ ચહાંસે બરી બરી બરી બ.

ખાબ પહેલા-પરદા ચવથા.

ખ્યાબગાહ.

(નાદિરકા સોતે નજર આના મહેર આલમકા ખન્જર લેકર
 મારને આના.)

મહેર આલમ-દો જહાંન સુનસાન સબ બે બત અ'ધેરી રાત હુએ
 બેશમે' દીલ ગયજમે' બત ગજબમે' હાથ હુએ
 છુરી મેરે હાથમે' હુએ ઓર ઇસ મુજકી બત છુરી
 કે હાથમે' હુએ.

મુસદસ.

અય છુરી અછી છુરી દે સાથ ગર તુ સાથ હુએ
 મ'યલી ઓરત જાત હુ' ઓર તુલી અંવરત જાત હુએ
 એ કસીકે વકત હમદર્દી દીખાના આહિયે
 ઓરતોંકે ઓરતોંકે કામ આના આહિયે
 એક ખારમે' એક વારમે' મુજકા સીના આકરેર
 ખીજલી હય તુ કાંટા હય એ ગીર ઓર જલાકર ખાકર
 (કજલકા આના.)

કજલ-ખખરદાર.

મહેર-કૈન ? તુ હય નમરૂદકાં સાથી કીરઐન !

કજલ-ચેહ કયા નાદાની હુએ આપકી હાલત દેખકર મુએ સખત
 હયરાની હુએ.

અખીઆત.

- જુલમ જોરે કતલપર -તૈયાર કયુ'કર હો ગયા

તુરસે જો દીલ ખનાથા નાર કયુ'કર હો ગયા

મહેર-મ'યલી હયરાં હુ'કે મોર અખ માર કયુ'કર હો ગયા

કુલ સમઝીથી જુસે વોહ ખાર કયુ'કર હો ગયા.

કજલ-કયા ફરમાયા.

મહેર-શયતાનકો આઈના દીખાયા.

જલ-કયા હુનુરકો મુજપર કુછ શક હુએ.

મહેર-ખુદકા ઇ-સાફ હક હુએ (નાદિરકા જાગ ઉઠના)

નાદીર-કૈન મહેર ઓર ખંજર.

જલ-હુનુર કોઈ નેકી આડે આઈ તકદીરને આપકી જાન ખયાઈ.

મહેર-હાં વકતને દગાદી ખચ ગયા.

શાયેર.

જુદગીથી ખચ ગયા તકદીર ઓર ચે'ક ખાલસે

લેકીન ઉસકે વારકો રોકેગા ચેહ કીસ હાલસે.

નાદીર-હોગઈ યાગલ કયા અખતક કુછ અકલે તમીન્ હુએ

જુલમપર દર મહર આહમક મહેર ચેહ કયા ચીજ હુએ.

મહેર-ચેહ તુ.

નાદીર-મ'એ.

મહેર-હાં નાદીર નાદીરકા તૌર નાદીરકા જવાળ નાદીરકા નમુના
 ઇસમે'લી રહમ નહીં તુજમે'લી રહમ નહીં ઇસકોલી દોસ્તો
 દુશમનકી તમીજ નહીં ઓર તુજમે'લી ચેહ ચીજ નહીં.
 નાદીર-ખેવકુદ્દ ઓરત ચેહ મંચ નહીં તુ હય તેરા નમુના હયે.

શયર.

ચેહલી ઓરત તુલી ઓરત ચેહલી જાહીલ તુલી હયે
 ચેહલી અન્ધી તુલી અન્ધી ચેહલી કાતીલ તુલી હય
 ઇસસે તુ કુછ કમ નહીં હય તુજસે થે કુછ કમ નહીં
 જુલમ પેશાસે ભરી હયે તુ છુરી હયે કમ નહીં.

મહેર-મંચેલી છુરી હું ! મગર વોહ નહીં જસે કસાઈ જે
 ગુનાહોંકે ગલેપર કીરાતા હયે જલકે વોહ છુરી હું જસસે
 હકીમ સડે હુવે ગોશ્તકો કાટકર ખીમારકી જાન ખચાતા હય.
 નાદીર-અકલકી અન્ધી દીમાગ ન થા યાકે સર નથા યા સરમે'
 અકલ અકલકો હોશ ઇસકદાર નથા.

શયર.

લેકર છુરી જો આઈ મેરી મૈતકે લીચે
 ઉલટી ન મૈત આઈ તુજે ઇસકા ડર ન થા.

મહેર-હંચ મચોત મચોતસે તુજ જયસે ગુનાહગાર ડરતે હંચે
 જનકો ખુદકે સામને જાતે હુવે શર્મ આતી હયે મચોત તો
 એક રહમત હયે જો નેકોંકો દુનિયાકી ખુરાઈયોંસે આકર
 છુડાતી હયે.

નાદીર-અગર તુ મેરે કતલકા સળળ ન જતાયગી દેાતી આઈ હયે
 દેાતી જાયગી.

મહેર-સળળ ? સળળ તેરે ગુનાહ.

નાદીર-હંચે ગુનાહ ? મંચેને કોઈ ગુનાહ નહીં કીયા.

મહેર-તુને કચ્છાનસા ગુનાહ નહીં કીયા.

નાદીર-મંચે કસમ ખાતા હું મંચેને કોઈ ગુનાહ નહીં કીયા.

મહેર-કસમ કીસકી ?

નાદીર-ઈસ દીલકી.

મહેર-વોહ તો ફરેખ ઓર દગાઓંસે ભરા હયે.

નાદીર-ઈસ સરકી.

નાદિર-અગર અયસા ચાહોગીતો ખચી હુઈ પુ'જી ભી ખોએગી
એક આખસે સિંજર ચોર હસરીસે કયસરકો રોએગી
કળલ જાવ પકડ લાવ.

મહેર-જાલીમ ઠહેર.

નાદિર-ખસ ખસ જયસા મંએને કહા હએ અએસાહી હોગા
(શેરજંગકા આના.)

શેરજંગ-અગર ખુદા ચાહેગા તો અયસા કબી ન હોગા.

અખીયાત.

ખીજાં ખી હએ હસ્તીકી એક દીન ગેડર હોકર કુલ ન જા
શદાદ ચોર ન મરદો ફીરચોકી નખવતકો ભુલ ન જા
જો દુનિયામે ચીવટી ચોર ફીડકી હીકાજત કરતા હએ
ઉસકી કુદરત હએ ગર જન્દા તો સિંજર કખ મરતા હએ
નાદિર-જન્દા હીમાકત તુએ યહાં દીસને લેજા? ચોર કચોન
લેકર આયા?

શેરજંગ-ઇમાનને લેજા ઇન્સાફ લેકર આયા!

નાદિર-મગર તુએ યહાં આનાહી કયા બુરૂરથા.

શેરજંગ-એક અન્ધેકો ઠોકરસે ખયાના મન્બુર થા.

નાદિર-કચોન અન્ધા.

શેરજંગ-જીસકા દિલ હો ગન્દા જો શએતાનકા હએ ખન્દા જો
ખિછાને ચલા હય ફન્દા.

નાદિર-તો કયા ઇમાનને તુએ યહાં બદ જખાની કે લીયે લેજા હય.

શેરજંગ-ચોર કયા ખુદાને યહાં તુએ જો ઇમાની કે લીયે લેજા હય.

નાદિર-હાં જોઇમાનીકે લીયે ખિલકુલ જો ઇમાન કે લીયે અગર
ખુદા મેરે દીલમે હિસ, હવસ, શુસ્સા, તાકત, જોશ, હોશ,

યેહ સખ ન બખશતા તો મંએ કીસ લીયે દુનિયાકી

સુહખતમે ગીરફતાર હોતા.

મહેર-ઓ કેર નમક ખુદાને અધેરાહી નહી બલકે રોશનીલી

ખનાઇ હએ અગર ઇન્સાનકો નેકીકે સાથ બદીકી કુવત દી

હએ તો ઉસ કુવત પર હુકુમત કરનેકે લીયે શરીઅત ચોર
અકલ અતા ફરમાઇ હએ.

શેરજંગ-શુસ્સા ઇસ લીયે દિયા હએ કે જાલિમોકો ડરાવ, જો

ઇસ લીયે દિયા હએ કે કમતરોકો ખચાવ, હીસ ઇસ

લિયે દીયા હયે કેને કીયોકો જમા કરો હીંમત ઇસ
લિયેદી હયે કે બદીકો ફના કરો.

શએર.

નાદિર-સરમે' હો ગર અકલતો બકના છયાદા છોડદે.

મહેર-દિલમે' હો ઇમાનતો ખુની ઇરાદા છોડદે.

નાદિર-દેખતુ મજનુન હયે.

મહેર-દેખ તુ મલઉન હયે.

નાદિર-તેરે સરપર કળ હયે.

શેરજ'ગ-તેરે સરપર ખુન હયે.

નાદિર-ઇસે કહેતે હયે હિમાકત.

મહેર-ઇસકો કહેતે હયે વફા.

નાદિર-કૌન માનેગા.

મહેર-શરાફત.

નાદિર-કૌન ખુશ હોગા.

શેરજ'ગ-ખુદા.

શએર.

નાદિર-એ અદબ ખસ અબ કોઈ હર્ફ સુનાનાંહી નહીં

મ'એ બલા હુ' સુએ તુને અલી બનાહી નહીં

ઉસકી કીસમતકી તરફ તુજકો મીટા ડાલુંગા

ચાદ રખના કે ચહીં ખાક બના ડાલુંગા.

શેરજ'ગ-તુ ડરાએગા તો કયા દિલમે' દગા આએગી

દિલમે' જો બાત હયે વોહ લખપે સદા આએગી.

મહેર-દે ખુદા નેક એવજ તેરી નેકો કારીકા શર્મ કર ચોર અમક

સીખ વફાદારીકા.

નાદિર-ઇસસે અછા મ'એ સીખાઉંગાં સળક ખંજરકો ચોર

ખંજરસે પહાવુંગા તેરે ચિંજરકો ઉમ્મલર તુ લી ન લુલેગી

સુનેગી હસદમ.

(કજલકા કયસર કોબળ)

મહેર-મેરા બચ્યા.

યસર-મેરી માં.

મહેર-યેહ સીતમ.

નાદિર-રોક કદમ.

શરમેર.

સરદાર-હો જાઓ જો સળ મકસદે દિલ ફાત યહાંપર
લાતી હોયે ઉસે ખીચકર આળ મચોત યહાંપર.

(સાકીયા શરાણ લાના)

કજલ-હુબુર આળ ઇસ ફીકરકો ઇસ ખ્યાલેમે ડીગો દીજયે કયુ
કે આજરોજ ઇદ હોયે.

શરમેર.

હમ વોહ કમ નર્ક નહીં હોયે કે બહકતે જાઓ
સાકીયા જાઓસી પીલા દે કે મહકતે જાઓ
ગાના.

શાદમાં શાદમાં હોયે શાદમાં ન્યારિયાં ખ્યારિયાં સળ
ન્યારિ ન્યારિયાં

રાનો કે રાજા બયઠે ખ્યારે મહારાજા બયઠે

અનદાતાં રાજા બયઠે સારીયાં

હીલ મીલકર જાઓ બલહારીયાં

ગાવો દીપકા રાગ, હોવે રોશન ચીરાગ સાચે સુરમે સળ સાજા

મીલે ખ્યારીયા દારીયા ન્યારીયાં ન્યારીયાં વારીયાં.

બાળ દુસરા-પરદા દુસરા.

મહેલ.

(અખતર ચોર મહેર આલમકા દીખાઇ દેના)

ગાના.

ઓ મન મેરે કયસે તોહે સમજાવું

રયત અધ્યારી રાહ દિખતના કયોન નગરકો જાવું-ઓ.

ખતર-યા ખુદા હમપર રહમ કીજો

હેર આલમ-નહીં યહે નહીં હો સકતા

શરમેર.

યહે અળસ હોયે ખવાહિસે ના ચીજ હોયે.

માંગના કયા ચાહિયે તું માંગતી કયા ચીજ હોયે.

ગયર સુમકીન હોયે કે આલા જજમ દિલકા ચાક હો.

જુન્દગી માંગ અળકે મૌત આયે કયા કીરસા પાક હો

અખતર-ખ્યારી માં તેરી મૌત.

મહેરે—હાં મેરી મગોત છસકી અન્દગી બુદ્ધમકી ઠોકરોએ
ખરખાદ હો ગઈ હુએ

અખતર-હુલાક હો વોહ દિલ ને ઇંસ હુલાકતક ખ્યાલિશ મન્દ હો
કુટ બચો વોહ હાથ ને ઇંસ હુઆકે લિએ બિલ'દહે
(ચેકખાલકા આના)

ચેકખાલ-ચચીજન બહેન તૈયાર ચામઢા એ' લિયે તુફ'ચા
મહેર—ચેકખાલ

ચેકખાલ-વોહ દેખિયે ખાગકી મગરેબી હીવારમે' ચોર દરવાજા હુએ
અગર થોડીસી હીમત કરોગે તો થોડીહી દેરમે' અપનેકો
આજદ હુવામે પાવગે.

મહેર-નહીં એ ન હોગા અગર જલજલા આવે તોભી અપને
બચેકે બગચર હરગીજ યહુંસે ન બહીંગી.

ચેકખાલ-ચચીજન ઇંસકદર તખીઅત બેકરાર ન કીયે આપકી
ઇજજત ચોર જન ખતરેમે' હુએ ઇંસલિયે જલદી કીયે
કીલયેકે ખાહિર મેરા ઇન્તેજર કીયેગા મયે' જન લડાહુ'ગી
મગર કલ સામતક ક્યસરકો આપકે પાસ પહોંચા હુ'ગી

મહેર—મગર ખ્યારી મુઝે ઇંસ કામમે' તેરી જનકા ખતરા હુએ.

ચેકખાલ-ઉફ કયા અન્દેશા હુએ જો કીસીકી જન ખચાતા હુએ ઉસકી
જન ખુદા ખચાતા હુએ (ચેકખાલકા જના)

મહેર-અય ભારી દીવરોંકે પથરો મેરી મીજતકો યાદ રખના મેરે
બચેસે અહી તરફ પેશ આના એ બેવકુફ દીલ તુમ્હે'
આખિરી સલામત કરતા હુએ.

અખીયાત.

લં'વર પહુતે હંચ મૌજ ઉકતી હુએ બકે આંખે દીખાતી હુએ
કીનારા દુર શખ તારિક યાસ આકર ડરાતી હુએ
ઉમીદો ખીમકા તુફ હુએ હીમત ડગમગાતી હુએ
ખયા અય નાખુદા કીશતી અબ અપની કુખી જતી હુએ

ગાના.

અખતર-જુદી જગકી રીત હુએ જુદા સખ સંસાર

જયસે ખયાબ સોહાવના આખીર દુઝ ના સાર

બખત બરણસ્તા હુવા કયસી મુસીબત આઇ હુએ
 હુએક હુએ સદ હુએકે બુલબુલસે છુટતા હુએ ચમન
 દિલમે' ઉસ સૈયાદ કાતિલકે શરારત આઇ હુએ
 જુયા જલાએ દિલ દુખાએ મત અળ
 જુયા જલાએ દિલ દુખાએ મત હમરા
 ફલક તોહે આવે ન તરસ હમરા

બાબ દુસરા—પરદા તીસરા.

કરામતકા ઘર.

(નબકતકા ગાતે હુવે આના.)

ગાના.

દેખો મેરે ખાલે જોખનકી બહાર
 કયસી બની રંગીલી તુકીલી નાર
 પર દિલ ઉઢાસ હુએ ના પએસા પાસ હુએ
 શૌહરસે હું મ'એ જોનર
 મેરે નાબુક બદનપર—ઝોર ધસ ફખનપર
 અયસે મુવેકો કરું મ'ય નિસાર
 હું પયનર માઝું ચાર રોવે નર નર
 જબ નીકલે દિલકા જુબાર

જખાની.

સુરત ગોરી નસીબ કાલા નીગોડી કીસમતને અયસે નીબ
 ખતેકે પાલે ડાલા કે કમાનેકે-વાસ્તે કહો તો કરતા હુએ હીલ
 હવાલા ખીગડો તો બુતા વોહખી સાદા નહીં લોહકી નાલવાદ
 મુએકી આખોમે પડે જલા ડસ જાએ કાલા મરતાખી નહ
 રીજલા, છુટ જાએ મેરા પાલા.

કરામત-હુએ હુએ બસ બસ કીતની દુઆએ દોગી ખાલા

નબકત-અરે મુઇ

કરામત-કયા હુએ મુઇ

નબકત-મ'એ પુછતી હું કે તુ કહીં બકર મહેનત નોકરી ક
 નહીં કરતા હુએ.

કરામત-હ'એ નોકરી કયા કોઈ મેરે બાવાકા નોકર હુએ ને મુજે
 નોકરી દેગા બીબી વેહુ દીન ગએ ને એક કમાતાથા ચોર
 દસ ખાતેથે અળતો એક આદમીકા પેટ ભરના મહાલ હુએ
 બડી નોકરી તો ગઈ જહુન્નમમે' અબ અગર જુતા માફ
 કરનેકી નોકરી માંગને જવ તો કહેતે હુ'એ કે બી. એ.
 કલાસકા સારટીફિકેટ (સરટી ફીકેટ) લાવ.

નજકત-હાં ફીર
 કરામત-ફીર કયા મ'એ તો આજકલ એક હુકીમ સાહેબસે કીમીયા
 સીખ રહા હુ'.
 નજકત-અરે મુવે કીમીયા કયા ચીજ હુએ
 કરામત-એ બી એક કીસમકા ઇલમ હુ'એ પ્યારી થોડે દીન ઠહેર
 ફીર હાથ કાન ગલે નાકમે' સોનાહી સોના નજર આયગા
 (દોનોંકા ગાના)

ગાના.

હોગા પયસેકા કાયદા દીલમે ઉમંગ ચફરેપે અમક લાયગા
 મુજે ચાંદીકી પાંજન પહેનાનાં
 ચોર સોનેકા કંગન બનાના
 તુમ બન ઠંનકે નખરે દીખાના
 જળતો હોંગે માલા માલ
 બસ બસ દીલહીમે' રખના એ હાલ
 નજકત-બખર ચેહુ માના કે જબ બાવા મરેગા તો બચલ બટેગા
 મગર ચહાંતો અરાગમે' તેલબી નહીં હુય તો આજકા
 દિન કયસે કટેગા.
 કરામત-ફીર વહી બેહુદા અઘડા.
 નજકત-અરે મુવે અગડા કયસા ખાનેકો લાતા હુય ચાકે જુનીયાં
 ખાતા હુય.
 કરામત-દેખો બી નજકત મે' ગુસ્સેરો' આ જહંગા ચોર ઇસ
 વકત બુકાબી હુ' બીગડા તો નાકહી ચાખા જહંગા.
 નજકત-ચલદે કલ મુવે બડા આયા નાક કાટને વાલા તુ કોઈ
 રૂસ્તમ હુયે યા સોહરાબકા સાલા.
 કરામત-મ'એ મુક્યદ દેવકા બહેનોઈ હુ'.
 નજકત-તો મ'યબી લાલ દેવકી ખાલા હુ'.

કરામત-તો કયા કુશતી લહેગી જેણ ચુપ બયહ અયસે જુતે લગા

ઉગા, કે સરકી ધુલ ઝહેગી.

નનકત-કયુ' ચુપ બયહુ' તુ એક કહેગી તો મ'એ દસ સુનાઉંગી.

કરામત-હાં એહ ખાત હય અએ બાપકે શુસ્સે આ.

નનકત-મુવે ચમાર અણ અપની માંકો પુકાર.

કરામત-જખાની શયતાનકી નાની' નહી માનતી (નનકતકા

કરામતકો મારના ચોર ખુદ બખુદ ચીલવાના)

નનકત-અરે કોઈ આવ એહ મુઝે મારતા હયે મેરી જાન નીકા-

લતા હયે (કરીમ રહીમકા આના)

કરીમ રહીમ-કયા હયે કયા હયે.

કરીમ-એહ કયા ઉગમ નજર આતા હયે અણે ના મરદે ચોરતયે

હાથ ઉઠાતા હયે.

કરામત-શીર તુઝે કયા તુ કોઈ ખુદાઈ દ્રોજદાર કહેલાતા હયે.

રહીમ-ખેશક ખેશમ મદ હોકર ચોરતપર હાથ ઉઠાના.

નનકત-શીર તુમહે કયા મેરા છ મારખાનેકો ચાહતા હય તુમહે

કયા જુર હય બચાના.

કરીમ-અરરર એહ તો ગલેપડુ' ચોરત હયે.

નનકત-ચોરતકા બચ્યા નીકલ વર્ન ખાનઉંગી કચ્યા, લો ખ્યારે

દસ પાંચ જુતે ચોર લગાવ.

કરીમ-હાં ઉસ્તાદ દસ ઘડે કહેતી હયે ચોર દસ હમારી તર-

ફસે લગાવ.

કરામત-વાહ મ'એ અપની ખીખીકો કયુ' મારું એહતો મુઝે

બહેનસે છયાદા ખ્યારી હયે.

નનકત-સીયા મ'એ તુમહારે જુતોસે ખુરા કયુ' માનું તુમ તો

મુઝે લાઈસે છયાદા ખ્યારે હો.

કરીમ-લો વો બહેન ચોર એહ લાઈ શીર હમ કૌન.

નનકત-સવદાઈ ચલ નીકલ ઇંહસે.

કરામત-નહી નીકલવા હયે ના સજાઈ (ઠન્ડા લેનેકો જાના)

રહીમ-અણે તું ચહાં કયુ' આયા.

કરીમ-અણે લંગડે તુહી તો લાયા ખેગમ મઆફ કરના હમતો

એક હુદીમકી તલાશસે આએથે રાસ્તેસે તુમહારા શુલ

સુના તો જાન બચાને'કા બચાલ આયા.

નનકત-હીક (ખુદસે) અમ મ'એ ઇસ મુવે કરામતડી હનમત
કરાતી હું (જાહિર) સંદ- કયા આપકો હુડીનડી
તલાશ હએ.

કરીમ-રહીમ—૭ ૭.

નનકત-યેહુ કયા મુશકીલ ખાત હય તુન ઇન હુડીમ સાહુખ
[કરામત] કે લે જાવ ઇનકા ઇલાજ વાકઈ કરામાત હય.

કરીમ-હુડીમ અરે યેહુ તો કેઇ અવ્યલ ન'ખરકા વાસલેટ મ'એ-
હુમ હોતા હય.

નનકત-અહુ તોખા કરો યેહુ તો ઇન્હોને સુરતહી અયસી ખતા
રખી હય મગર હાં યેહુ કીસીએ અપની હીકમતકા
ઈજહાર નહીં કરતા હય જળ તક મર મારકે મલીકા
ન ખતાવ તખતક હુડીમ હોનેકા ચેકનાર નહીં કરતા
હય, હય લોગ વોહુ આતા હય (કરામત આતા હય ઓર
કરીમ ઓર રહીમકો રુન્ડોસે મારના શુર કરતા હએ)

કરીમ-ખસ ખસ હુડીમ સાહુખ આપકા હય હુખ જાયગા તો
શીર તુમખા કયસે લીખીયેગા.

કરામત-હ'ય એ તુમખા કયસા.

રહીમ-રહુમ કીજયે હુડીમ સાહુખ રહુમ કીજયે.

કરીમ-હુમારા કામ હોગા આપકા નામ હોગા.

કરામત-હ'ય એ તો લલે અ'એ આએ થે પાગલ કયસે હો ગએ.

કરીમ-હુડીમ સાહુખ પાગલ નહીં વોહુ શુ'ગી હો ગઈ હએ.

કરામત-અરે લાઈ અપને ડિમાગકા ઇલાજ કરાવ મ'એ હુડીમ
નહીં હું.

રહીમ—શીર.

કરામત-અએ શીર કયા, પુછલો એ મેરી ખીખી ખડી હએ.

નનકત-ખીખી કૈન? હ'એ! ખસ ખસ હુડીમ સાહુખ મેરી
દીલલગી ન કીજએ મ'એ તુન્હારી ખીખી વીવી નહીં હું.

કરામત-કયા મ'એ તેરા મીયાં નહીં હું.

નનકત-કપી નહીં મેરા મીયાં તો હય જેસે મર ગયા.

કરામત-અરી ઓ હયજેકી ખાલા ખડી તોં રહે [મારનેકો દોરના].

કરીમ-ખસ ખસ હુડીમ સાહુખ કયા મનક નીકાલા.

કરામત-હુડીમ પર શયતાનકી માર.

કરીમ-લગાવ ચાર (કરીમ ઓર રહીમકા કરામતકે મારના)
 કરામત-અરે હાં મંએ હકીમ, મેરા બાવા હકીમ, મેરા દાદ હકીમ.
 કરીમ-હાં અળ કયસે કુબુલા.

કરામત-હાં મંએ બુલા ચલિયે મંએ ચલનેકો તૈયાર હું.

રહીમ-અચ્છા તો લીજીયે નજરાના હમ અલી સવારી લાતે હંએ
 ઓર આપકો લે જાતે હંએ (જાના દોનોકા)

કરામત-વાહ વાહ હકીમ બનનેમે તો બડા કાયદા હએ, પર ચેહ
 માર મારકર હકીમ બનાના કઓનસા કાયદા હએ.

નબકત-ખયર માર ખાઇ તો ખાઇ મગર રકમ તો હાથ આઇ.

કરામત-સચ કહેતી હો મેરી લુગાઇ (શમશાદકા આના)

શમશાદ-જનાળ હકીમ સાહબ આદાબ તસલીમ કૌરનીશ.

કરામત-આઇએ હકીમ સાહબ.

શમશાદ-જનાળ મંએ કોઇ હકીમ નહીં હું.

કરામત-નહીં જનાળ એ આપકી ખાકસારી હએ આપ હકીમ
 બુરૂર હંએ.

શમશાદ-વહાહ મંએ હકીમ નહીં હું.

કરામત-નહીં હો તો કૌન હો.

શમશાદ-મંએને ઠીક સુના કે એ પાગલબી હએ જનાળ આપ
 યકીન કીજીયે કે મંએ હકીમ નહીં હું.

કરામત-કયું નહીં હો (શમશાદ કો મારના)

શમશાદ-અજી હું મંએ હકીમ હું.

કરામત-અબ એક હકીમ બના.

શમશાદ-કયા અબ ધુસોસે હીકમત પદાતે હંએ.

કરામત-જી હાં આજકલ માર મારકર હકીમ બનાએ જાતે હંએ.

શમશાદ-ખુબ.

કરામત-અબે ખુબ કયા સુજેબી તો ઇસી તરફ હકીમ બનાયા
 હએ અબ બતા તુ ચહાં કયું આયા હએ.

શમશાદ-જનાળ આપ જીસ લડકીકા એલાજ કરને જાતે હંએ
 વોહ કોઇ ચુંગી વુંગી નહીં હએ અસલ બાત એ હએ
 કે વોહ મુજપર આશક હએ ઓર ઉસકા બાપ ઉસકી
 ખીલાફ મરજી દુસરે શખસસે શાદી કરદેને પર તૈયાર હએ.

નનકત-હાં હાં મએ' સમઝ ગઈ વોહ શાદી રૂક જાયા ઇસલીએ
ઉસને ગુ'ગીકા સ્વાંગ નીકાલા હએ.

શમશાદ-જીહાં યેગમ ચહી તો ખાત હએ.

કરામત-અએ યેગમકે ખચે અપની માંસે કયા ખાત કરતા હએ
અપને ખાવાસે કહે.

શમશાદ-જનાળ ઇતની મહેરબાની ફરમાઈએ મુઝે અપના દોરત
યા નૌકર યા કીસી ઓર બહાનેસે અપને સાથ લે જાઈએ

કરામત-અએ મ'એ લે જાઈ? તુને કોઈ મુઝે મીલાવ ખાન
(દલાલ) જાના હએ.

શમશાદ-અજી શોર ન કીજીયે યહે આપકા નજરાના હએ.

કરામત-વયસે લો અકલમન્દ ખાપકા ખેટા માઅલુમ હોતા હએ
અચ્છા મંજુર ચલ હોજ કાફર

નનકત-અય મેરે હકીમ તેરા સારા પ્લેગ દુર

[આના કરીમ રહીમકા]

ગાના.

માર ખાઈ હીકમત આઈ

ચલીએ ચલીએ શીતાળ

અલી આયા જનાળ

લાએ હ'એ ટટુ મીયા

ઠયરો બજર ખટટુ મીયા

જાઓ ની ખટટુ મીયાં

મ'એ હારા ખુબ મારા ભુત ઉતારા

આઓ આઓ જલ્દ આવો

દેખાજન હટ નાદાન બાહ વાહ વાહ

આહાહાહાહા.

જાઓ હીકમત દીખાવ ઓર પૈસે રૂગ લાવ

મ'એ રેશમકી સાડી બનાઉંગી ઓર ગોટેકી ચાલી સીલાઉંગી

એ હએ કીતનીસી ખાત ચલાઈ ઘાત વોહ મારા હાંત

બાબ દુસરા-પરદા ચવથા.

તેહ ખાના.

કયસરકો સોતે હુવે નજર આના કજલકા દો જહાદોંકે સાથ આના.

કજલ-જગહ દેખલી

જહાદ-ૐ હુમુર

કજલ-વહીં ઠહેરો ઇન સીખોંકો ગરમ રખજો જળ મ'એ નામ લેકર

ચુકારું યા તુમ કોઈ ખટકા પાવ ફવરન ખાહિર ચલે આવ

કયું સમજ ગયો ના જવ (દોનો જહાદોકા બના) એવકુર

દિલ સંલલા રહે કયું પડકતા હયે કયા તુ અપની માતુમી

અવાજસે સોતે હુવે રહમકો જગાયોગા (કયસરકો દેખ)

અય લાઅનતી કામ અય વરુશીયાના ગરતાવ વહમ એરિ

ખુજલીલ ખનાને વાલી રૂહ હટખ નીકલબચો કયસર ઉઠ

કયસર-કયોન ?

કજલ-મ'એ

કયસર-તસલીમ અચ્છે કજલ

કજલ-સલામ છોટે શહજદે

કયસર-કજલ મ'એ શાહજદાહુ.

કજલ-હાં શહજદે તુમ શહજદે હો

કયસર-નહીં મ'એ શહજદા નહીં હું અગર મ'એ શહજદા હોત

તો ઇસ અધેરી કોટડીમે કયલીકી તરહ બન્દ ન હોતા અફ

સોસ અમ્મા બનનેલી મુહબ્બત છોડી.

કજલ-શહજદે

કયસર-કજલ તુમતો ગમગીન માઅલુમ હોતે હો

કજલ-નહીં મ'એ ખુશ હું

કયસર-ગુર હોંગે કયું દુનિયાને મેરે સિવા એર કોઈ

ગમગીન નહીં હયો.

ગાના.

ગમસે મેરે છગરમે' છાલે પડે હુવે હયે

છનેકે બનપર અળ લાલે પડે હુવે હ'એ

ઇસ બેકસીમે' અપના પુરસાં નહીં હયે-કોઈ

પીદો જવાંકે મુહપર તાલે પડે હુવે હ'ય.

જખાની.

"અગર ખુદાકી યહી મરજીથી કે મેંય કયદી બનકર જુયુ"

અગર ઉસકો યહી મન્જૂરથા તોફીર ખાદશાહકે મહેલમે"

મુજે પંચદા કરના કયા જુરૂરથા હાય મુજે ઇસ કયદસે છુડાવ.

કજલ-કાનો બહેરે હો બાવ.

કયસર-મંએ ઇસ લિયે તુમસે કહેતા હું કે તુમ મુજે ચાહતે હો

(કજલકા કયેસરકો ખત દિખાના)

કજલ-કયેસર.

કયસર-અચ્છે કજલ ચેહુ કીસકા ખત હય ઇસમે કયા લીખ્યા હય.

કજલ-પદો ચો બેવકુફ દિલ સંલલા રહે (કયેસર ખત પઢતા હયે)

કયુ ? પદો નહીં જાતા સાફ લખ્તમે નહીં લીખ્યા હયે.

કયસર-ખડોત સાફ કજલ મજમુન તારીક હયે મગર લખ્તો

આગકી તરહ ચમક રહે હંએ, હંએ કયા તુમ તુમ ?

કજલ-હાં મંએ

કયસર-ગમ લોહિસે મેરી આંખે ફેડને આંખે હો

કજલ-મંએ અયસા કરૂંગા.

કયસર-તુમ અયસા કરોગે તુમતો મુજે અપને બેટેકી તરહ પ્યાર

કીયા કરતે થે.

કજલ-મુજે અયસા કરના હોગા

કયસર-તુમ્હેં અયસા કબી ન કરના ચાહિયે અચ્છે કજલ ચાદ કરો-

કે એક વકત જખ તુમ્હારે સરમે દરદ હોતાથા તો મંએ

કીસ કદર ખીદમત બજાલાયાથા એક હાથસે તુમ્હારા સર

દખાયા કીયા ઓર દુસરા હાથ:-

કજલ-એ તમામ ખાતે:-

કયસર-અખ ચાહે તુમ ઇન્હે માનો યા ન માનો મેરે પ્યારકો

મતલબી ખુશામદી જુઠા જાનો પીયારે કજલ કયા ઇન

આંખોને તુમ્હારી તરફ ગુસ્સેસે દેખા હયે.

કજલ-મંએને અપના કામ બજાવાનેકે લીએ કસમ ખાઈ હયે.

કયસર-ખુરે કામોંકે લિયે કસમકા ખાના એલીયેક કીસમકી ખુરાહયે

કજલ-બહેસ બેકાર હયે લોહા ગર્મ હો ગયા, લડકે તું તૈયાર હયે.

કયસર-આહ કુછ નહીં રહમ કરો, અચ્છે કજલ રહમ કરો. ખુદા

તુમપરબી રહમ ફરમાયગા

કજલ-ખાહીર નીકલો (દો જલ્લાદોંકા ખાહીર આના)

કચસર-એ કચ્ચોન તુમ કેન (ભાગતા હયે)

કજલ-પડડોલો

કચસર-જાને દો, મુઝે જાને દો, ઇન ખુનીયોંકા ચહેરા દેખકર મેરી આંખે નીકલી પડતી હયે.

કજલ-સલાખે મુઝે દો ઇસે કસકે ખાંધો.

કચસર-નહી નહી કજલ મુઝે બધવાયો નહી, મંચે શોર ન કડંગા, મંચે હીલુંગાલી નહી, ઇસ લોહકી તરફ ગુસ્સેસેલી ન દેખુંગા તુમ ચે હુખ દોગે ઉસે મઆફ કરદુંગા (જલ્લાદોંસે) તુમ જાવ તુમ અપને શાહજાદેકા હુકમ નહી સુનતે.

કજલ-અછા જાવ વહી ઠહેરો મંચે તનહા એ કામ કડંગ (જલ્લાદોંકા જાના) ચલ લડકે તઇયાર હો.

કચસર-કયા કોઇ ચારા નહી.

કજલ-કોઇ નહી.

કચસર-કુછ

કજલ-કુછ નહી.

કચસર-અફસોસ મુઝે માઅલુમ ન થા કે તુમ જયસા આદમી અયસા બે દર્દ હોગા ?

કજલ-લડકે તુને ચુપ રહેનેકા વાઅદા કીયા થા જખાન બન્દ કર.

કચસર-નહી કજલ ઇન દો આંખોંકા બચાનેકે લિયે દો જખાનોંકી જુરત હયે અગર આપકી મરજ હો તો મેરી જખાન કાટ લો મગર દોનોં આંખે રહને દો અગર હનિયાકે દેખનેકે લિયે નહી તો મંચે સિફ તુમહે દેખુંગા દેખો મેરી બે ગુનાહ આંખોંકા રાતી હુઇ દેખકર લોહાલી ઠંન્ડા હો ગયા.

કજલ-મંચે ઉસે ફીર ગરમ કડંગા.

કચસર-ઉધર દેખો આગલી દીલગીરીસે મરગઇ.

કજલ-મંચે ઉસે કુક કર જા દા કડંગા.

કચસર-તુમ ઉસે જાન દારોગે તો વોહ ગુસ્સેસે તુમપર લાલ હો જાએગી અગર ઉસપરલી ન માનોગે તો વોહ રાખકી કડની પહેનકર મર જાએગી અફસોસ આગ જોર લોહા જાસકો તુમ બે રહમ સંજકર લાએયે વોહલી મુજપર

રહમ કરને લગે ફીર તુમ કયુ' નહીં રહમ કરતે અચ્છે
કજલ તુમકો કયા હુવા સુનો મુઝે દેખો.

કજલ--કયસર તું કયા આહતા હયે.

કયસર--રહમ યોર આખે.

કજલ--જી યોર દેખ બચ્ચે આજ તુને મુઝે રહમ સીખાયા અબ
મ'એ બદીકે શયતાનકો ફના કર હુંગા અગર તેરા ચચા
તેરી આંખ ફેડનેકે લીયે તમામ દુનિયાકા ખજના મુજકો
દેગા તો મ'એ ઇન આંખોંપરસે ઉસે નિસાર કર હુંગા.
(સીખે ફેક દેના)

કયસર--કજલ અબ તુમ મેરે કજલ માઅલુમ હોતે હો.

કજલ--બસ ચુપ રહો અયસા નહો કે કોઈ સુન પાય મ'એ બહિર
કરૂંગા કે તુ મર ગયા યોર કોશીશ કરૂંગા કે તુ યહાંસે
નીકલ બચે.

કયસર--મ'એ તુમહારા એહસાન માનુંગા મેરે કજલ.

કજલ--મેરે બચ્ચે સલામ છોટે શહબાદે.

કયસર--સલામ અછે કજલ.

બાબ દુસરા--પરદા પાંચવાં.

સુરખાબકા ઘર.

(નરગીસકા ગાતે ગાતે આના)

ગાના.

દીલબર મીલે દીલ શાદહો--વોહી મેરી બન
મુખકા કયસા પીયારા પીયારા દીલમે' બસા હરઆન
ચાલ ચલુ' યોર બલ બનુ' ઉસમે' કાંમુ સખ ઘરકા ઘર
પુરા હો મકસદ હમારા--દીલમે' હરઆન.

જખાની.

મસલ હયે મશહુર કે એક ચુપ લાખ બલાયે' હુર અગર
મ'એ અકલસે કામ લેકર શુ'ગીન બન બતી તો ન ઇસ
બુદેસે પીછા છુટતા ન બાપ યોર માંકે સવાલોંસે નબત
પાતી (નરગીસકા બના સુરખાબ, કરીમ, રહીમ, બેગમ,
કરામત, શમશાદકા આના.)

સુરખાળ-તુને અણુજ ઉસ હકીમકા હાલ બયાન કીયા.

કરીમ-મગર હુબુર ઇલાજમે' વોહ ચકતાએ જમાના હયે
લગડેકી નાનીકી કસમ બીકરાતકા નાના હયે.

બેગમ-લીજયે હકીમ સાહબલી આગયે (કરામતો શમશાદકા આ
સુરખાળ-આઈએ હકીમ સાહબ.

કરામત-ખુશ રહો અછે રહો મરોતો બજારે બાવ અગર જન્નત
સ્પીતાલમે' જગા નહો તો જહન્નમકે કરાનર્દ
(કરનતીના) મે' જગા પાવ.

સુરખાળ-વા કઈ કુછ સડીસા માઆહુમ હોતા હયે

કરામત-કયુ' હકીમ સાહેબ ઠીક હયા.

સુરખાળ-જનાબ મએ કોઈ હકીમ નહી' હું.

કરામત-જનાબ આપ બુરર હકીમ હ'એ.

સુરખાળ-આપકી કસમ મ'એ હકીમ નહી' હું.

કરામત-આપકે બાપકી કસમ આપ હકીમ હ'એ (મારના
આપકો કહેના પડેગાકે મે' હકીમ હું).

સુરખાળ-અબે તુ એ કીસ ખચરકો બુલા લાયા

કરીમ-મ'યને આપકે ઝકપનેકા હાલ આપસે પહેલેહી કહે દીયા

સુરખાળ-નીકાલદે અયસે પાગલ હકીમકી મુઝે બુરરત નહી' હું

કરામત-હ'યે હકીમોસે એ ગુસ્તાબી લાવ મરે આને કી ફીસ
રઈસકી અયસી તયસી મ'એ બતાહું.

બેગમ-નહી' મઆફ કીજયે આપ હકીમ હોકર આપકો ઇત
ગુસ્સા ન ફરમાના ચાહિયે

કરામત-ઠીક હુસ્ત હયે કયુ' બેગમ સાહેબ આપકી તબીબ
કુછ સુસ્ત હયે.

બેગમ-નહી' મ'ય બહોત અછી હું

કરામત-એ સુનકર મુજકો બહોત અફસોસ હુવા

બેગમ-કયુ' ઇસકા કયા મતલબ

કરામત-ઇસકા એ મતલબ હયે કે આપકે ચહેરેકા કુછ રંગ
રાલા હયે કયુ'કે આપકો કલ પરસો પ્લેગ હોને વાલા

બેગમ-હાએ' હકીમ સાહેબ ઇસકા કુછ ઇલાજ

કરામત-ઇલાજ ઉ'હું

બેગમ-કયા કયા હકીમ સાહેબ કુછ તો બોલીએ

કરામત—અય મેરે ગરીબ ઘસીયારે બાપ તુમતો ઘાસ કાટતે કાટતે
હોગએ ફાત અબ ઇલાજ કયા બતાવું આઈ મોત,

મેગમ—મગોત

સુરખાબ—કયા હકીમ સાહેબ મોત (સુરખાબો મેગમકો રોના)

કરામત—હાં હાં રોવ દોનો અછી તરહુ રોવો ઇસકી કીસમતપર
રોવો ચોર મેરી હાલત પર રોવો -

સુરખાબ—કયું કયું હકીમ સાહેબ આપકી હાલતપર કયું રોએ.

કરામત—ઇસલિયે કે સુજકો જખરદસ્તી હકીમ બનાલાએ

સુરખાબ—અજબ દીલ લગી બાજ શખસ માઅલુમ હોતા હુએ
હકીમ સાહેબ કયા આપ મેરી લડકીકા ઇલાજ નહીં
કરના ચાહતે હુએ.

કરામત—કયું નહીં મંયતો ચાહતાહું કે ઘરલરફી બીમાર હો
જાય તોબી ઇલાજ કરૂં (નરગીસકા આના)

સુરખાબ—કીજીએ હકીમ સાહેબ યહી લડકી હુએ જો આજ આર
દીનસે શુ'બી હો ગઈ હુએ

કરામત—કયું લડકી તેરા કયા હાલ હુએ.

નરગીસ—એ' એ' એ'

કરામત—ભઈ વાહુ ઝહે તો સરગમ ગાતી હુએ અજી આપકી બોલી
મેરી સમજેમે' નહીં આતી હુએ.

નરગીસ—ની ની ની

કરામત—લો નખાદ કે સુર શુર હો ગએ લડકી તેરા કયા હાલ હુએ.

સુરખાબ—અજી હકીમ સાહેબ ઝહે જવાબ કીસ તરહુ દે ઇસકી
જખાન તો બન્દ હુએ.

કરામત—જખાન બન્દ હુએ તો ઇતિના બોલદે કે મ'એ શુ'બી હું.

સુરખાબ—આપતો મજાક કરતે હુએ ઇલાજકી તરફ તવજ્જુ કરમાઈયે

કરામત—અછા તો દુસરે કમરેમે ચલ કર કુછ ગય સય ઉગઈએ
મેરા શાગીરદ ઇસકા ઇલાજ કરતા હુએ.

સુરખાબ—આઈએ આઈએ તશરીફ લાઈયે (જાના સુરખાબ મેગમ
હકીમ નોકરોકા)

શમશાદ—મેગમ અળતો જખાન બોલો.

નરગીસ—આં આં આં.

શમશાદ—અજી આં આં છોડકર સાક સાક બોલો.

નરગીસ-ઈ ઈ ઈ.

શમશાદ-હુદીમેસે દીલકા મરજ ન છીપાવ દો આંખસે આંખ
મીલાવ.

નરગીસ-કૌન શમશાદ ખ્યારા.

શમશાદ-વહાહ તુમને ગજબની ચાલ નીકાલી દીલઆરા (કરીમકા
આંકર દેખના)

કરીમ-હુએ ચેહ દીલમે કાલા.

ગાના.

મેરી થઈ જવાની હુદી હુદી

વાહ વાહ મુજકો બનાતી હો કયા

તેરી કુરકતમે હુએ કરાર

બશતો મ'થબી હુએ તેરા પુરાના આશીકબર

મારે જુતોં કે સરકા બનાઉં અચાર

હટો બાતે બનાવો ન જુહી

અલી લાતા હુએ મેં કાલકો ઉસ ઘરમે

સાલ હો નીકાકો તુ બા કસમ (બુબકકા આના)

જો મેરે મામુ'કે બાલુકે ખાલા ચેહ કયા ગડગડ

ખાલા નીરાલા હુએ ઢંગ.

બુબક-ચલએ જાના ખરાબ લા મેરી ઇજ્જતકા જલાબ અલી તેરે

બાપ ચોર દાદાઓકો બુલાતા હુએ પોલીસ પોલીસ.

શમશાદ-હાં હાં બુલા બુલા બે રહમ બુની બેચારી બચ્ચીકો અછી

હોને કે બાગદ મારકાલા.

બુબક-કયા મેરી બીવી દુનિયાસે ગુજર ગઈ.

શમશાદ-અબે બીવીકો બેટે ઇતની જોરસે લકડી મારી કે બેચારી

મર ગઈ.

બુબક-અછી બલા ગલે પક ગઈ અરી છોકરી કયા તુ સચ મુચ

મર ગઈ.

શમશાદ-અબે ચ'કુલ મર ન ગઈ તો કયા જીતી હુએ ઠહેર મ'એ

પોલીસકો બુલાઉં તણ તુએ ઇતમી નાન હોગા.

બુબક-તહીં નહીં જાણા મુએ દોચાર બરસ ચોર જીને દે તેરે

એહસાન હોગા.

શમશાદ-અગર તુ છએગા તો મ'એ કયા કાયદા પાઉંગા.

ખુબક-મ'એ તુએ અપના બેટા બનાઉંગા તેરે વાસ્તે મેડમ ખ્યાહુકે લાઉંગા તુ મર જાએગા તો તેરી કપ્પ પછી બનાઉંગા.

શમશાદ-અચ્છા તો બેટા તુમ યહાં કપડા ઓઢકે સો જાવ જળ કીચીકી આહુટ પાના તો ફૈરન ઉસકે ગલે પડ જાના.

ખુબક-યાઅની યાઅની ચેહ કહુ' કે ઇસીને નરગીસકો મારા હય. શમશાદ-અબે હાં બે હાં બસ ઇચીતરહ તેરા છુટકારા હય.

ખુબક-તો ભતીજે અપની ચચીકો તો કપ્પમે લિંટાવ મ'એ ઇસકો લિયે જાતા હું તુમ યહાં સો જાવ. (શમશાદકા નરગીસકો લે જાના કરામતકા આના)

કરામત-કમ્બખત લડકીકે બાપને બીમારીયોકે નામ પુછતે પુછતે જાન બા ડાલી મગર લડકીકા કયા હાલ હએ હ'ય શાગીર્દે કહાં ગયા અછ કયા તુમ સો ગઈ.

ખુબક-હાં ઇસહીને નરગીસકો મારા હય.

કરામત-ઓ બાપ એ કોન નામકાર હએ અબે તું કઓન.

ખુબક-સાનીએ ફીર આન.

કરામત-તો મુજસે કયા સરોકાર હએ.

ખુબક-તેરા દમ નીકાલના દરકાર હય તું નરગીસકા કાતિલ કાળીલે દાર હએ.

કરામત-ઓ મેરી માં.

ખુબક-લે કમ્બખત તેરા તો ભરતાહી અચાર હય.

(ખુબકકા મારના કરામતકા ગીરના શમશાદકા આના)

શમશાદ-ગજબ હુવા સુરખાળને સુએ દેખ લીયા હાં અછા મ'એને ચુલકા શીકાર કીયા અબ કયા કરું બસ બસ ઇમ કળાટકે પીછે છીપ જાઉં.

સુરખાળ-કહાં હયે કીધર હયે ફીર મેરે ઘરમે આયા ઓ બાપ એ અગીયા બેતાલ ભુતકા જોડા કહાંસે આયા (દોનોંકા સુરખાળકો પકડ લેના.)

દોનોં-અબે તુનેહી નરગીસકા ખુન બહાયા

(શમશાદકા તીનોપર કળાટ ડાલના)

શમશાદ-મ'યનેહી તીનોંકો દખાયા અબ તીનો અ'હુલ ક'સે અબ ચલ હું વર્ન પેશ આએગી ખુરાઈ (રહીમકા આના)

કુલ સરદાર—હમ કોશીશ કરે ગે

નાદિર—મ'એ નવાજશ કરે ગા (સખકા જાના) મુફરીદ પાજ
જલીલ કુત્તે જાનકો મ'એ હમેશા ધુતકારતાયા વોહ ફીરલી
આકર મેરા પાંચ ચાટતેથે આજ ઉતકો ચુરરાનેકી મજલ
હુએ ચો મેરે ઇકળાલ અગર કયસર મર ગયા તો તેરા
જાનકો રહેના મહાલ હુએ. (કજલકા આના)

કજલ—હુજુર

નાદિર—કયા ખબર લાયા

કજલ—અજાબ દહેશતનાક લોગ કહેતે હુએ કે કલ રાતકો
પાંચ ચાંદ નીકલે

નાદિર—પાંચ ચાંદ

કજલ—જી હુજુર એક ઉતમે કાયમ થા ચોર ખાકી ઉસકે
ગીર્દ ચક્કર ખાતેથે

નાદિર—મગર કજલબેગ કયસર

કજલ—હુજુર ઉસકી મચોતકી ખબર તો ઇસસે લયાનક તૌરપર
કી જાતી હુએ.

જાના.

ફલકપર ખાદલ હુએ છાયા

દો આલમકા રંગ હુએ બદલા

હર ઘર એક સર હુએ ચરયા

કહી શરકા કહી ઘરકા કહી જરકા કહી સરકા

એ દીલ ધડકા જાગર ફડકા લો સરપર ખજર આપહોંચા

હુએ કહેરે કીખીયા મલખ ચહી ખુલા

હકસે કરો દુઆ બર આવે મુદઆ

જમીકા તબકા થરરાયા

નાદિર—તુ મુએ વાહિયાત જાતોસે કયુ ડરાતા હુએ કયસર મ
ગયા કયા તુ એ કહેના ચાહતા હુએ.

કજલ—જી હુજુર

નાદિર—ખેરહમ ખુની જલાદ કયા તુને ઉસ બેગુનાહ બચેકો મારકાહ

કજલ—તો કયા હુજુર ઉસકી મચોત નહી ચાહતેથે

નાદિર—મુએ ઉસકે આપકી દઓલત હશમત તાલે તખત ઇન સ
ચીલે પર કખા કરના મકસુદ થા ઇસ લીએ ઉસકી મચો

આહનેકા મેરે પાસ બહોત બડા સુખુત મોનુદ થા મગર તેરે પાસ કયા સુખુત હયે.

કજલ--અગર કુછ સુખુત નવા તો હુનુરને મનઆ કયું ન કીયા.
નાદિર--જખ તુમહે નેકો બદ સમઝનેકી તમીજ હય તો કીર મનઆ કરના એ કયા ચીજ હય.

કજલ--હુનુરને મુઝે હુકમ દીયાથા

નાદિર--વાકઈ મંચને કોઈ હુકમ નહીં દીયા મંચ કયા સરકા ચચાહું
ચચા મીસ્લ બાપ કે હોતા હય અગર બાપ કીસી વકત શુસ્સેમે આકર નોકરસે કહે, જા, મેરે લડકેકો માર દે તે
કયા અચચા કહેના હુકમમે દાખીલ હોજાયગા

કજલ--હુનુરને મુઝે સોચકર હુકમ દીયાથા

નાદિર--સુખુત

કજલ--યહે હય આપકે ઠસ્તબન મુલાહિલ કીજયે (ખત દેના)

નાદિર--જખ જમીનો આસમાનકા આખિરી ઇન્સાફ હોગા ઉસ વકત ખુદાઈ લાઅનતકા વાર રોકનેકે લીએ ઇસ કાગજકો અપની ઢાલ બનાના

કજલ--મેરે આકા મેરે હુનુર

નાદિર--મેરે શયતાન છતરહ એક ખુબસુરત ડ્રાહેશા ચોરતકો દેખકર ઇન્સાનકે દિલમે બદીકા શયંતાન બેશ મારતા હય ઇસી તરહ ચેહુ તેરી ગરજદાર આવાજ ખુબવાર આંખે લંચાનક ચેહુરા હરએક ઇન્સાનકો કતલ ચોર ખુનકે લીયે ઉભારતા હય.

કજલ--મેરે મેહરબાન આકા

નાદિર--અગર કીસી વકત બે સમઝે ખુઝે એક નાપકા લક્ઝ મેરી જબાનપર આયા અગર તુ જરાલી હીચ કીચાયા હોતા ચાતો જુઠ મુઠલી સર હીલાયા હોતા તો મેરી તખીઅત ખુરાઈકા ખયાલ છોડ દેતી મેરે દિલમે ખુદાકી દહશત પયદા હોતી ચોર વોહ દહશત મેરે તમામ ખુરે ઇસિદોંકો તોડ દેતી.

કજલ--મુઝે અચસી ઉમીદ નથી કે હુનુર મેરી ખીદમતોંકા અચસા ખરાબ બદલા દેંગે.

નાદિર--સળસે અછા બદલા તો યહે હય કે કયસરકી મૌતકા બદલા તુજસે લીયા જાય કોઈ હય.

ਕੁਝਲ-ਕੁਧਾ ਕੁਝਲਕਾ ਕੁਲ.

ਨਾਹਿਰ-ਕੁਧਾ ਕੁਧਸਰਕਾ ਕੁਲ.

ਕੁਝਲ-ਵੋਹੁ ਆਪਕਾ ਹੁਕਮਥਾ.

ਨਾਹਿਰ-ਧੇਹੁਲੀ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੁਧ.

ਕੁਝਲ-ਮ'ਧ ਅਧਰ ਭਵਾਹੁ ਹੁ' ਆਰ ਅਧਰ ਭਵਾਹੁਥਾ.

ਨਾਹਿਰ-ਵੋਹੁ ਅਨਥਾਥਾ ਆਰ ਯੇ ਗੁਨਾਹੁਥਾ.

ਕੁਝਲ-ਤੋ ਧੇਹੁ ਛਾਥਲੀ ਅਲੀਤਕ ਯੇ ਗੁਨਾਹੁ ਹੁਧ.

ਨਾਹਿਰ-ਤੁ ਮਹੁਝ ਕਾਤਿਲ ਹੁਧ.

ਕੁਝਲ-ਮ'ਧ ਸਿੰਧ ਕੁਝਲ ਹੁ' ਹੁਯੁਰਨੇ ਮੇਰਾ ਘਢੇਰਾ ਫੇਅਕਰ ਕੁਧਰਤ
ਪਰ ਧੰਢਲਮ ਲਗਾਧਾ ਮਗਰ ਯੁਧਾ ਹੁਮੇਥਾ ਕਾਢੇਮੇ ਛੀ ਫੁਲ
ਰਥਾਤਾ ਹੁਧ ਉਸਪਰ ਗੋਰ ਨਹੀਂ ਫ਼ਰਮਾਥਾ ਉਸਤਰਹੁ ਯੁਧਾਨੇ
ਪਥਥਰਫੇ ਅਨਧਰ ਲਾਅਲ ਯੁਪਾਧ ਹੁ'ਧ ਉਸੀ ਤਰਹੁ ਲਧਾਨਕ
ਘਢੇਰੇ ਵਾਲੋਕੇ ਅਨੇਮੇ ਨਰਮ ਆਰ ਰਹੁਮ ਵਾਲੇ ਫਿਲ ਅਤਾ
ਫ਼ਰਮਾਧ ਹੁ'ਧ ਆਰ ਮ'ਧਲੀ:-

ਨਾਹਿਰ-ਕੁਧਸਰ ਕੁਧਸਰ

ਕੁਝਲ-ਵੋਹੁ ਲੁਨਧਾ ਹੁਧ

ਨਾਹਿਰ-ਮੇਰੇ ਫ਼ੋਸਤ ਮੇਰੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਕੁਧਾ ਤੁ ਸਧ ਕਢੇਤਾ ਹੁਧ

ਕੁਝਲ-ਤੋ ਕੁਧਾ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾਲੀ ਭੁਠ ਯੋਲਤਾ ਹੁਧ !

ਨਾਹਿਰ-ਕੁਧਸਰ ਯਧ ਯਧਾ, ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਮ'ਧ ਯਧ ਯਧਾ, ਰਾਝ ਯਧ
ਯਧਾ, ਤਾਝ ਯਧ ਯਧਾ ਅਗਰ ਕੁਧਸਰ ਲੁਨਧਾ ਹੁਧ ਤੋ ਸਿ'ਯ-
ਰਫੇ ਸੁਰਧਾ ਸਮਝਤਾ ਹੁ' ਮੇਰੇ ਫ਼ੋਸਤ ਮ'ਧਨੇ ਯੋ ਕੁਧ ਤੇਰੇ
ਘਢੇਰੇਪਰ ਯੋ ਅਤੇਰਾਝ ਫ਼ੀਧਾ ਹੁਧ ਵੋਹੁ ਮ'ਧਾਫ਼ ਕਰ.

ਕੁਝਲ-ਅਢਲਾਹੁ ਅਢਲਾਹੁ ਆਪ ਕੁਧਸੇ ਕਫ਼ਰਧਾਨ ਆਕਾ ਹੁ'ਧ

ਨਾਹਿਰ-ਆਰ ਮਢੇਰਧਾਨ ਹੁ'ਧ ਲਾਧ ਕੁਝਲ ਮੇਰੇ ਯਾਨੁ ਰੀਧਾਧ
ਧਿਸ ਵਕਤ ਆਗ ਛੋ ਗਧ ਹੁਧ ਆਰ ਯੁਧਰਤ ਹੁਧ ਕੇ ਉਸਕੇ
ਧੁਵੇ'ਧਾਰ ਗੁਸੇਫੇ ਅਰਫ਼ੀ ਤਰਹੁ ਠੰਡਾ ਆਰ ਕਧਫ਼ੀ ਤਰਹੁ
ਯਾਮੋਧ ਅਨਾਧੋ ਵੋਹੁ ਧਿਸਤਰਹੁ ਛੋਸਕਤਾ ਹੁਧ ਕੇ ਕੁਧਸਰਕੀ
ਥਾਕਲ ਓਨਫੇ ਫ਼ੀਧਾਧੋ.

ਕੁਝਲ-ਹੁਯੁਰ

ਨਾਹਿਰ-ਅਸ ਨਯਰਕੀ ਤਰਹੁ ਯਾ ਆਰ ਯੀਯਲੀਕੀ ਤਰਹੁ ਓਧੇ ਧਫ਼ਾ ਲੇਆ

ਕੁਝਲ-ਵੋਹੁ

ਯਧਿ ਯਧਾ ?

કેજલ-મંચને

નાદિર-તુને ?

કેજલ—ઉસકો છોડ દિયા

નાદિર-કયું છોડ દિયા કીસને તુજે હુકમ દિયા

કેજલ-રહુમ ઓર નેકીને

નાદિર-તુજે મેરે ગુસ્સેકા ડર નથા

કેજલ-મુજે આપકે ગુસ્સેસે જીયાદા ખુદાકે ગુસ્સેકા ડરથા

નાદિર-બદમઆશ પાછ કોઈ હુય લે જા મારદે ગરદન ફુચલદે
લેજા (જલ્લાદકા આના).

કેજલ-કયા ચહી મેરી ખીદમતોંકા એવજ હુય

નાદિર-તુ નમક હરામ ઓર ખુદ ગરજ હુય

કેજલ--ખુદ ગરજ તો વોહ હુય જો ચચા હોકર લતીજેકી મોતસે
તખીઅત શાદ કરતા હુય

નાદિર—સલતનત ઇસી તરહ હાથ આતી હુય

કેજલ--સલતનત કપ્રમે સાથ નહીં જાતી હુય

નાદિર-લેકીન ચહાંતો અયેશ દીખાથી હુએ.

કેજલ-યેહ ખયાલ કુજુલ હુય દુનિયા ઇમાનદારોંકે લિયે જહન્નમ
હુય ઓર જહન્નમકે લિયે જન્નતકો છોડ દેના યેહ
તેરી જુલ હુય.

નાદિર--બસ ચુપ ખુદ સર મારદો તલવાર લે આવ ઇસકા સર
(નાદિરકા જાના)

કેજલ-ચહી હુએ બાદશાહોંકી ખીદમત કરનેકા નતીજા જીતની
ખીદમત ગુજારી મએને ઇમ્તકીકી હુએ અગર ઇતની
ખીદમત મએ અપને ખુદાકી બજા લાતા તો આજ કયા
દરજા પાતા.

જલ્લાદ-યેહ તુમકો પહેલેસે સોચનાથા કે બાદશાહ કે ખીલાદ
કામ કરનેમે જાનકા નુકશાન હુએ.

કેજલ-યેહ કયા અગર એક હજાર જાનેહોં તો ઉસ ખે ગુનાહ
ખચેપર કુરબાન હુએ.

જલ્લાદ-તો ઉસકા નતીજા પા ચલ સરજુકા (ચેકબાલકા અંદરસે
પિસ્તોલ મારના)

ચેકબાલ-બદમઆશ ઠહેરજા.

કજલ-કોન શહુબદી.

ચેકખાલ-કજલ ચુપ મંચે ખતરેમે' હું.

કજલ-ખાંતુન,

ચેકખાલ-સુંહબન્દ કદમ ઉઠાવ (દોનોકા બના.)

નાદિર-કયા હુએ કયાથા કયસી આવાજ હુએ ચેહે મર ગયા!
કજલ કીધર ગયા.

સિપાહી-હુબુર.

નાદિર-ખસ લાગો દઓઠો ઉસકા પતા લગાવ ચેહ તલવાર ઓર
લાશ ઉઠાલાવ (નાદિરકા બના.)

બાબ દુસરા-પરદા સાતવા.

કીલઆ.

(કયસરકા કીલએકે બાહીર દીવારોંપર નજર આના)

કયસર-ખસ યહી રાસ્તા હુએ ઓર કહીં પનાહ નહી ઓર કેઇબી
લાગનેકી રાહ નહીં ઓ ખુદા મેરા દીલ ખઓફ ખાતા હય,
જમીનકો દેખનેસે આંખોકે નીચે અધેરા આતા હુએ.
અય કયા કરે લોટ જાઉં, નહીં નહીં અગર વોહ મુઝે પાલેંગે.

ગાના.

અએ ખુદા તુ મદદ કર મઓલા મેરી મદદ કર
સુજપર રહેમકર બારી તઆલા મેરી મદદ કર
હર શયમેં તુમાં હુએ તેરા જલવા
ઓ મેરે મઓલા બારી તઆલા મેરી મદદ કર.

જખાની.

ઓ ખુદા કઓત આતા હુએ રહમ રહમ બઆના ઓ માં
ઇન પથરો મે મેરે ચચાકી રૂહ છુપી હુઇથી મઓત તુ
જલ્દ જાન નીકાલ, બહેશત મેરી રૂહ લે (કયસરકા દીવર
પરસે કુદના ઓર પથરોં પર ટકરાકે સર કુટનેસે મરજાના,
મહેર આલમ ઓર અખતરકા ગાતે ગાતે આના)

ગાના.

બદલા હુએ રંગ આજ જોઇસ આફતાબકા
છાયા ફલકપે અય હુએ હકકી એતાબકા

ચક્રકર મેં હવે મઝીનો મઝો અરબો આસમાં
આલમ હવે મેરી આંખમે ઈસવકત ખવાખકા
ફસી મોરી જાન હુખકે સમન્દર ખીચ
ખખતને ઘરકો છુટા આપના ખીગાના છુટા
ફનિયાકા રિશ્તા તુટા હવે સખ અરમાન
આપન ચેકખાલ અખતક લાએગી વોહ લાઅલકખતક
દેખુ'ગી ન સુરત જખતક રહુ' પરેશાન

અખતર-માં તુ કયુ' રોતી હવે ? કયુ' જાન ખોતી હવે ?

મહેર-મ'ય કયુ' ન રોઉ ચેકખાલ કયસરકો અખીતક નહીં લાઈ મેરી
તખીઅત સખત ઘલરાઈ મેરા ખ્યારા કયસર એ ખુદા મેરા
દિલ કહેતા હવે કે મેરે ખચ્ચે પર ખુરર કોઈ આફત આઈ હવે

અખતર-ઓ ખુદા હમપર રહમ કર

ગાના.

કચ્ચેસી મુસીખતકી કાલી ઘટા છાઈ
દીલમે ગમકી ખીજલી અમકી
અશકકી ખુદે જદલાઈ પટા છાઈ
સાંજ પકી સુરજ ગયો અપને ઘરકી ચોર
રાત અધારી પાએ સુખ ચોરી કર ગયો ચોર
મચ્ચોલા ધરતના મન ધીર હુખ પુછે મેરા કચ્ચોન યહાં ?

મહેર-મુઝે જાનેદે મ'ય જાલીમ હલાકુકે પાસ જાઉં'ગી મ'યે દુઆ-
લત નહીં તલખ કરતી સલતનત નહીં માંગતી હુકુમત નહીં
ચાહતી અપના ખચ્ચા ચાહતી હુ.

અખતર-અમમાં કયા તુ દીવાની હો ગઈ હવે.

મહેર-મ'ચ્ચે દિવાની નહીં હુ' મેરા નામ મહેર હવે ચોર દારાકી
ખીવી તેરી માં હુ'.

અખતર-યા ખુદા (દોનોકા આગે ખદના ચોર કયસરકો દેખના)

મહેર-મેરા ખચ્ચા.

અખતર-મેરા લાઈ.

મહેર-માર ડાલા જાલીમાંને કીલ્ચેસે જીરાકર માર ડાલા રોવો
પીટો ચીલ્લાવ અય ફરીશ્તો ઈસકી માતમકો આવ હવાઓ
ખાક હિઝાવ આંદ સુરજ ટકરાવ હમારા આંદ છુપ ગયા.

અખતર-હુમારા કુલ મુરઝા ગયા.

મહેર-આહ મેરી ખુશસુરત કલી અખ તુએ ખાંકકે કીડે કતર
કતરકર આએ ગે અય મેરી ખુશર ગ પંખડી છન ગુલાખી
હોટોકો મએ ચુમા કરતીથી કયા અખ હીમક ઓર ચીવડી
ચીવડે ઉસકા ખુન ચુસને આએ ગે.

ગાના.

એ ગુલ ઓર ખુટા મીટડી ઓર પાની ફાની હએ ફાની
ફાની હએ એ સારા જહાન
એ સખ બુઠા હએ દુન્યાકા ખ્યાલ
ધરદર ઓર જર સર સંખ બુઠા હએ માલ.

મહેર-ગેટી.

અખતર-મા.

મહેર-ચહે તેરા લાઇ હય.

અખતર-વોહ મર ગયા.

મહેર-તુ એ ઉસકી બહેન મંચ એ ઉસકી મા હઇ અલી તક
છન્દા હંચ મેરા ખચ્યા તો કીસી શહેરકી ગલીયોંકા
રાસ્તાણી નહીં જાનતાયા વોહ અયસે મુલકકો જાતા હય
જહાંકા કોઇ કીસીકો રાસ્તાણી નહીં જાતાતા હય.

અખતર-મા મંચ અપને લાઇકી સાથ જાઉંગી.

મહેર-નહીં તુ જા મંચ ઉસકી રૂહકો અપની ગોદમે લેકર ખુદાકે
પાસ પહોંચાઉંગી લે મેરે ખચ્ચે દુનિયાંમે આખરી ખોસા.

અખતર-લાઇ બહેનકા આખરી પ્યાર (મહેર આલમકા અખતર-
રેકો પીરતૌલ દેના.)

મહેર-ચલ ગેટી સફરકા સામાન કર અગર માંકા કુછ તુજપર હક
હય તો ઉસકી મુરકોલ આસાન કર.

અખતર-મા પહેલે તુ મુએ લાઇપર કુરબાનકર.

મહેર-ઓ ખુદા મંચ મા હોકર ગેટીપર હાથ ઉઠાઉં.

અખતર-મંચ ગેટી હોકર માપર હાથ ચલાઉ (નાદિરકા કિલ્લેકી
દિવારપર આના.)

નાદિર-કચ્ચોન મહેર ઓર અખતર.

મહેર-ગેટી.

અખતર-માં.

મહેર-આયા (દોનોકા એક દુસરેકા પીસ્તૌલ માર દેના ઓર કુજલો એકખાલકા આના.)

કુજલ-એકખાલ-ઓ ખુદાયા.

બાબ દુસરા ખતમ હુવા.

બાબ તીસરા-પરદા પહેલા.

મયદાને જંગ.

(નાહિર ઓર સિંજરકી ફૌજકા આપસમે લડતે હીયા દેના ઓર આખીર સિંજરકી ફૌજકા શીકસ્ત આના)

ગાના:

બાઓ મેરે નવ જવાન હાથેસે લેકર નશાન,

બાઓ બાઓ દુશમનકા ગુલશન કરો વીરાન.

હાથેમે તલવારે થામ કર લો ઇંસ દુનિયામે નામ,

બાઓ ડંકા ફતહકા ગજબો હા હા હા.

કરદો ઉસ સખકો બેબાન જીતને હુય ખાગી શયતાન,

તોપે તીર યાં હુકે ભાલે ઓર ખરછી સખ સામાન.

નીકલે નાં ઘરસે દુશમન પાનીકો તરસે દુશમન,

કરના વો હીકમત ફીતરત મારે બાવે સખ બે ઇમાન.

બાઓ મેરે નવ જવાન હાથેમે લેકર નીશાન,

દુશવારી હો જલ્દી આસાં.

મુઠઆ મીલે હો બેગમ હીલ મેરા ખીલે,

છુટે ધન ધનનનનનન ચલે ગોલી સનનનનનનન.

ખીજલી ચમકે ચમકે જમકે રંજ મીટે ગમસેહો અમાન.

સિંજર-શર્મ જીલ્લત તખાલી ભરોસેમે દગાખાજેકે શકીસ્ત ખાઈ.

શબેર.

કયા કહે ઇન્સાન ઇંસ બલિમ જમાનેકે લિએ

કુલ બનકર આએથે કાંટા ચુખાનેકે લિયે.

(નાહિરકી ફૌજકે સરદારકા આના)

નરગીસ—ઓ! ગળખ અળખાને તો મુન લીયા સખ.

શમશાદ—આખ ઉડા કયા સર ઝુકાકર મુઝે ગાલીયાં મુનાતી હય.

બાદમઆશ છોકરી તુઝે ઇતના મનઆ કીયા શીરબી

શમશાદકો ચાહતી હય અખ તુઝે સજા દેની જુર હય.

નરગીસ—અરુ જો આપ મજા દે મુઝે મન્દુર હયે.

શમશાદ—પહેલી સજા તો અહે હય કે ઝુક બોલી હય ઇસ લીએ

મુ હપર ઠોંસા દે આર દુસરા મેરે ગલેસે લીપટકર એક

મજેદાર બોસા દે.

નરગીસ—અખખાનન મંચ તો અખ જવાન.

શમશાદ—હાં હાં મંચ જાનતા હું કે અખ તુ જવાન હય જણાહી

તો તુજસે શાદી કરનેકા અરમાન હય.

નરગીસ—ખસ ખસ અગર અખ અયસા કહેજે તો મંચ કહુગી

કે આપ મેરે બાપ નહીં હય.

શમશાદ—હંચ ચલી કહાં બાપ કઓન મંચ તો તુમહારે બાપકા

દામાદ હું નરગીસકા શમશાદ હું.

નરગીસ—યા અલ્લા કયા આપ મંચ તો સમજીથી કે.

શમશાદ—કયા સમજતીથી અપના બાપ.

નરગીસ—જવજી બહોત ધોકા ખાયા.

શમશાદ—ધેયારી નરગીસ તુમને જો વાઅદા કીયાથા અખ ઉસક

વકત પુરા હોનેકા આયા અગર બુખકસે બેનર હો તે

કાજકે પાસ ચલનેકા તૈયાર હો.

નરગીસ—મગર કોઈ સવારી.

શમશાદ—આંજો હુમારી.

નરગીસ—અછા મેં અપના જેવર કપડા લેકર અલીઆઈ.

શમશાદ—કરમ ફરમ ફરમાઈ.

શએર.

દીલ છીન લીયા જાન રહી તુહાગરીકો

કયા કોસીએ જાલિમતેરી ઇસ જાહગરીકો.

ગાના.

દીન રતીયાં નાં છેડો સઘયાં છેડો ગઘયાં ધડકે છાતીયાં

ફડકે અખીયાં હાં તુમ લાગો મોરી છતીયાં

ઉઘ દુદીરે કલીઆં

ખાંત તે.રી હુય ઘાત સારી તડપત કાઢી રાત સારી થલો
હોતો જાવ ખતે ના ખનાવ ગલે લગ જાવ છયાના જલાવ
શમશાદ-યાં અદલાહુઓ મેરે ખાય દાદા દે અદલા અગર કેઈ
જાગતા હોંતો ઉંઘ જાએ ઉંઘતા હો ઉસે સાંપ મુંઘ જાએ
અગર કેઈ ખેદાર હુવા તો મ'ય આદતમે' ગીરફતાર
હુવા (ખુબકકા આના.)

ખુબક-આદાખ અર્જ હુય જનામે આલા કયા સફરકા ઇરાદા
મનમુખ ફર લાલા.

શમશાદ-લો આ ગયા શયેતાનકા સાલા.

ખુબક-જનાખ મ'ય યહે કહેનેકો આયા હુ' કે આપકો છધર જાના
હો ઉધર જાએ' સફર જાએ' સફર જાએ' મર જાએ' મગર
અપની લડકીકે સાથ મેરા નીકાહુ કર જાએ'.

શમશાદ-અખ ઇસકા સર તોહુ' યા ગદા કયુ' સર ખા.રહા હુય
ઉલ્લુકા પકા.

ખુબક-કયુ' મુસરે હોકર હામાદસે ઠઠા અજી અપની લડકીકે
નીકાહુ પઢાના હુય યા નહી'.

શમશાદ-અખે જા નહીં ઇજજતકી ખરખાદી કરેગા તુઝ અયસે
ખુદસે કચોન અપની જવાન લડકીકી શાદી કરેગા.

ખુબક-દેખો મુસર સાહુખ ગાલિયાં ન દો વર્નશ'કર રંછહો જાવેગી.

શમશાદ-અખે જા વર્ન મારે ખુતોંકે ખોપરી ગ'છહો જાવે'ગી.

ખુબક-અગર શાદીકા કચોલ ન પાઉંગા તો લે'સ કયા ધોળીકે
ગધેકી તરહુ ચીંદલાઉંગા-હાં હાં.

શમશાદ-અખે ખુસટ કયા મુઝેલી ધમકાતા હુય તો લે (ખુતેમારના.)

ખુબક-હાં ચેહુ દમદાદી મેરે પાસળી' હુ'ય ગ્રાંટરોડકે દો હામીસ
ચોર લાઠી.

શમશાદ-ઠહેર પહેલે તુઝે લાઠીયોંકા મજા ચખાઉં.

ખુબક-અરે દોડો દોડો કસાઈ મેરા કીમા ખનાતા હુય (શમશાદકા
મારના ચોર ખુબકકા લાગ જાના કરીમકા આના.)

કરીમ-ખુદાકી માર ઇસ બિલ્લીને તો સોના મુશકીલ કરદીયા રોજ
રાતકો ચુહે મારનેકો આતી હુય સાઆલુમ હોતા હુય કે
પ્લેગ કમીટીકી તરફસે પગાર ખાતી હુય યહે દોન હુમુર.

શમશાદ-યા રહીમ યા ગકુર.

કરીમ-લીજીયે હુબુર એ દાંતમે દળાલીને ચોર એ ચુના ગાલપર લગા દીજે.

સુરખાળ-અરે કરીમ એ કયા લાયા.

કરીમ-ને આપને મંગાવાયા.

સુરખાળ-અણે કુછ બુનુન તો નહીં હુવા.

કરીમ-અણ બુનુન તો નહીં દર્દસે સરસામ હો જાતા હય લીજીયે લગાઈએ અલી આરામ હો જાતા હય.

સુરખાળ-અણે તુઝસે કીસને કહા કે મેરે દાંતમે દરદ હયે.

કરીમ-અલી અણે હો જાઈએગા એ ચુના તમામ દવાઈયોમે દર્દ હયે (કરીમકા સુરખાળકે મુહમે ચુના લગાકે ભાગ જાના.)

સુરખાળ-કમળખત પાણ કરીમ ભાગ ગયા અગર ખડા રહેતા તો ઇતને મંચ જુતે લગાતા કે મર જાતા.

રહીમ-હુબુર હકીમ સાહબને કહા હય કે સાડે કે તેલસે હકીમે નાસુર સો જાયગા ચેહ રસ્સીસે કસકર ખોધે હો તો દરદ હર હો જાયગા.

સુરખાળ-વેહ ચુના લાયા એ રસ્સી અણ કીતને જુતે લગાઈ પચાસ યા અસ્સી.

રહીમ-અણ અસ્સી કયા અગર દરદ ન જાય તો સો જુતે લગાઈએ લાઈએ પાંઉ જાંઘવાઈયે.

સુરખાળ-અણે એ કયા કરતા હય અણે લાંગડે મંચ ગીર પડુંગા પાણ લુચ્ચે હરામ ખવાર ખડા તો રહે.

રહીમ-જરા પડા તો રહે (રહીમકા જાના.)

સુરખાળ-યા ખુદાયા ચેહ કયા ગડબડ થોટાલા (ખુબકકા મચે હો જાદમાશોકે આના.)

ખુબક-હાં ઇસને મુઝે ઠાંકા હય ચારો જુતે ટુટ જાઈએ તો ઘુસોસે મારો.

સુરખાળ-અરે ચેહ કયા તુમ કચોન ? ચેહ કયસી જુતે કારી ? કુછ તકસીર હમારી.

ખુબક-કયુ શરીફાંકી ઇજાજત ઉમારના દામાદ ધરમે આજો વા લાત ઘુસોસે મારેના.

સુરખાળ-મંચને તુમ પર હાથ ઉઠાયા.

ખુબક-અલગતા.

સુરખાળ—ગલત મંચ તો અલી બાહિરસે આયા.

ખુબક—અળ મુકરના કોઈ બુરૂર નહીં અલી કીસને કહાયા કે એક બુદ્ધેસે અપની જવાન લડકીકી શાદી કરના મનબુર નહીં.

સુરખાળ—કીસને કહા કોઈ સુખુત લાવ

ખુબક—યારો અળતો મુકરેગા ખોપરી સહેલાવ

સુરખાળ—અરે છોડો અજી સમજો કોઈ આવ મુજે ખચાવ ચોર ચોર જળરદસ્ત ચોર (સુરખાળકા શમશાદવાલી કોઠ-ડીમેં ઘુસ જના)

શમશાદ—ગજળ હુવા સુરખાળને મુજે દેખ પાયા

ખુબક—યારો ભાગતા હય દગાવ ગલા (શમશાદકા ભાગના ચોર બદમઆશોકા પીછા કરના.)

સુરખાળ—અરે ઠહેર કમ્બખત તુ કહાં ચલા

ખુબક—યારો મુજે ખચાવ મંચ મર ગયા

સુરખાળ—ઓ ખુબક ઓ ખખીસ કીધર ગયા

ખુબક—કોન ?

સુરખાળ—ચોર એક ચોર ખીલકુલ મેરી શકલ જનાકર આયા હય હાં અળ સમજા ઉસને કરીમ ચોર રહામકો બહેકાયા હય ચોર તુમ્હારા કચુમર જનાયા હય

ખુબક—અછા તુમણી ઉસકા કીમા જનાવ

સુરખાળ—હાં બુરૂર જનાઉંગા દોડો જાવ સિપાહિ હવાલદાર જમાઅદાર કમીશનર ગવરનર જો મીલે ઉસે ખુલાલાવ કરીમ રહીમ.

દોનોં—હુબુર.

સુરખાળ—કમ્બખતો ધધર આવ

રહીમ—હુબુર ટાંગમે દરદ તો નહી રહા.

કરીમ—દાંત અછા હો ગયા

સુરખાળ—નાલાયકો જેફીકરો ઘરમે ચોર ઘુસા હય તુમ્હેં કુછ ફીક નહીં.

કરીમ—ચોર—હુબુર—ચોર !

સુરખાળ—ચોર નહીં તો ફીર કયા તેરા ખાપ

કરીમ—ફીર દાંતમેં દરદ હોને લગેગા જોરસે ન ખોલીયે આપ

સુરખાળ—દોડો જાવ ખુબકકો પુત્રીસકે સિયે લેજા હય તુમખી

ઉસકે પીછે ભવ (દોનોકા જાના) અગર હિસ કરમખતો
અછી તરફ મળ ચણાઉંગા અગર મીલ ગયા તો ખીસ
દરબન બેઠ સોખરસકા જેલ ચોર છે મહીનેકી કાશી
દીલાઉંગા.

બેગમ-કયુ'ં ઇંતની કયા શીતાળી હય અગર કલ નીકાહ હો
જાય તો કુછ ખરાળી હય.

સુરખાળ-કયા તુ મુઝે દાગ દેજાયગી કલ નીકાહ પઢાએગી.

બેગમ-અછા તો ગુસ્સા ન કરમાવ અલી શાદી હો જાવેગી

સુરખાળ-લો યહે તો ઇસ વકત તૈયાર હય અરી ચોરત તેરે સરપર
શયતાન તો નહીં સ્વાર હય.

બેગમ-અગર ઇંતની જલ્દી હુએ તો તુમહી બકર કાલુ ચોર
દુલ્હેકો લાવ.

સુરખાળ-લો ઇસકે દુલ્હેકો મ'એ ખુલાને જાઉં.

બેગમ-હાં તુમ લાવ તો મ'એ નીકાહ પઢાઉં

સુરખાળ-નીકાહ પઢાઉં અરી બદખીસાલ મ'એ તેરા મીયા હું
યા દલ્લાલ.

બેગમ-ખસ હોશ સમાલો અએસી વાહીઆત ખાતે જખાનસે ન
નીકાલો [જાના]

સુરખાળ-અએ યહે કયા આઈ ચોર કયા બક ગઈ વલ્લા મેરી તો
ચીલ્લાતે ચીલ્લાતે જખાન થક ગઈ.

ખુબક-જમઅદાર સાહબ યહી હુએ.

કરીમ-પકડલો જકડલો.

સુરખાળ-અરે ભાઈઓ મુઝે કયુ'ં પકડતેહો ચોર તો ચોર હુએ.

કરીમ-દેખીએ જખાનમે કએસી સફાઈ હુએ.

જમઅદાર-તુમ સય કહેતેયે બદમઆશને હુ બહુ સુરખાળકી
શકલ બતાઈ હુએ.

સુરખાળ-જમઅદાર સાહબ સુરખાળતો મેરાહી નામ હુએ.

જમઅદાર-અએ યહે તો મ'એ પહલેહી જાનતાયા કે તુ ચોહી
નામ બતાએગા.

કરીમ-ઈસકી પીઠ ખોલકર દેખીએ ફટકો બેતોકા નશાન
નજર આયગા.

સુરખાળ-લા હોલવલા મ'એ તો અપની ખુલાઈ હુઈ બલામે
આપહી ગીરગયા.

જમઅદાર--ખાન વોહ ને કલ ચોકમે ખુન હુવાયા વોહથી ઇસકી તકસીર હુએ.

સુરખાખ--અરે ખાપરે ખાપ ચેહ તો ફાંચી દીલાનેકી તદખીર હુએ. ખુબક--અંખ મુંહ કયા દેખને હો લે નવ.

સુરખાખ--અરે ભાઇઓ મુંજ ખુદે ષકરેકો ઇન કસાઇયોંકે હાથસે છુડાવ.

જમઅદાર--ચુપ.

સુરખાખ--મંએ નીહાલ કરેહુંગા માલામાલ કરેહુંગા.

જમઅદાર--અંખ ચુપકા ચલ વરન હલાલ કરેહુંગા (સીપાહીયોંકા સુરખાખકો લેખતા શમશાદકા આના)

શમશાદ--મુઝે ઇસ ખીયારે સુરખાખકી કીસમતપર બહોત અફસોસ આતા હુએ, હુમેશા મુઝે ફંસાનેકી કોશીશ કરતા હુએ ખુદ ફંસ નતા હુએ મુમકીન નહીં કે હો ઘટે તક પુલીસકે હાથસે રિહાઈ હો અંખ કરામત આ નય તો કીસમત આજમાઈ હો (કરામતકા કાજ બનકર આના)

કરામત--શમશાદ.

શમશાદ--ઉસ્તાદ.

કરામત--ભઈ વાહ ખુબ રાસ્તે દિખાએ.

શમશાદ--ઉસ્તાદ અંખ નરગીસકોં ઉકા લે નતના કુબુલ હુએ.

કરામત--કયું ?

શમશાદ--ખુદ ઉસકી માંકો નીકાહ કુબુલ હુએ.

કરામત--મગર કળ એર કહાં.

શમશાદ--અહીં એર ચહાં.

કરામત--શમશાદ કયા બલ કી જરા મુઝેલી બતાના.

શમશાદ--અરરર વોહ આતી હુએ બસ અંખ મેરી હાંમે હાં મીલાના.

કરામત--શમશાદ દેખના કહીં બુનીયાં ન મીલાના (બેગમકા આના.)

બેગમ--બેટા શમશાદ તુ આયા કયોન બુલાકર લાયા.

શમશાદ--અહીં અળખાબોનને મુઝે એર ઇન કાજ સાહુબકો બેબ.

બેગમ--બેટા મંએ તુઝે અપને દિલકા દુકકા દેતી હું ઇસે દિલકી

તરહ સમાલના બચ્ચીકા દિલ હુએ અયસા કલમા

જખાનસે ન નીકાલના.

શમશાદ--અજ મંએ તો ઇસે અપને દિલકે અન્દરકી લી બનાઈગા.

બેગમ--નરગીસ બેટી નરગીસ.

નરગીસ--જી આઈ આપને બુલાયા.

બેગમ--લો બેટા જીસે તુમ આહતીથી ઉસસે હાથ મીલાવ લો કાજી
સાહબ નિકાહ પઢાવ.

કરામત--અરે ચાર કયા બોલું.

શમશાદ--વહી વહી જો મંને બતાયા થા.

કરામત--અરે ચાર મંએ તો બુલ ગયા.

શમશાદ--અરે કુછ ચોર હી કહો.

કરામત--હુકકેકા પાની ચોર પલંગકી ચુલ, ઘોડેકા જીન માર ગધેડી.

જુલ ઢાકકા પત્તા બકાએનકે કુલ દુશમકી આંખમે ખાક
ચોર મુલ કયું બીબી નીકાહ કુબુલ.

નરગીસ--જી.

કરામત--મીયાં નીકાહ કુબુલ.

શમશાદ--જી.

કરામત--દોનો તરફસે જી (એક લડકેકા આના)

લડકા--નીકાહ હો ગયા તો લાંવ ખીલાવ શક્કર ચોર ઘી.

કરામત--હાંજી ઉસ્તાદ કોઈ ચીજ હોને દીજીએ.

લડકા--હે' હે' હે' હે' આ આ.....

કરામત--અજી ખુલકે ગાઇએ.

લડકા--જી કુચ્છ નહિ જરા ઘી બહોત ખાનેમે આયા હે.

ગાના.

સતાવી વેતુનાં બેઢે વાલે દીલેનું

બેદરદી મીયાં--સતાવી

હે મેરે અંગરે દીલેનું

એ હુંબદે હીઆં સોરીતુળીતો નાખુશ પાવી વેએ સતાવી

સુરખાખ--હટ જાવ ચલે જાવ તુમહારી બેવકુફીસે તો પુલીસકી માર

ખાતે ખાતે હાથ પયદ દુટ ગએ.

ખુબક--અજી શુક કીજીએ કે હમ સળને પયચાન લીયા આપ

છુટ ગએ.

સુરખાખ--કોન શમશાદ કયું બે પાજી બખીસ બદનીહાદ.

બેગમ--હંય હંય એ કયા ઝક નિકાલી અપને દામાદકો ગાલી.

ખુબક--દામાદ ? અજી દામાદ મંય હું.

બેગમ--ચલે જાવ જીસને એકસો સાઠ ચોરતોંકા ખુન કીયા હય

ઉસસે કોન અપની લડકી ખ્યાહેગા મીયાં મુજે યકીન હયકે
શમશાદ ઉમરલર તુમહારી લડકીકો આહેગા.

સુરખાસ—નહીં લડકીકો તળાહ ન કડંગા

બેગમ—તુમ તો નશેમે ખહેકતે હો નિકાહ તો હો ચુકા અળ કયા
કર સકતે હો.

બુબક—કયા નિકાહ હો ચુકા.

સુરખાબ—અરે કીસકે હુકમસે શાદીકી ખામ પારા

શમશાદ—મુજસે કીસ્સા સુનિયે સારા જસને નાલહાર જુતોસે
ઇસ ખીસકા ભુત ઉતારા ઓર બેગમ સાહબકો શાદિકે
લિયે ઉતારા ઓર જસકે ઘોડેમે પુલીસને આપકો મારા

સુરખાબ—વોહ શખશ અસ્લમે

શમશાદ—વોહ બન્દાથા

સુરખાબ—જબતો ઘરકા ઘર અન્ધા થા

બેગમ—ચલોજી અબ નિકાહ હો ગયા અબ પુછપ રખ કુબુલ હય

સુરખાબ—ખચર ખાવા લાચારી મુજેભી નીકાહ કુબુલ હય

બુબક—મગર ખડે અખખા મુજેતો નહીં કુબુલ હય

કરામત—ચુપખે બુબક હુજુરને મુજે પયચના

સુરખાબ—નહીં કોન ? હકીમ દાના !

બુબક—અરે કીર કુછ કીકાના

કરામત—ખડે કબરસ્તાનમે જાના આવ ખેટા એક દફઆ ખાવાકે

સામને હાથ મીલાવ હુકકેકા પાની પલંગકી ચુલ, ઘોડેકી

રસ્સી ઓર ગધેકી જુલ, ઢાકકા પતા બકાયનકે કુલ,

દુશ્મનકી આખમે ખાક ઓર ધુલ.

સબ—આમીન

કરામત—કયુ ખીખી નીકાહ કુબુલ

નરગીસ—જી.

કરામત—મીયાં નિકાહ કુબુલ.

શમશાદ—જી.

કરામત—અમ્માં ખાવાં નિકાહ કુબુલ

સુરખાબ—બેગમ—જી.

બુબક—નહીં.

કરામત—અબે ચુપ ખે ચન્દુલ.

જમનાદાસ ભગવાનદાસ બુકસેલર,
લીડીબજાર દુકાન નંબર ૧૦૬ મુંબઈ.

ધમામોના બયાનમા તથા પેગમબરોની શાનમાં.

- ૦) ના શાહનતામા મએ મરસીયા શીરી વ નોહાબાનો વગેરા
- ૦) ના જંગનામા મોહમ્મદ હનીફ બગેર છલદે.
- ૦) ના જંગનામા હઝરતઅલી મએ જંગનામા બએગર.
- ૦) ના રોઝતુશશકાદા યાને દસમ અલીસ.
- ૦) ના શુલઝરે દુસેની બડી તખતીકી
- ૦) ના શુલઝરે પંજતન યાને તોહફએ પંજતન.
- ૦) ના સખાવતનામા હઝરતઅલીકા બકા હરફકા.
- ૦) ના રીનાયાત શાતમાસુગરાકી
- ૦) ના મજમુએ જોગીતામા મોહરમકા
- ૦) ના સખીલ ધમામ હુસેતકી.
- ૦) ના વકાતનામા.
- ૦) ના મહેતબી યાને યાગે રમુલ કામીલ.
- ૦) ના રીઆઝેગમ

- ૦) ના શાદીનામા બીબી શાતમાકા વ ખાકનામા વ મએતનામા.
- ૦) ના મજમુએ મુનાબત
- ૦) ના શોરે માતમ
- ૦) ના સકરાતનામા
- ૨) કસસુલ અબીયા છલદવાલી.
- ૧) કસસુલ અબીયા વગર છલદની.
- ૦) મજમુએ મહેદયાત.
- ૦) ના મજમુએ નજમુઝકીયા હીરસે અબ્બલ.
- ૦) ના શુલઝરે માતમ મરસીયા હબીર વગેરા.
- ૦) ના તુરનામા મએ સંદકસાયદ.
- ૦) શુલદસ્તએ સમુમેગમ છરમે શોરે કરબલા યાને તેકતે કરબલા ગમદસતેન, સહરેગમ, દરીઆ એગમ યાને જોશેગમ વગએર ચારો કીતાબે સાથ બધી હુવીહયે
- ૦) ના સમુમેગમ હાગ બીજે.
- ૦) ના હીરસા મીરાદાતાર.

હીમાયતે ઇસ્લામની કીતાબો.

- ૦) ના ઉરદુ કાયદો.
- ૦) ના ઉરદુ ૧ લી.
- ૦) ના ઉરદુ ૨ જી.
- ૦) ના ઉરદુ ૩ જી.
- ૦) ના ઉરદુ ૪ થી.

- ૦) ના દીનીયાતનો ૧ લોરીસાલો.
- ૦) ના " " ૨ જો રીસાલો.
- ૦) ના " " ૩ જો રીસાલો.
- ૦) જોગોયાદીએ હીન્દ.
- ૦) ના સરફતહો ઉરદુ.

હીમાયતે ઇસલામકી કીતાબકી મીનીંગ ઉરદુ.

- ૦) ના ઉરદુ ૧ લીના મીનીંગ.
- ૦) ના ઉરદુ ૨ ના મીનીંગ.

- ૦) ના ઉરદુ-૩ ના મીનીંગ.
- ૦) ના ઉરદુ-૪ ના મીનીંગ.

જનામે ખુદા.

મુકમ્મીલ શુમા.

સુનેહરી ખુન્જર.

મુસન્નીફ.

મુનશી મ.હમ્મદ ઇબ્રાહીમ “મ.હિશર”

પબ્લીશર્સ

મુનશી મુસ્તુફા સૈયદઅલી

ગ્રોપોઝીટ હુ ડીપો-નવસારી.

પહેલી પાર.

નકલ ૨૦૦૦.

અમદાવાદ.

શ્રી હાયમંડ ન્યુબીલી પ્રીન્ટીંગ પ્રેસએ

પરીખ દેવીદાસ હાનલાલને છાપા.

સને ૧૯૧૨.

હિન્દી ૧૩૩૦.

કિંમત ૦-૮-૦.

2000-25-7-1912.

બનામે ખુદા.

૧૩, ૧૯૨

ત.પતએ નાટક.

મુ.જકર.

એ.અબ્બાજ.....રમાનિયાકા નેક નવ્વાખ.
અરસલાન.....એ.અબ્બાજકા દ.ગાબાજ દોસ્ત.
શહુજોર.....ના.જકા ખાસ રા.જદાર, સિમતનકા આશિક.
શેરઅમ્મજાન.....રમાનિયાકા એક અમીર સીમતનકા આશીક.
નસીર.....એ.અબ્બાજકા લડકા.
બાદલખાન.....રમાનિયાકા એક બેવકુફ જર્મીદાર.
દિલાવર.....ફરહતકા આશિક.
સર અન્સુર.....ફરહતકા ખવાહિશમન્દ.
મનચલા.....દિલાવરકા દોસ્ત.
ખાતસાહુબ
ખાનખહાદુર
અનારી મજરદેદ } બાદલખાં કે દોસ્ત.

મોઅત્તસે.

ના.જ.....એ.અબ્બાજકી બદકાર ખીવી.
સિમતન.....એ.અબ્બાજકી લડકી
જાનત.....ના.જકી જાનાકરીસે પયદાથુદ લડકી.
જુલીયા.....બાદલખાંકી ખીવી.
ફરહત.....બાદલખાંકી લડકી.

ધુંકે અલાવા સરદાર, સિપાહી, ચોર, રામીશખર, દરખારી,
અમીર, વગયરા વગયરા.

ખનામે ખુદા.

સુનેહરી ખન્જર.

નાટક ત્રીન ખાખકા.

ખાખ પહેલા.

પરદા પહેલા.

ખા.ગ

(અરસલાન, એ.અબ્બાસ, નસીર, સીમતનકા બધે દિખાવ દેના.)

સખ—

ગાના.

ઘોલા તોરી કરતારીપે વારી બલહારી,
હર ડારી ન્યારી ડોલત ડોલત પ્યારી;
મનમેં તુ હય ખનમેં તુ હય ફુલવારી સારી—બલહારી.
બરગો સમર શજર હજર ફુલા ફુલા શુલજર,
જુમતી બાદે બહાર પીયુકી પુકાર.
કોયલ કંક બોલે નીસદિન કીરતાર,
“ મહશર ” નિસાર તોપે બલહાર;

સા રે ગ મ પ ધ ની સા ગ મ પ ધ ની સા ની ધ પ મ ગ રે—વારી.

એ.અબ્બાસ—અય મેરે હમ જલીસાને જલસા, ઇસવક્ત આપ
જયસે શરીફ ઔર લાયક દોસ્તોંકી મુબારકબાદીસે મંમ નિહા-
યત મમતુન મિન્નત ઔર શુક શુબ્બાર હું. મગર ઉસ્કે સાથ
એબી જાહિર કરતા હું કે એ દિન જસ્નકા મુઝે કિસકે સખ-
બસે હાસિલ હુવા? વોહ ઇસ હક્કીન ઔરતકી સાલગિરદકે
સખબ મેરી પ્યારી નાજ તુ ઇસમુસરરતકી જાત હય. ઔર
આજકે દિનકી ખુશીકી અનવાન હય, અય આસમાનકે સિતારે
અય દુનિયાકે તમામ દિસ્ત્રોમે ફિરનેવાલે આશતાબ તુને કહા
દેખા હય. તુ ખતા સકતા હય કે મેરી પ્યારી નાજકી તરફ
મુબસુરતી ઔર કાશી હુસ્નકી તસવીર ઇસ જમીનકે સફરેપર
કોઇ ઔરબી હય, નહીં નહીં અગર તુઝમે કુછબી મુન્સરીકી
કુવત હય તો તુમ સબોકો મુતદ્રિક હોકરબી કુબુલ કરના
હોગા કે અગર દુનિયામે કિસી બીજકા નામ હુસ્ન હય તો
વોહ મેરી નાજ હય.

સરદાર—

ગાના.

અહુ કશીદા હય અપનાભી રો અખો દાખ રહે,
 નજર નજરસે લહે ચસ્મ ખેલિજાખ રહે.
 ઘટામે નાચતી બિજલીકતો મળ જાખ હય,
 બગલમે ચાર હો ચાર સામને શરાખ રહે.

મહેલીયાં—મહકે મહફિલમે ખુશખુ ગુલાખખી,
 હો સુરાહી હાથોમે મએ નાખખી,
 ફિર ઉમંગે હોં નેશે શખાખખી.
 જીમે ખસું ચલે રંગીલા જામ જસ્ત રહે મુદામ,
 છકાઉ પીલાઉ મએલાલા કામ.

સરદાર—ન રોક હાયકો સાકી ગિરે તો ગિરને દે,
 છલકતા જામ ચલે જોજાજન શરાખ રહે.

રખી રહેગી તો સાગિરમે બદમજ હોગી,
 રહે મય હય ઈસકાતો ચલતા હુવા હિસાખ રહે
 રાગ રંગ હો દિલમે ઉમંગ હો દુરહો રંજોગમ સભી,

મહેલીયાં—ખોતલ ખુલી હય શરાખખી. (આનકેસિદકા)

કાસિદ—અય અમનો અમાનકે સરદાર દિલાવરોકે શહસવાર હો જીરે
 હુજુર હય ખિદમતગાર.

ઐ.અબજ—દોન કાસિદ?

કાસિદ—જી શહિન્શાહે નામદારકા લેજા હુવા ખ્યાયા હું, એક જી-
 રી નવિસ્તા લાયા હું. (અરસલાનકા ખત પૂઠના).

અરસલાન—યુકયુજીરે સલતનત ઓજે કાખે શહનશાહી રિકાકતે
 મયદોતો જુગકે જાખાજ રાજોકે લીયે દામે ઐ.અબજ દામ
 હશમત. જો આજરોજ બચારતે યાસ કલમખરોકાભી
 આખેગમસે પાની પાની હય દિલકી દર સતર મજરહપર દાગે
 ખુની બશીકલે ખજર ખામેકી રવાની હય. હરફદ બચર
 બલગેરીયા વાલે દુશમનોકી પયગીદા કદર રવાખોકે બાપસ
 હયરાન હય સલતનત કે જગી રિસાલોકે ચાર હર સિપેહ
 સાલાર જો સાથ દેને કો તૈયાર હય વોહ સિદક મોત હય યા
 જો મયદાન.

ઐ.અબજ—જંગકા મયદાન.

નાજ—હય કયા કહા જંગકા મયદાન.

અરસલાન—અયસે સખત મોકેપર અપને બાદશાહી ગમચુસારી
 કરના પુઠારા કામ હય. ઇસદીયે શાહી નવીસ્તા લખતે હય

જીસ્તરહ હોસકે તુમકો કસમ હય, સમશીરે આખદારકી કે
રોરન રવાના હો જવ, અપને સંહનશાહકો મમનુને એ.હ-
સાન બનાવ

એ.અબ્બાજી—ઉફ કયા ઉનં યુજદિલ બિલગેરીયા વાલાકો ઇસિંકંદર
જીરઅત હો ગઈ. કે રમાનિયા કે શેરોંસે મુકાબિલેકી કહેરાઈ
અય ખુદામે ફરમા રવાઇ જવ હમારી જાંબાજ દિલાવર દો-
જકો ઇતિલાઅ કર આવ કે હર મંદ મયદાન જિરહ બકતર
પહેનકર તૈયાર હો જય. જ્યાર દુશમનોંકા ખુન બહાનેકે લીયે
આજહી હમારે સાથ આય.

ના.જી—હય કયા આજ કયા રહે મેરી સાલગિરહકા રોજ સાદીસે
બદલકર સુરતે માતમ હો જએગા. જીન શીશોંમે અબી તક
મએ અહમર બરી હુથી કયા ચક બયદુ ઉતમે એ શુનાહ કે
ખુનકા સુખ રંગ જોશ મારને લગા. મકાનકો સકતા હો
ગયા. જીસ્મમે લરજ આ ગયા. પયમાને ઉલટ ગએ, ખુશી
ફરાર હો ગઈ.

એ.અબ્બાજી—પ્યારી નાજ ચમકતી હુઈ તલવારે હાથમે લેકર દુ-
શમનોંસે મુકાબિલા કરના રહે બહાદુરોંકે લીયે એક જલાવાર
જીન્દાં જવીદ તઅમા હય. જો શહિન્શાહ હમકો અપના
ગમજુસાર જાને ઉસકી હમદદી કરના રહે, શરાફતકા પહેલા
દરજા હય.

સીમતન—મંગર અબ્બાજીન આજ પ્યારી વાલિદાકી સાલગિરહકા
મુખારક દિન હય બગયર તનાવલ તઅમા જંગી બકતર પહે-
નના દુશમનોંકે ખતરનાક રાસ્તમે જનાં ગોયા બદ શુશુની
હય. ઇસલીએ તશરીફ લે ચલીયે, સબકે સાથ ખાનાં તના-
વલ ફરમાઇએ.

નસીર—હાં હાં અબ્બાજીન મુહબ્બતે કલળી રખને વાલોંકો
શાદમાન બનાઇએ.

એ.અબ્બાજી—અરસલાન મેરે વફાદાર દોસ્ત મંચને પ્યારો મુહબ્બ-
તમે તો ઇન્સાનોમે કામ આને વાલા નુકતએ વફાદેખા. જ્યાર
બજમે જહાંમે ઉસકે મુતાબિક મંચને પાયા હય તો ફકત
તુમહે પાયા હય. ઇસલીયે મંચ તુમસે કિસી અમરકી આબત
કહેના ચાહતા હું.

અરસલાન—પ્યારે દોસ્ત અગર આપ ફહરિસ્તકે કમતર દરજેમે
દોસ્તકે નામસે યાદ ફરમાતે હો તો કોઇ ખાતકા અન્દેશા ન
કીજીએ જહદ મેરે મુસ્તાફ કાનેકો ઉસસે બર દીજીએ.

ऐ.अ.न.न.—अच्छ तो सुनो भंय तुमको एक अयसी अमानत
सोपता हूँ जो अमानतका पहेलु अपने साथ रखती है।

अरसलान—और वोह अमानत ?

ऐ.अ.न.न.—एक हसीन औरत।

अरसलान—कौन ?

ऐ.अ.न.न.—नाज मेरी ध्यारी भीषी नाज छुड़ी एक निगाह
जलीम शेरकोली राम अनाते के लीये काशी है छुड़ी पुन-
सुरती किसी परहेजगारको एक पलमे मेघमान कर देनेको
एक नजरदस्त कुवत रखती है, भंय याहता हूँ के इस
पैदा बरी अमानतको आप अपनी जनसे नयादा अछुन
समझकर अपनी छिद्राजतमे रखोगे और नंगसे वापस
आनेके अछाद वोह मेरी अमानत अपयरीयत तमाम मेरे
हवावे करोगे।

अरसलान—भंय जिदमत अजलानेके लीये असरोयसभ तैयार
हूँ भंय जनसे नयादा अछुन समझकर उसे अपनी छिद्रा-
जतमे रखुंगा। दिलावर शहसवार तमाम दौन सजसज कर
हो भई है तैयार आप नहद हो नम्रमे गर्भ रखतार।

ऐ.अ.न.न.—ध्यारी नाज वक्त हो चुका मुझे रूअसत दे ताके
छुस्तारह तुने मेरे दिलपर शह पाछ है। उसी तरह भंयभी
भयदाने नंगमे लकर शह पाछे।

ना.न.—आह भंय किस नयासे तुम्हें रूअसत ई मुझे पैदा है
के अगर भयदाने नंगकी देवी तुम्हें मेरी नजरसे देखे लेगी
तो वोहभी मेरी तरह आशिक हो नओगी और तुम्हें यहा
आनेसे रोक लेगी।

ऐ.अ.न.न.—ध्यारी नाज तुने तो सिर एक इशमतका पैदा है
छुड़ी भंय कोछ छकीकत नही समझताहुँ अगर मुझे तो उन
इशमतोंका पैदा है जो हरवक्त तेरे साथ भौण्ड है।

ना.न.—हय इशमत ? और मेरे साथ भौण्ड है।

ऐ.अ.न.न.—हां और उन्ही के आसरेमे तुने तनहा छोड़
गता हूँ।

ना.न.—वोह इशमत कौन ?

ऐ.अ.न.न.—तेरा हुस्न, तेरा शयाण, तेरा जमाह, तेरी नयानी,
तेरा नाज धन इशमतोंका हुण्डम है, और उसमें तु अकेली
बिरी छुई है। एक पाके दामन औरतके लीये धतने दुख

મનોંકા હમ્મા કારી હય. ઇસ લીયે મેરે જંગલો બતેસે પહેસે
મંય તુમ્હે એક ચીજ તકળ કરતા હું.

નાજ—ક્યા ?

એ.અમ્મજ—ઝેલ.

નાજ—કિસ ખાતકા.

એ.અમ્મજ—ઇસ ખાતકા કે હસ્તરહ તુ મેરી માણુદગીમે અપની
ઇસમતકી પાયદાર રહી હય હસ્તરહ મેરે બઅદબી રહે.

નાજ—ક્યા તુમ્હે ઇસમે કોઈ દલામ હય ?

એ.અમ્મજ—નહી મંય રહે નહી કહે ચકતા તે તુ કોઈ બેવકા
બદકાર હય. મગર મેરા રહે કહેના હય, કે મેરી ગયર માણુ-
દગીમે તેરે ઇતને હુશમન તેરી નાણુક તખીઅતપર હમ્મા કરે
આર હિસવક્ત કોઇ મુઝ અયસી જબરદસ્ત ફવત તુએ બચા-
નેકે લીયે તેરે પાસ ન હો તો હું અયસે નાણુક વક્તમે તુ
હિસ્તરહ અપની ઇસમતકી પાયદાર રહેગી.

નાજ—બસ બસ રહે બદગુમાની તુમ આર મેરી નિસબત રહે બેદુદા
ખયાલ અગર તુમ્હે મેરી નિસબત અયસી એ.એ.અતેબારી
થી તો કિસલીયે મુઝે આપને દિલમે જગેહ દી ક્યા તુમ રહે
સમઝતે હો કે મંય અપની ઇસમતકો બદકારીસે બદલ હુગી,
આહ બતલાવ બતલાવ મેરે પ્યારે ચીહર બતલાવ કે અમ
મંય કોનસી અયસી તરકીબ કહે હસ્મે તુમ્હારી બદગુમાની
દુર હો. હાં લો રહે રમાલ હય ઇસે આપને કાયોસે મેરી
આખોપર બાંધ દો.

એ.અમ્મજ—આહ નહી નહી મંય તેરી આખે બન્દ કરને કે
એવજ અપની આખે હમેશાકે લીયે બન્દ કર લુગા. લેકીન
અયસા હરગિજ ન કરેગા.

નાજ—નહી તુમ્હે અયસા કરનાહી હોગા. મંય ખુદ તુમ્હે ઇજ્જ-
જત દેતી હું. યાદ રખો અગર તુમને અયસા ન ક્રિયા તો
જન આખોપર મંય તુમ્હે રમાલ બાંધનેકે લીયે કહે રહી હું
વોહ આખે બદલ નાએગી.

એ.અમ્મજ—આહ પ્યારી તેરા હુકમ મુઝે મજબુર કર રહા હય.

નાજ—આર તુમ્હારા શક મુજકોબી મજબુર કર રહા હય આહ
ઇસવક્ત તુમ્હારે બદગુમાન દિલને મેરી ઇસમત પર તુકતા
ચીતી થી હય હિસ્સા ખમયાન તુમ્હે ખીચતા હોગા. મંય
ઇસવક્ત તુમ્હારે ઇલજમ જબ્ત આર તહમ્મુલસે બરદાસ્ત
કર રહી હું મગર હન તમામ ખાતોંકા ઇલજમ મંય હિસવક્ત

તુમહેં હુંગી કે જસ વક્ત તુમ વાપસ આકરે મુઝે આપસે
 હશમનેકે હમલેમેલી સાળિત કદમ પાવગે. ઔર આસમાનકે
 પહેરેવાલા ચાન્દ ઔર રેન્ડે રૌશનકે ચોક્કીદાર આક્રતાપ તુમ
 મેરી ઇસમત ઔર બેગુનાહી કે ગવાહ રહેનાકે આજમે યહે
 બદગુમાન શખ્સ જહાંતક વાપસ ન આયગા. વહાંતક મંચ
 અપની બેગુનાહ આંખે તુમહારી દિલકશ ઔર નંજર ફરેખ
 રૌશનીકે સામને બન્દ કિઓ રહેતી હું. લો પ્યારે શૌહર મંચ
 કસમ ખાતી હું કે જગતક તુમ વાપસ ન આવગે મંચ દિનકી
 રૌશનીકોલી આંખ ઉઠાકર ન દેખુંગી. ઔર અગર મર ગઈ
 તો અય જમીન તુ મૃત રહી હય. કે ઇસ મકાનકી જમીનમે
 ખાક હો જાઉંગી, લો બાંધો.

મુ.ખમ્મસ.

તુમસે દગા કંઈ મંચ ઉસદિન જહાં ન હોગા,
 યહે ખાક દાં ન હોગા યહે આસમાં ન હોગા.
 હો જાએગી ક્યામત દૌરે જમાં ન હોગા.
 કુદી હું મંચ તો કોઇ એહલે વક્ષા ન હોગા.

એ.અન્નાજ—મંચ બેવક્ષા હું ઉસદિન જસદિન ખુદા ન હોગા.
 (ગાના એ.અન્નાજકા)

ના.જ—હાહાહા બેવક્ષા તુને મેરી આંખોપર પટ્ટી આ બાંધી હય.
 ગોંયા અપની અકલ કી આંખોપર પટ્ટી બાંધી હય. યહે તેરી
 ગફલત હિમાકત ઔર બેવક્ષીકા પરદા હમ જે તેરી આંખો-
 પર ડાલા જાયગા. ક્યા તુ યહે સમજે હુવે હય કે મંચ તુએ
 ચહતી હું નહીં કલી નહીં મંચ ઉસીકો સિરે ચાહતી હું.

અશઆર.

જો મદદ કરતા હય ઉસકે શૌકમે તાસીર હય,

આહ હસરતકી જગેહ સીનેમે ઉસકા તીર હય.

અરસલાન—ગર્મ હોજાએ બગલ તો દિલકો હોજાએ કરાર,

યા મેરે પહેલુમે તુ હય યા તેરી તસવીર હય.

ના.જ—કૌન ?

અરસલાન—વહી તુમહારા આશીકે જાર તુમહારી મુહબ્બતકા
 ના.જ બરદાર.

ના.જ—હર હર મુહબ્બતકા ના.જ બરદાર ઔર વક્ષાકા ફરમા
 ગુજાર કયું તુ તુઝસે મુહબ્બત ઔર વક્ષા ? ઓ નહીં ! મુમકિન
 નહીં યહે હો સકતા હય કે પથ્થરસે મુહબ્બતકા દરખત પયદા

હોજાએ. મગર રહે મુમકિન નહીં હોસકતા કે વદા ઔર મુહ-
ખ્યત એક તુઝ અયસે બે મુરખત મદે કે દિલમે' ઘર બનાએ.
અરસલાન—ઓ નહીં નહીં મંય તુઝેહી ખ્યાર કરતા હું મંય
સિર્ફ તુઝહીસે મુહખ્યત કરતા હું.

ના.જ—મંય ધસ બેદલીલ દ.અવેકી કાયલ નહીં.

અરસલાન—હંય તો કયા તુઝે મેરી મુહખ્યતકા યકીન નહીં ?

ના.જ—હાં મુઝે અખતક ધસકા કોઝ સુખુત નહીં મિલા.

અરસલાન—સુખુત આહ યું બોલ મંય તુઝે કિન લકઝમે' અપની
મુહખ્યતકા સુખુત દિલાઈ.

ના.જ—મંય જખાની જખા આ ખર્ચ નહીં બલકે હાયકી કાર શુબરી
આહતી હું.

અરસલાન—હાયકી કાર શુબરી તો અપને હાયોસે અપના દિલ
ચીરકર બતલાઈ. બોલ બોલ તેરે કહેનેકો આંખોમે' નજ-
રકી શકલ દિખલાઈ તેરે ફરમાનપર આતશમે' છન્દા જલકે
દિખલાઈ. તેરે હર દુશમને જાનકે લીયે જલ્લાહ બન જાઈ.

ના.જ—અગર તુઝે મેરી સચ્ચી મુહખ્યત હય. તો ધસીઆન
ખિસેગેરીયાકી છાવનીમે' જા ઔર મેરે શૌહર એ.અખાજકો
કિંસી તદખીરસે ફંસાકર ઉસી શાહી મ.કખિરેકે અંધેરે તહે-
ખાનેમે' કયદ કર આ.

અરસલાન—હાં રહે મેરા કામ હય ખુદાકી કસમ મંય તેરા ફર-
માનકો કુદરતકા એક સચ્ચા ઔર સુનેહરી નવીસ્તા જાનતા
હું. મંય તેરી હાજત ખર લાનેકે લીયે અબી ઔર ધસવકા
રવાના હો જાતા હું. ઔર ઉસકો કિંસી ન કિંસી તદખીરસે
ફંસા લાતા હું.

ના.જ—અગર રહે કામ જાજ લાયગા. તો મુઝે અપને પહેલું મે'
પાયગા દૈલ હો ચુકા ધકરાર હો ચુકા.

અરસલાન—દેખના ફિર ન જાના.

ના.જ—અયસી બદગુમાની કો અપને દિલમે જબેહ ન દેના.

શાએર.

અહુકા ટાલદે મેરે તો ધશરતકા ખસેરા હય,

અરસલાન—તુ મેરી હય મંય તેરા હું;

ના.જ—મંય તેરી હું તુ મેરા હય.

(જાના)

બાબ પહેલા.

પરદા દુસરા.

અગલા મહેલ.

(આના સીમતન મ.એ સહેલીથેડિ.)

સીમતન—બસ બસ મંચ એક ન માનુંગી. તુમ ગુઠ કહે રહી હો
સાતવાં હાથ હમારાયા.

૧ સહેલી—નહીં સાતવાં હાથ હમારાયા.

૨ " —તુમહારા ક્યું કર પાંચ હુકમતો મેરે પાસ થે.

૩ " —ભલા વોહ કૌન કૌનસે ?

૨ " —આદશાહ, ગુલામ, અઠ્ઠા, સત્તા, પન્ન.

૧ " મગર સાતવાં હાથ તો હુકમકા નહીં થા ફિર.

૨ " —ઉસે હમને રંગમે સર કીયાથા.

૧ " —અજી ઇસ ઝધડેકા જાનેદો દોબારા ખેલો ખુદ બ.ખુદ
મઅલુમ હો જાયગા.

સીમતન—અચ્છા તો પતે લે આવ. (પતે લાના સબકા ખેલને
ખયડના.)

૧ સહેલી—કોટો, હુકમ કહો.

૨ " —લાલપાન.

૩ " —બસ હાથ રોક લીજાએ.

સીમતન—ક્યુ ?

૩ સહેલી—ચહે દેખીએ છે હુકમ તો મેરે પાસ હંચ. સાત હાથ
હમારે હંચ.

૧ " ઓર અગર હુકમકા એકકા હોતા તો હમ કોટભી દે દેતે.

૩ " લો ચહે ચક્કા મેરે પાસ મોજુદ હય.

સબ—કોટ ! કોટ ! ! કોટ ! ! !

સીમતન—ખુદાશી માર તુમપર જાવ મંચ આજસે તુમહારે સાચ
કબી ન ખેલુગી. તુમ સબ મુઝે જનાતી હો.

૧ સહેલી—હય હય ચહે તો ખદા હોગઈ.

સહેલીયાં— ગાના.

જના..... પ્યારી મતવારી શોખીયાં,
ખીરહાકી તનમે અગની સુલમે વાહવા કામનીયાં;
આખર હય તોરે તેજ કઠારી આદા મોહનીયાં.

સીમતન—યા અલ્લાહ ધનિ બદ્દજતોને તો મેરા નાકમે દમ કર
દીયા. સોસન.

સોસન—જી હુજુર.

સીમતન—

અશઆર.

વોહ ન આયા બેવકા મંય બદ્દ હુઆ હું યા ન હું,

અબે અગર આએતો મંય ઉસકો સળ હું યા ન હું.

સોસન—હો પહેલે ઉતકી મિળજ પુરસી કે બાદ શિકવા ગિલાબી કરના,

મંય જીસ્તરહસે કહું અય ખારી ઉસી તરહસે અદાબી કરના.

સીમતન—અચ્છા કયા કહું ?

સોસન—

શ.એર.

ન આના વાઅદા કરકે જના કયુંજ યુંબી હોતા હય,

કિસીકો મુક્ત દિલ લે જના કયુંજ યુંબી હોતા હય.

સીમતન—નહીં એ તો મુજસે ન કહા જાયગા, દિલબી દો ઔર

મિન્નતેલી કરો. હઠોલી વો આએ યા ન આએ, એ તો

ઉતકી મરજીપર હય છોડે.

અશઆ.ર.

વોહ ઇસ્કમે હાલે જહાનુએ દિગર હોને લગા,

ઇસ્કેલી બદનામ ધરધર કિસકદર હોને લગા.

એકને એક ઇજા રહી અય ઇસ્કે તેરે હાથસે,

દર્દ દિલ અચ્છા હુવા દર્દે જીગર હોને લગા.

શહ.એર—વાકીઇ ઇસ દર્દકા પહેલુ બદલના હય ગ.જળ,

યા ઉધર કુજ દેર પહેલે અબ ઇધર હોને લગા.

સીમતન—કોન ?

શહ.એર—આપકો આશિક !

સીમતન—કયા ફરમાયા ? આશિક !

સુસદસ.

આશિકે દમસાજ મેરા આશીકે જીર ઔર હય,

મેરે દિલકા આલીકો મુખતાર દિલદાર ઔર હય.

ઉસકી સુરત ઉસકી સીરત ઉસકા નકશા ઔર હય.

આપકો નાહકે જીનું હય મેરા શયદા ઔર હય.

ઇસ્કે બાજુકે લીયે એક જ.જળ કામિલ આહિયે,

આશીકોમે નામ કરનેકે લીયે દિલ આહિયે.

શહ.એર—દિલ કોનસા દિલ ? ના.જેકા પાલા.

સીમતન—વહી આપકે પહેલુ મેં મુ.ગે બિસમિલકી તરહ ત.કપનેવાલા.

શહજોર—ખેરાક વોહ આપણી અમાનત મેરે સીનેમે સહી વ સલામત હય.

સીમતન—મેરી અમાનત ચોર આપણા દિલ યે ઝુંદ કહેતેહો.

શહજોર—નહી યે બિલકુલ સચ હય.

સીમતન—અગર યે સચ હય તો આજબાયશ કર દિખાવ?

શહજોર—બિસમિલ્લાહ સો આજબાવ.

સીમતન—હેખો અગર અયસાહી તુમહારે સીનેમે એક મુહબ્બત મરા દિલ મેરી અમાનત હય ચોર તુમ મેરે આશિકે સાદિક હો તો સો યે ખન્નર.

શ.ઓર.

ઉલટતકા ધન્તેહાં હય ન ખાતોમેં ટાલ સો,

મંચ ચાહતી હું દિલ મુજે અખ દિલ નિકાલ દો.

શહજોર—હંચ દિલ નિકાલ હું ?

સીમતન—કયું ઈસ્કો મુહબ્બતકા મોજબન દરિયા મિસ્કેહુખાખ ઠંડા હો ગયા. વોહ જોશો ખરોશ એક બાલીસાખર છુરીકે સામને સખન્એ ખવાખીદાકી તરહે સો ગયા, છગર દિલ મયા કલેખ કાપ ગયા બસ મ અલુમ હુવા કે તુમ ઇસ્કે ચોર મુહબ્બતકે ફશમન હો.

શહજોર—તુમ મેરા દિલ ચાહતી હો યા મેરી બત ?

સીમતન—બતકે સાચ દિલ ચોર દિલકે સાચ બત.

શહજોર—યે તુમ કહેતી હો.

સીમતન—નહી ઇસ્કે મુહબ્બતકા ફરીસ્તા કહેતા હય.

શહજોર— અશઅ.૨.

કહેમા એક જમાના તુમકો મે દેઢ અયસે હોતે હય.

સીમતન—કહુગી મંચ તુમહે દુનિયામે નામદે અયસે હોતે હય.

યહો ઉસકા ખિતાબ આશિકકા હર ઇન્સાન દેતા હય,

નિગાહે તાજ પર મ અશુકકે બે બાન દેતા હય.

સોસન—અય હુશુર શેર અફગન તશરીફ લાતે હય.

સીમતન—કોન ? મેરા આશિકે બંખાજ લીજયે સાહબ યોડી ફેરકે લીયે યહાં છુપ બખજે ચોર ફિર મેરે આશિકકી બંખાજ પર ગૈર ફરમાએ. સોસન ? ઇધર આ.

શ.ઓર.

કહે દે મેરે આશિકસે કે માંગા હય તેરા દિલ,

દર અસ્લ બે હય તેરી હિફાજતમે મેરા દિલ. (છુપ બના સીમતનકા)

(આનો શેરઅફગનકા સોસનકે હમરાહ ખાતે કરતે હુવે.)

સોસન—જહાં આપણી મ.અશુકાને દિલ માંગા હય.

શેરઅફગન—ખારી સોસન અપના દિલતો મંય પહેલેલી દિસકો
નજર કર ચુકા.

સોસન—તો ક્યા આપકે સીનેમે કોઈ દિલ નહીં હય.

શેરઅફગન—હય મગર એક ગોસ્તકો લોયકા હમ. વોહ દિનકે
કિસ કામકા.

સોસન—શામલ વોહ ખિલોના બનાએ, યા ઉસસે અપના દિલ બહેલાએ.

શેરઅફગન—તો ક્યા એ જાનદાર ખિલોના પસંદ ન આયા જો
એક ગોસ્તકે લોયકે. પર દિલ અમય અમય મંય હરબરહ.
રાજ. હું.

શ.એ.ર.

જો વોહ ચાહે તો દિલ ક્યા હય કલેજ ઔર જીગર લેલો.

મંય કદમોં પર તુમહારે કાટકે રખ હું એ સર લેલો;

સોસન—જનાબેઆલી.

અશઅ.ર.

જખાની જમઅ ખર્ચે બે ફાયદા હય,

યહાં ધરકકા કુછ નયા ફાયદા હય.

અગર ધરકકા જાનતે હો કરીના,

તો લો તેગ છુરરાં કરો ચાક સીના.

વોહ દિલ માંગતે હંય અતા કીજયેગા,

અગર ધરક હય નંદિદા કીજયેગા.

શેરઅફગન—અંદાજ પર જખ, ઉસકે હુરો પરી ફિદા હય,

ચર્ખે બરીષે જહરા ઔર મુસ્તરી ફિદા હય.

ફિર મેરી ક્યા હકીકત ઔર મેરી શાન ક્યા હય,

દિલ ચીજ ક્યા હય મેરા ઔર મેરી જાન ક્યા હય.

ખારી છુરી તુ મેરી મ.અશુકાની કમરખી જાનત હય, ધમ લીયે

મુઝે તેરે સાય સમચી ઉલફત હય.

શ.એ.ર.

હો નિહાં સીનેમે ઔર પહેલે જીગરકો ચાકકર,

કરદે કુરખાની મેરે દિલકી સનમ બરદાર કર.

સોસન—હહેરો જલ્દી ન કરો દેખો, કોઈ આતા હય. કદમ ઉદાવ

ઔર નિકલ આવ. (જાના દોનોંકા).

સીમતન—દેખા જનાબે આલી.

ગાના.

દુખદર્દ રંજો ગમ સભી આશિકો સહેના યાદ હો,
હરદમ ન બલપર આહહોં ગર હોતો દિલ આજાદ હો.
જીસે ન ધતિના હો સકે કયુ રૂપ સુએ ફરીયાદ હો,
હુરનપર માયલ હોજળ જળ દિલ લગાના યાદ હો.
દિલ હય મુશ્કીલ ખ્યાના ઇસ દામસેરે,
ધેસુ કાતિલ હય છાએ ચહે શામસેરે.
આશક મય ઉસકો કહેતી હું જો તનકી ખાલ દે,
મુઆશુક આહે દિલ તો ઉસે દિલ નિકાલ દે.
વામિકને જાન ન જાણી હુજારોકે વાસ્તે,
મજનુબી મરમિટા યુંહી લયલાકે વાસ્તે.
તુમસે તો મેરે વાસ્તે કુછબી ન હો સકા,
સોએ ગારોમે લાખોં હુજારોં ઇસ કામસેરે—દિલ

શહ જોર—આખિર મેરે ઇશકકા અન્જમ ?

સીમતન— શ.એર.

ઇશકકા અન્જમ આખીર મૌત હય,

આહને વાલેકા મતલબ ફૌત હય.

શહ જોર—અયસા ન કહો સીમતન અયસા ન કહો.

સીમતન—ઉધરહી ઉધરહી દેખો ખખરદાર મુઝે હાથ ન લગે.

૧ સહેલી—અજ જતાજ આશિકેકે સરદી મન્દીલ, મુઆશુકેકે
સરદી કન્દીલ અજસ તીન તોરહ હુવે નવ અદારા ખટાઇએ
યાસે તુમ અપના ખટારા.

૨ સહેલી—આએથે ગર્મ હુવે નર્મ ખડી શર્મે પડગએ જીનેકલાલે.

૩ —મુછોપે હાથ નયા દાહ છડી સાથ નિકલે સોહરાખકે સાલે.

ગાના.

સહેલીયાં—મુંહ અપના ખનાકે આવો જો ઇશક વાલે,

હયા હયતો ગયસ્તસે મુંહ ન દિખાઓ.

લહ લગાકે આએ આશકેમેં શહીદ ખનકર વાહ,

સહલ સમજે ચહેતરીકા કીન તંગ હય ચહે શાહ.

પેટસે પાઉ નિકાલે કયા તુમને નિરાલે—મુંહ

શહ જોર—

શ.એર.

ખનાયા શેર અફગનકો હય તુમને અપના દિલ દાદા

સમજ રખના કે મય હું આજસે કીનેપે આમાદા.

સીમતન—કયા ફરમાયા કીના ન ખોલીયે ન ખોલીયે હદસે બ્યાદા
ખદકર ન ખોલીયે.

અબીયાત.

ને બોલતેયે બોલીયાં ચઢ ચઢ કે મુંહ સદા,

ઝોંકમેં એક ખિન્નકે ને અયસે હુવે ફના.

પત્તે હિલે તો રહે-ગએ પર તોલતે હુવે,

ચુટ્યા ખુલી તો ઉડ ગએ વોહ બોલતે હુવે.

શહ-નેર—વોહ બોલતે યે બોલીયાં મંચ બોલતા હું ઔર કુછ,

વોહ તોલતે યે પર મગર મંચ તોલતા હું ઔર કુછ.

તૌકીર મેરે હાથમેં શમશીર મેરે હાથમેં,

હય તીર મેરે હાથમેં તદખીર મેરે હાથમેં.

મંચ ખુ પિલાઉંગા ઉસે તેરે શહીદના જકા.

દમસા જકા હમરા જકા ઔર આશીકે જાંબા જકા.

(જાના શહ-નેરકા આના નસીરકા.)

મુખમસ.

નસીર—ધસી ખન્નર પર હો ને હર ચખેં હિલાં સા જકા,

શોરાશર હોતા કે પયદા જુસ્ડી કે આવા જકા.

સિલસિલા અન્નમસે પહેલે ખને આગા જકા,

હું પિસર ગર એક દિલાવર સચ્ચે તીર અન્દા જકા.

લોકે છોહુંગા મંચ બદલા ધરકે ચોકે બા જકા.

સીમતન—હંચ હંચ મેરે બાઈ.

નસીર—મેરી ખારી બહન.

અશઆર.

હો રહે હંચ જુલ્મ હક્ત અફલાકકે,

ધમ્તેલાં હંચ એક મુસ્તે ખાકકે.

બાપ મરે જતા તો ધસ્લાગમ નથા,

ગમ યહે હય પાલે પડે નાપાકકે.

ખાન્દાં પર દાગ કાલા લગ ગયા,

કયા બતાઉં મુંહપે તાલા લગ ગયા.

ઉફ મેરી પાંક નિગાહોકિ શુનેહગાર બનાને કે લીયે વહી બે
ધમાનીકી જન્દા નસવીર સામને સે આ રહી હય. આવ આવ ધધર
છુપ જાવ. (દિનોંકા છુપના આના ના જકા.)

નાજ—આહ આહત કયામત મુસીબત ઓ કાખિલે લઅનત તુ
હરરોજ આકર સનાતા હય મગર ફિર અયસે સિનમસે બાજ
નહીં આતા હય.

શહ-નેર—બેગમ સાહિબા ધમકદર ખફા ન હોજએ, જરા ઠહેરીએ.

ના.જ—નહીં મંચ જ્યાં નહીં હરે સકતી જરૂર જોલ પુ કયા
કહેને ચાહતા હય.

શહ.જેર—યહી કે ખસ જહેરમે એક હુસ્તકી દેવી હય, મંચ ઉસકે
તીરે નજરકા ધાયલ હુ. લેકિન વોહ મેરે કાબુમે નહીં આતી.
ખસ લીયે મંચ ચાહતા હુ કે તુમ અગર ઉસકો દામે તસ
ખીરમે ફંસાદો તો ફિર મંચ હમેશાકે લીયે તુમકો અપને પં-
જમે સિતમસે રિહા કરે હુંગા.

ના.જ—આખિરે વોહ કોન હય ચુલખદન?

શહ.જેર—આપકી બેટી સીમતન.

ના.જ—ખસ ચુપ બદમ આસ જાનાકો કાબુમે લા. યહે કયા તેરા
બેહુદા સવાલ હય તુએ મેરે ખાન્દાન ઓર શરાફતકા બી
ખયાલ હય.

શહ.જેર—કયા કહા ? શરાફત! કયું શરીફ ઓરતે અપસીહી હોતી
હય. આર દીવારકી આડમે છુપ છુપકર ચિકાર ખેલના.
શોહરકો હથેલીપર સખ જાગ દિખાના નજરખાન આશીકો
કે સાથ બાગમે મળે ઉડાના, ઓર ફિર શરાફત ખતાના.

શ.જેર.

કસબ હર જામએકા કરે પેશા બેહયાઈકા,

ફિર ઉસપર નાજબી કરતી હય મુઝસે પારસાઈકા.

ખપર અખ મેસુદ ખાતેકા જાનેદો, ઓર સીમતનસે શાદી કર
દેનાંકા ઇકરાર કરો.

ના.જ—ઓ નહીં નહીં કબી નહીં.

મુરખ આ.

સમજ લે તો સને ઉઝરવાં બેબાક કરદુંગી,

તેરી આબાદ હસ્તી સફાઈએ ગમનાકે કરદુંગી.

મંચ પુટલી જાન દે દુંગી તુએ બી ખાક કરદુંગી,

તુએ દેનેસે પહેલે ઉસકા કિસ્સા પાક કરદુંગી.

શહ.જેર—અગર તુમ સીધી તરહ રાહપર ન આવગી તો મંચ
વોહ આઈના પેશે નજર કરેગા જસેસે તુમહારી ગુજરતા બદ-
કારીયાંકી સચ્ચી તસવીર સાફ નજર આવગી.

ના.જ—ચ અતી ?

શહ.જેર—દેખતો અચ્છી તરહ પહેચાનલો (જાનતકો સામને લાના).

ના.જ—યહે કોન ?

શહ.જેર—નહીં પહેચાનતી કયા ખુબ જીસ્તરહ કુમહાર નહ નહ

વ.જ.અસે મદીકે ખરતન ધડ ધડકે ભુલ જતા હય વહી તુ-
મ્હારા તરીકા હય.

ના.જ—લડકી ?

જનત—અમ્માજનન.

ના.જ—તુ કિસકી તુરે ન.જર હય ?

જનત—મંચ ?

ના.જ—હા તુ.

જનત—તો આ તુમ મેરી માં નહીં.

ના.જ—મંચ ચીર તેરી માં !

જનત—નહીં તો ફિર મુઝસે મેરે ગમકી કહાની ન પુઝે અક-
સોસ અય શાન વાલો.

શ.એ.૨.

ચયનસે બયકે હુવે હો અપને ધર,

કયા જુરત હય તુમહે લો હૈં મન્દોકી ખબર.

ના.જ—આખિર તેરે માંખાપ ?

જનત—

શ.એ.૨.

ન ગોદ માંકી ન ખાપ સરપર ન ધસકો દેખા ન ઉસકો દેખા,
ખુલી જો આખે ન.જર ઉઠાકર ન ધસકો દેખા ન ઉસકો દેખા.
શ.હ.જેર—જેમમ સાહિસા વોહ બહાર કે દિન યાદ હંચ જન દિનો
ચહે નાખાયદાર જોખન આપ પર દુટ પડ રહાયો. આગમે અપને
આશિકકે સાથ મ.જે ઉઠાતીયા. જખ હમલ હો ચુકા તો
તુમને મેરે ધરમે કયામ કીયાયા કાનિલ નવ મહિને હોનેપર
તુમને અપની બદકારીકા જોઝ અપને નાજુક જરમમે ઉતાર
કર પોશીદા રખનેકી ગરબસે મેરે દુઆસે કર દીયાયા. વોહ
યહી લડકી હય.

ના.જ—ઉક.

શ.હ.જેર—

મુસદ્દસ.

મિસ્લે અખર તુમ કમા હો ચીર ચહે જહેરી તીર હય,
તુમ નશાના હો સિયાહકારીકા ચહે ન.ખ ચીર હય.
હો મુસબીર જુસ્કી તુમ ચહે વોહ છુપી તસવીર હય.

ના.જ—આહ મેરા દમ રકા જતા હય મેરા સીના ફટા જતા હય.
અય લડકી મેરે સામનેસે દુર હો. આ સુરતે ગુલામ સિરતે
નમકહરામ કયા મંચને ધસી દિનકે લીચે તુઝે અપના રાબદાર
બનાયાયા કે તુ મુઝે જહાનમે કસવા કરે નિકાલે ધસકો મેરે
સામનેસે હકા.

શહજોર—ઓ નહીં હરગિજ નહીં.

આશઆર

કિરાઈઆ મંચ ઇસકો કુલ જહાંમે મુસ્તહર કરકે,

દિખાડુંગા જનાકારીકા નકસા દરખ્તર કરકે.

ન છી મનજીર તુમને સીમતનસે ગર મેરી સાદી,

તો આજહીં રહે સમજ રખનાકે હય ઇસ ધરકી બરખાદી.

નાજ—હય તુ કોઇ આફત હય યા સચ્ચુય ખુદાકા કહેર હય,

શહદકા પોકાયા અરખર તુ વોહ મીકા જહર હય.

શહજોર—જહર હું મંચ કહેર હું ચોર હું બલાએ આસમાં,

મતલબી હું ખુદ ગરબ હું બેવફા હું બદલુમાં.

કહો અબ કયા ખરાદા.

શએર.

ખુલનેકો હય અબ કુસેદહન લુએ જહાસે,

પુ કુટના હય ચાહતી જો પુર હય વગસે.

નાજ—કહેર વોહ જહાંમ કહેર મુઝે તેરી દરખાસ્ત મનજીર હય મગર.

શહજોર—આ ?

નાજ—

મુસદસ.

મચાદે કુમ મકતલમે દિખા દે જોશે મસ્તીકો,

ઉકાલે હાથમે ખન્જર મિટાદે ઈસ્કી હસ્તીકો.

જીગરકે ટુકડે ટુકડે કર અલગ કર ખુ પરસ્તીકો,

મિલાદે ખાકમે જહીં બલન્દી ચોર ખસ્તીકો.

ઇસે ગર કતલ કરદેગા મંચ તુઝકો શાદ કરદુંગી,

તેરા ઉગડા હુવા અયવાં અલી આખાદ કરદુંગી.

શહજોર—તો આ ઈસી જોહ ઇસકી જન્દગીકા ખાતિમા કરદું.

નાજ—નહીં શહજોર નહીં મેરે ખુનકા ખુન મેરી આંખેકિ સામને

મુઝસે નહીં દેખા જાયગા. આખિર મેરેહી જીગરકા ટુકડા હય

ઇસકો મેરી નજરકે સામનેસે દુર લે જાકર કિસી જંગલમે

કતલ કર આ.

શહજોર—બહોત ખુબ ચલ અય લડકી. (જના જનત મએ

શહજોરકે ખાઅદમે નાજકા જના.)

સીમતન—રહે મંચને કયા દેખા ?

નસીર—દગાખાજકા ચરમા.

સામતન—રહે કોન હય ?

નસીર—એક દોનખી શોઅલા ચોર જનાકારીકા પુતલા.

સીમતન—હે હયબતનાક મથવિરા ક્યા આ ?

નસીર—એક મચ્છુમ લડકીકા ખાતિમા.

સીમતન—ઉક શર્મ શર્મ. નદામત રસવાઈ છલ્લત ઓ રખ્મુલ
ધજજત મેરી માં ચૌર અયસી બદનિયત.

અશઅ.૨.

ખેધજજતીકા પાસ ન અપની જરા કીયા,

દરિયાએ કહેરે હકમે બદનકો ડિઓ દીયા.

બદકાર ચૌર બદીયેપે આમાદા ખરમલા,

અકસોસ નામે શર્મ જમાનેસે ઉક ગયા.

કહેતી હુ ગર પુરા તો પુરાઈકા પાસ હય,

કર રહમ તુ રહીમ ફકત તેરી આસ હય.

નસીર—સીમતન ઇસકદર ગમ ન કરો.

સીમતન—નહીં મુઝે જાનેદો.

નસીર—કિસ જગેહ ?

સીમતન—ઉસી જગહે જહાંસે એક ખેચુનાહકી રહ આલમે બાલાકો
પરવાજ કર જાયગી.

નસીર—મગર તુમ વહાં જાકર ક્યા કરોગી.

સીમતન—છુનતકો ખ્યાહગી.

નસીર—ઉક અખ મંચ ખરદાસ્ત નહીં કર સકતા આગકા એક
શોઅલા હય જો મેરે તનબદનમે બડક ઉઠા હય. તયશકી
એક બિજલી હય જો દરઅતત ચમકકર મેરે રગોપરુમે સરા-
યત કર ગાઇ હય. ઓ કોરઅશમ ચૌરત અખ મંચ તુઝે માકે
નામસે કલી ન પુકારંગા, ન સમજના કે યે રંજ મેરે દિલસે
ચુપાર બનકર નિકલ જાયગા. યે એક મેચયત કરદેને લાલા
દર્દ હય જો સાઅત બસાઅત તરકકી કરતા હય. યે એક
કાંટા હય જો તાઅસ્ત મેરે દિલમે ખટકતા રહેગા.

રૂખાઈ.

પસે મુરદનલી તડપેગા દિલે અન્દોહગીં ખરસોં,

રહેગા જલજલા ખરસોં યે કાયેગી જમીં ખરસોં.

ઉઠાઈગા વોહ તુફાં તુલકે તુફાનસે બઢ કર,

બપા મહશર રહે ખરસોં રહે અરશે ખરીં ખરસોં. (જાના).

બાબ પહેલા.

પરદા તીસરા.

અગલા મહેલ.

(ફરહતકા ગાતે હુવે આના.)

ફરહત—

ગાના.

જાકે મુખપર રૂપ હય આશક, વાકે હજાર,
 હોકર બેઢિલ મારે આહ હાય મેરે ફિરતાર.
 મારે દિલ પર કઠારી નયના મોરે,
 ભવે કાતિલ ખંજર હય જાની જાનોરે.
 નવ જવાની હય નઈ મોરી નિરાલા જોખન,
 બાલા બાલા ન ઉડાસે કોઈ બાલા જોખન.
 નુરકે સાસમે અલ્લાહને ઢાલા જોખન,
 કહીં છુટજાએ ન રહે નાજોંકા પાલા જોખન.
 પ્યારે પ્યારે રસીલે મતવારે,
 સચેનાએ જાહુ ભરે સુધ યુધ બિસરાએ.

(જુલીયાકા અન્દરસે આવાજ દેના.)

જુલીયા—ફરહત! ફરહત!

ફરહત—જી આઈ અમ્માજન (જાના ફરહતકા આના બાદલ ખાતકા)
 બાદલ ખાન—કેટ, રેટ, મેટ, જોહો વકત હો ચુકા ઔર મંચને
 અલી તક જંટલમેની સુટ તહીં ડાટા, અરે કોઈ હય? ખા-
 નસામાં ખાનસામાં. (આના ખાનસામાંકા)

ખાનસામાં—હા જીર હુશુર

બાદલ ખાન—એયો ગધા હુશુર મત બોલો, ખાનબહાદુર બોલો.

ખાનસામાં—અચ્છા ખાનબહાદુર સાહબ.

બાદલ ખાન—દેખો બહેરા વોહ બાજરસે રમાલપર લગાનેકી ચીજ
 લાયા યો તહીં લાયા.

ખાનસામાં—બહેરા તો અલી તહીં આયા ખાનબહાદુર સાહબ.

બાદલ ખાન—જી યુ પુલ. (જાના ખાનસામાંકા) જોહોહોહો અબ
 મંચ જંટલમેન ફેશનેબલ લિબાસમે કિતના અદબદાર ઔર
 ખુબસુરત નજર આતા હું. અરે વાહ બસ અબતો મંચ પુરા
 જંજરમેન અરે તહીં જંટલમેન બન ગયા હું. તહીં તહીં
 બહેકે ધસસેલી આલા દરજા પાયા હય. આજ પાંચ રોજ
 હુવે કે મુઝે કલેક્ટર સાહબને બદલુસે ખાનબહાદુર બનાયા

હય. ઇસ લીચે મંચ અળ પુરા મુરોખન ટ્રેસ પહેનના સીખતા હું. સીખના ક્યસા બદ્દે મંચ સીખ ચુકા હું જ્યસે કમીસ, પટલુન, સ્ટાઈંગ, બુટ, નકટાઈ, બકટ, કાલર, ઇંગ્લીશ ટોપી, ચાર ઈન સળદે ઉપર ચડે ખાનખડાદુરીની બધા. ચાર જળ ઇસ ટુલ ટ્રેસમેં બાહિર નિકલુગા, તો દુરસે દેખકર લોગ મુઝે સમઝેગે કે કોઈ લાટ સાદળ બઢાદુર આતે હંચ (આના બહેરાકા)

બહેરા—ખાનખડાદુર સાદળ બોલાવા.

બાદલ ખાન—ક્યા લાયા ?

બહેરા—અસ્તારી લાયા. (અચ્ચી લાના.)

બાદલ—એયો અચ્ચીકા બચ્ચા ચહે કિસને મંગાયા થા.

બહેરા—અરે સાદળ તુમકી તો કહે રહે હો કે કપડે પર લગાવેકા અસ્તરી લાવ.

બાદલ—એયુ ટુલ ગંધા તુમ બહે આઢમીકે પાસ નોકરી કરનેકે લાયક નહીં હય તુમ જનતા નહીં કે હમ ખાનખડાદુર હય, હમ હંઝ ધોખી હય ચહે ધોખીકા અચ્ચી લેકર હમ ક્યા કરેગા.

બહેરા—ફિર, યાકા હમ કા, કેરી ખાનખડાદુર સાદળ જું આપ મંગાવા, તું હમ લે આવા.

બાદલ—તુમ બંડા ગંધા હય વોહ હમ મંગાયાથા વોહ વોહ ઉપર છિડકનેકા સમઝા.

બહેરા—હાં સાદળ સમઝા સમઝા શુલાળ શુલાળ.

બાદલ—નહીં શુલાળ શુલાળ કુછ નહીં એતો કાલા ચમડે વાંલા શુલાળ ગંવાર લોગ લગાતા હય. હમ ખાનખડાદુર લોગ વોહ લગાતા હય. વોહ, અરે તુમ, ઉસકા ઇંગ્લીશ નામ બોલો.

બહેરા—તો હજુર દમતો નાહે જનત.

બાદલ—ફિર તુમ કુછ કામકા આઢમી નહીં.

બહેરા—ખાનખડાદુર સાદળ ઇંગ્લીશ તો હમ નાહીં પડે હય. આપ બતાવ તો હમ જનને

બાદલ—ચુપ રહો ગંધા હમ વોહ નામ બુલ ગયા. કુછ ઉસ્તરા ઉસ્તરા

બહેરા—કાહો કહીયો ઉસ્તરા.

બાદલ—નહીં ઉસ્તરા નહીં એયો જંગલી દુબનમ તુમ ઇતના બંડા હુવા ચાર ઇંગ્લીશ નામ નહીં જનતા.

બહેરા—અરે તું હમકા કાહે ધુરકાવત હય. અરે જળ ઇતના બંડા ખાનખડાદુર હોએકે ઇંગ્લીશ નામ વામ નહીં જનતા તો હમ કા જની.

બાદલ—એયો ગધા બવ તુમ કમકા આદમી નહીં. (પાટલુન પયરો મે ઉતર પડતા) ઓ હો હો હો રહે કયા હુવા, અરે હાં મંચ વોહ લગાના તો ભુલ ગયા. ખાનસામાં ખાનસામાં.

ખાનસામાં—હાજર હુજુર.

બાદલ—એયો ગધા હમ તુમકો બોલા હુજુર મત બોલો ખાનખ-હાદર સાહબ બોલો.

ખાનસામાં—અચ્છા ખાનખહાદર સાહબ.

બાદલ—દોડો! જલ્દી હમારા વોહ વાલા લાવ.

ખાનસામાં—વોહ કયા સાહબ વોહ તો હમ નાહીં સમજા.

બાદલ—જલ્દતમ તુમની બહેરાકે માનીદે કુછ નહીં સમજતા અરે વોહ વોહ જો કલ ચમડેકા જકડ, બન્દ કરનેકા બાબરસે લાયા થા.

ખાનસામાં—હાં હાં સાહબ સમજા સમજા ચૂલી લાવત હું.

બાદલ—ઉક બડા આદમી બતનાબી બહોત મુશ્કિલ કામ હય. ઔર રહે તમામ ફેશનકી ચીજોકા ઇંગ્લીશ નામ યાદ રખતા તો ઉસસેલી સીવા મુશ્કિલ હય.

ખાનસામાં—લોહો સાહબ. (ખાનસામાંકા ઘોડેકા સામાન લાનાં.)

બાદલ—એયો ગધેકા બચ્ચા ઘોડેકા સામાન કાહેકા લાયા.

ખાનસામાં—તો કહાં બહાદુર સાહબ ઔર કા લાઉ તુમહી તો કહે રહે કે વોહ ચમડેકા જકડબન્દ કરનેકા લેકર આવ.

બાદલ—એ યુ રાસ્તલ કુચ હટબાવ (આના ઇંગ્રેજ બનનેવાસે બહેરેકા.)

ઈ. બહેરા—હાં હાં માર્ક ફ્રેન્ડ રહે કયા હુવા.

બાદલ—દેખીએ ઈસ ગધેસે મંચને પટલુનકા રહે મંગાયાથા તો ઘોડેકા ઉઠા લાયા.

ઈ. બહેરા—ઓહો શયદ આપને બેસીસ મંગાયા હોગા.

બાદલ—હાં હાં વહી વહી બેસીસ બેસીસ.

ખાનસામાં—નાહીં હુજુર રહે બિચીસ નાહીં બોલે રહે. રહે તો બોલે રહે જો ચમડેકા જકડબન્દ કરનેકા લાવ.

ઈ. બહેરા—અચ્છા જવ બેસીસ લાવ.

બાદલ—ઔર જંગલી બહેરેકા મંચને વોહ જો અપને રમાલ પર છિડકનેકા બતલાયાથા વોહ લાનેકા લેજ તો કમબખ્ત કુછકા કુછ ઉઠાલાયા.

ઈ. બહેરા—મંચનેતો આપકો એક્સ્ટ્રીક્ટ ઓફચરી બલા નમ બતાયા થા.

બાદલ—હાં વહી વહી.

બહેરા—નાહી હજુર યુ નાહી બોલે રહે યુતો કહે રહે જી કપડે.
પર લગાએક અસ્તરી લાવ.

બાદલ—જ યુ ગંધા, અહા અખ છે ખરે, લોગોંક ફેશન મુઝે ક્યમે
જીનત દેતા હય. (આના જુલીયાત).

જુલીયા—અય હાય મેરે અલાહ છે ક્યમે સ્વાંગ બરતા હય.

બાદલ—ખસ અખ મંય કંઝીય બોલતા સીખુંગા ઔર ફિર વિલા-
યત ભઈંગા, ઔર વહાંસે એક મડમ શાદી કરેકે લાઈંગા. ઔર
ફિર હસકે સાથ.

ગાના.

ન્યારી અકર, ફગન કરેકે ચલું,
સારે ગાંવક ખાન બહાદુર ખતું.
આગે પિછે સિપાહી દોચાર રખું,
જરા રોઅખમે તનકે હરેકમે મિલું.
મુઝમે બદલર હય દોન કે ઉરમે જુકું,
અમે તમેમે સખમે ખાત દેકું.
સાહુકારેકો સેકેકો હય જાનુ,
મીલા તમગા તો આલાસે આલા ખતું.

કોરસ.

ધાન મેરી અખ શાહી ખતી,
જાત મેરી અખ ઉંચી હુધ.
ધેંધુ કહે કોઈ સરમે જુકે,
તસલીમાત કોઈ આદાખ દે.

જુલીયા—યા ખુદા ઇસકો છે ક્યા હો ગયા હય.

બાદલ—અરે તુ દોન હય નિકલ યહાંસે તુ યહાં ક્યું આઈ.

જુલીયા—અફસોસ ખાવીન્દ મંય દેખતી હું કે ઇન્દીનો કુછ તુમહારે
દિમાગમે ખલલ આગયા હય. ઔર વાહ રક્તા રક્તા જીનુ-
નકા રંગ પડકતા જતા હય.

બાદલ—ગોઅવે ગોઅવે ગવારી બહીયારી.

જુલીયા—જીંદી જોઈ ગવારી બહીયારી તો ફિર હસકે ખાવિન્દી
ક્યા હય શાને લયાકતદારી.

બાદલ—એયો જાન તુમ ગવારી દિદાતનસે હમારી શાદી ફૂઈ યા
હસ વકત હમ ફકત બદલું ગવાર યે.

જુલીયા—ઔર અખ ક્યા કહેલાતે હય આપ.

બાદલ—અળ તો સરકારસે હય હમારા બાદલખાન બહાદુરકા ખિતાબ.

જુલીયા—બાદલખાન બહાદુર ચા પાગલખાન બંદર.

બાદલ—એયો નાનસન્સ કુલ કયા કરે તુ મેરી જોરે હય અગર
ઝોર કોઈ હોતી તો મંચ અપની બહાદુરી બતાવતા.

જુલીયા—અળ બસ રહેનેલી દો આપણી બહાદુરી દેખી હય હસ
રાતકો જળ બિલ્લીને બરતન લડાવડાયા તો આપકે બદનપર
ખેંદાસે લરજા ચઢ આયા.

બાદલ—હા હા હા નાદાન નાદાન અરી લરજા નહીં વોહ તો મુઝે
બહાદુરીકે જોઅમમે જુજળા ચઢ આયા.

જુલીયા—અરે વાહરે તેરી બહાદુરીકા જુજળા.

બાદલ—અરી ઝો ગંવારી અગર મંચ બહાદુર ન હોતા તો સર-
કાર કયા કોઈ બેવકુફથી જો મુઝે ખાનબહાદુર બતાવી રહે
ખિતાબ સબકો મિલ સકતા હય.

જુલીયા—મંચતો તુમ્હારી ઇસ જહાલત ઝોર હિમાકત પર
અફસોસ કરતી હું.

બાદલ—અરી ઝો ગંવારી અળતો યહાસે જા વને અફસોસ કરતે
કરતે મેરાબી સર ફિરાગી ઝોર આપણી ખુબતુલ હવાસ હો
જાએગી. ચલ નિકલ જા તુ કિસી જટલમેમનકી ખીવી બનકે
લાયક નહીં હય.

જુલીયા—હંચ રહે જટલમેન કયા બલા હય.

બાદલ—અરે રહે બલા નહીં. જટલમેન હસકો કહેતે હંચ જ-
યસેકે મંચ.

જુલીયા—તો મંચ શિર તુમ્હારી ખીવી તો હું.

બાદલ—તો તો હમ અયસી નેટીવ ગંવારી નહીં માંગતા.

જુલીયા—ક્યું.

બાદલ—ક્યુંકે તુમકો કાટિ અમચેસે ખાતા નહીં આતા, સાહબ લો-
ગોકે સાથ ડેન્સ કરના હિસ ફેશનકા જોન પહેનતા જટલમેનસે
સાથ મિલાના રહે કુંઝ નહીં આતા.

જુલીયા—

ગાના

ઇસ કાની હસ્તીકી ગલીયાં હંચ રહે કયા બેઠંગી.
લુચપનમે સફાઈ પરકો સીધેકો કોન સંગી.
શાન ગુમાન જહાનમે કરે ન કોઈ ઇનસાન,
જળાંપે હરદમ શુદ્ધીયા ખુદકા હો હરઆનરે.
મે નેકીકા રાસતા હય દુનિયામે ખુબ રંગી,

કિતને દિનોં કે વાસ્તે ખુદસર રહે શાનો આન.

કિસકી રહી હય તેરી જો આખિર રહેગી આન,

રે મિટીકા પુતલા હય તુ મકાં ગોરકી તંગી.

બાદલ—ગોઅવે ગોઅવે યુ ગંવારી બઠીયારી. (આના દિલાવરકા)

દિલાવર—આદાબ અર્જ હય જનાબ.

બાદલ—કૌન દિલાવર તુમ યહાં ક્યું આય.

દિલાવર—મંચને સુના હય કે આપકો ખાનખહાદુરકે ખિતાબકા બિલ્લા મિલા હય.

બાદલ—ફિર ?

દિલાવર—ઉસકી મુબારકબાદી દેનેકો બન્દા હાજર હુવા હય.

બાદલ—અચ્છા બસ યા ઐરબી કુછ કહેના હય.

દિલાવર—ઐર આપકે કદમોમે કુછ ગુબરિશ કરની હય.

બાદલ—અચ્છા તો હો ધન કદમોપે ગુબરીશ કરો.

દિલાવર—મગર મેરી ગુબરિશકો ગુસ્તાખી ન સમઝીએગા હુજુર.

બાદલ—હંય હુજુર ! રહે ગુસ્તાખી ખેશહર.

દિલાવર—કયા ગુસ્તાખી જનાબ.

બાદલ—અરે ફિર વહી રહે તમામ દુનિયા જનતી હય કે હમકો ખાનખહાદુરકા ખિતાબ મિલા હય ફિર હમકો હુજુર ઐર જનાબ કહેના ગુસ્તાખી નહીં તો ઐર કયા હય.

દિલાવર—હાં અબ સમઝા મઆફ કીજીએગા ખાનખહાદુર સાહબ મંચ રહે દરિયાફત કરનેકે લીયે આયા હું કે આપ અપની સાહબ બનદીસે મેરી સાદીકી કૌનસી તારીખ સુકરર ફરમાતે હંય,

બાદલ—કોઇ નહીં અબ કયામત તક વોહ તારીખ કબી નહીં આએગી.

જુલીયા—સબબ ?

બાદલ—સબબ યહીં કે રહે ખાનખહાદુર નહીં હય, ઐર ન ઇસકે પાસ કોઈ બિલ્લા હય.

જુલીયા—હાં રહે મહી હય ઇસને કોઇ કુત્તા બિલ્લા તો નહીં પાલા હય.

બાદલ—અરે ગંવારકી જોર કુત્તા નહીં બિલ્લા અયસા બિલ્લા ઇસકે પાસ નહીં હય. ઐર અયસા મઆમુલી આદમી હમારા દામાદ નહીં હો સકતા જરકો સરકારસે બડા બડા બિલ્લા મિલા હય ઐર જરકે નામકે સાય સરદાર યા ખાનખહાદુરકા ઉંચા દરજા લગા હુવા હય. વહી હમારી લડકીકી ચૌહર હો સકતા હય. (આનાં ફરહતકા)

ફેરહત—નહીં અબબા મઆફ કીજીએ અયસા ચૌહર મુઝે નહીં

ચાહિયે, છતર હ અમ્મકો આપકી હરકતે પસંદ નહીં ઇસી તરફ મુઝેબી વયસા શોહર પસંદ નહીં.

બુલીયા—શાખાશ બેટી શાખાશ.

બાદલ—ઉંહ શાખાશ બેટી શાખાશ, (સર મનસુરકા મંએ ચન્દ દોસ્તોકે આના.)

સર મનસુર—અજી જનાળ ખાનખહાદુર સાહબત સલીમ.

બાદલ—અજી આદાબ કિબલએ હાજત કહિયે આજ યારોંકા જમ મટા કિસ્તરફકો ચલા. ઔર ખાદિમ કે ઘર પર કિસ્તરફ આના હુવા.

સર મનસુર—અજી સાહબ ઇસવકત હમ સખ યારોંકા આના ખડો હુજ્જતોં ઔર દલીલોંસે હુવા. ઔર ઉસકા ફયસલાબી આપકી પર ઠહેરા હુવા હય.

બાદલ—હય ફયસલા! ફયસા ફયસલા.

સર મનસુર—આપકી હસીન લડકી ફરહતકી શાદીકા.

અનારી મેજરેટ—કહિયે ઉસકા નિકાહ ચહે ચાર આદમીયોંસે કિસકે સાથ હોગા.

બાદલ—જનાબે આલી જીસ શખ્સકા ઢરગ મેરી નજરોંમે જ્યાહા હય. ખસ સમજ લીજએકે ઉસીકે સાથ ફરહતકા ઉકદ હોગા.

ખાનસાહબ—અરેરેરર ચહે તો મુઝેં બેઠબ બોલા.

ખાનખહાદુર—તો ગોયા ફરહતકી શાદી મેરે સાથ હોગી.

અનારી મેજરેટ—જી ખસ રહને દીજએ જનાબ આપતો સિફ ખાનખહાદુરકે ખિતાબસે કુલે નહીં સમાતે મગર મુઝે તમામ લોગ અનારી મેજરેટ કહેકર બુલાતે હય.

બાદલ—મગર જનાબ મેરે ખયાલસે આપ દોનો સાહબ નાહક ઝગડા બદાતે હય. સચ પુછો તો મંયબી ખાનખહાદુર હુ ઔર ચહેબી ખાનખહાદુર હય.

સર મનસુર—ઔર જો ખાનખહાદુર સાહબકો કોઇ ખાનખહાર કે ખિતાબસે બી કયે ઢરજકા શખ્સ મિલ જાએ તો આ કરના ચાહિયે.

બાદલ—તો ખસ ઉસસે અપની લડકીકી શાદી કરકે ઈજ્જતકો ઔર તરકકી દેના ચાહિયે.

સર મનસુર—તો મુઝે સરકા ખિતાબ હય.

બાદલ—તો ખસ ઈન સખકો જવાબ હય.

દિલાવર—જનાબ ખાનખહાદુર સાહબ મઆફ કિજએગા મંયએકે સવાલ કરતા હુ ઉસકા જવાબ દીજએગા.

ખાનસાહબ—અરે ભાઈ તું હવે દૈન ?

દિલાવર—મન્ત્રીકિવાલોંકા ઉસ્તાદ.

ખાનસાહબ—ખોલ કયા કહતા હય.

દિલાવર—મંચ યહે અર્જ કરતા હું કે ઈન્હોને દૈનસા મુદક ફતહ.

કીયા હસપર ખનાબહાદુરકા ખિતાબ મિલા.

ખાદલ—ચુપ ઓ ખેમમાન મેરે સામને અયસા કલામ.

ખાનસાહબ—મજ્જેટ સાહબ દેખતે કયા હો નિકાલો કોઈ કાનુન. અંધવા દો ઇસ શયતાનકો, ઈસી આન પહોંચા દો ઇસ જોલ ખાનેકો.

અનારી મેજરૂટ—ખાનસાહબ તૈયાર હો જવ.

ખાનસાહબ—ખાનબહાદુર સાહબ ઇસ વક્ત આપણી કોઈ બહાદુરિ દિખાવ.

અનારી મેજરૂટ—નહીં નહીં ઇસ વક્ત તો સર સાહબહી કોઈ તજવીજ નિકાલેગે.

દિલાવર—અજી ઇસ ઇસ રહેને દો યહે ઝુકી શેખીયાં. ઇસ કદર ગીદડ, બપકીયાં, ઇન આતોમે કુછ નહીં રખા મીયાં.

ખાનસાહબ—ઇસ ઇસ બહોત બિક ચુકા અબ યહાંસે દફા હોજ વર્ન હસ્તરહ. બિલ્લી બટ્ટેરકો ચીર ડાલતી હય વયસેહી બચ્ચાજી તુજકોલી નોચકર ખા જઈગા.

સર મનમુર—ક્યું ઇતની દેર સે ખોલે નહીં ઇસ વાસ્તે સર ચઢા જતા હય. યાદ રખના યહે મુંહ ફટ હસ્તરહ, શુરસેમે આકર એક મુર્ગ સીતેપર લાત મારકર દુસરે મુર્ગકો ગિરા દેતા હય વયસેહી તુજેબી વોહ લાન માઈગા કે ચારોંશાને ચિત કઈગા.

અનારી મેજરૂટ—કમખખત યહેબી નહીં જાનતા કે ઇસ વક્ત મંચ કયસે બડે બડે આલી દિમાગ, શખ્સોંકે રખજ ખડા હું ચીર કયા બક રહો હું.

ખાનસાહબ—ચીર વોહ શખ્સબી કયસે ? ખિતાબ યાદતા સચ હય જો અસ્લ કયુતર હોતે હંચ ઉનમે અસલીયતકી બુ હોતી હય, ચીર યહે કમીના કયા જાને કે દુનિયામે શરીફોંકી કયા આબર હોતી હય.

દિલાવર—ઇસ ઇસ ખામોશ તુમ જયસે મક્કાર શરીફોંકી તો મંચ એક જલીલ આદમી સમજતા હું.

ખાદલ—ઓહોહોહો યહે દિમાગ.

દિલાવર—ખેસક.

આદિયે હસ્તરહ અમ્મોઠો આપણી હરકતે પમંદ નહીં મંસી
તરહ મુઝેબી વયસા ઘોહર પમંદ નહીં.

શુદ્ધીયા—શાખાશ બેટી શાખાશ.

બાદલ—જેઠ શાખાશ બેટી શાખાશ, (સર મનસુરહ મંચે ચન્દ
દોસ્તોઠે આના.)

સર મનસુર—અણ જનાળ ખાનખહાદુર સાહબત સલીમ.

બાદલ—અણ આદાળ કિષ્કએ દાખાન કહિયે આજ ચારોઠા જન્મ
મટા કિસ્તરહકો ચલા. ઐર આદિમ દે ધર પર કિસ્તરહ
આના હુવા.

સર મનસુર—અણ સાહબ ઇસિવકત દમ સખ ચારોઠા આના પડો
દુજન્મતો ઐર દલીલોએ હુવા. ઐર ઉસકા ક્યસલાબી આપણી
પર કહેરા હુવા દય.

બાદલ—દય ક્યસલા! ક્યસા ક્યસલા.

સર મનસુર—આપણી હસીન લકડી ફરહતકી શાદીકા.

અનારી મેહસેર—કહિયે ઉસકા નિકાહ રહે ઐર આદમીયોસે
કિસકે સાથ હોગા.

બાદલ—જનાળે આલી હમ શખ્સકા દરખ મેરી નજરોમે ન્યાહ
હય. ખસ સમજ લીજએકે ઉસકે સાથ ફરહતકા ઉકદ હોગા.

ખાનસાહબ—અરેરરરર રહે તો મુઝે બેટખ બોલા.

ખાનખહાદુર—તો બોયા ફરહતકી શાદી મેરે સાથ હોગી.

અનારી મેહસેર—જા ખસ રહને દીજએ જનાળ આપતો સિદ્ધ
ખાનખહાદુરકે ખિતાબસે કુલે નહીં સમાતે મગર મુઝે તમામ
લોખ અનારી મેહસેર કહેકર છલાતે દય.

બાદલ—મગર જનાળ મેરે ખયાલસે આપ દોનો સાહબ નાહક
ઝગડા બદાતે દય. સય પુછો તો મંચબી ખાનખહાદુર હુ
ઐર રહેબી ખાનખહાદુર દય.

સર મનસુર—ઐર જો ખાનખહાદુર સાહબકો કોઇ ખાનખહાર કે
ખિતાબસે બી લયે દરજ્જકા શખ્સ બિલ જએ તો આ
કરના ગાદિયે.

બાદલ—તો ખસ ઉસસે અપની લકડીકી શાદી કરકે ઇજજતકો
ઐર તરકકી દેના ગાદિયે.

સર મનસુર—તો મુઝે સરકા ખિતાબ હય.

બાદલ—તો ખસ ઇન સખકો જવાબ હય.

હિલાવર—જનાળ ખાનખહાદુર સાહબ અમાદ કિજએગા મંચએકે
સવાલ કરતા હુ ઉસકા જવાબ દીજએગા.

ખાનસાહબ—અરે બાઈ તું હવે કૈન ?

દિલાવર—મન્તીક વાલોકા ઉસ્તાદ.

ખાનસાહબ—ખોલ ક્યા કહતા હય.

દિલાવર—મંચ યહે અર્જ કરતા હું કે ઇન્હોને કૈનસા મુલક ફતહ.

કીયા છસપર ખાનખલાદુરકા ખિતાબ મિલા.

આદલ—ચુપ ઓ બેઝમાન મેરે સામને અયસા કલામ.

ખાનસાહબ—મજ્જેટ સાહબ દેખતે ક્યા હો નિકાલો કોઈ

કાનુન. બંધવા દો ઇસ શયતાનકો, ઇસી આન પહોંચા દો ઇસ

જેલ ખાનેકો.

અનારી મેજસ્ટ્રેટ—ખાનસાહબ તૈયાર હો જવ.

ખાનસાહબ—ખાનખલાદુર સાહબ ઇસ વકત આપની કોઈ બહા-

દુરિ દિખાવ.

અનારી મેજસ્ટ્રેટ—નહીં નહીં ઇસ વકત તો સર સાહબની કોઈ

તબવીજ નિકાલેગે.

દિલાવર—અજી ઇસ ઇસ રહેને દો યહે ઝુકી શેખીયાં ઇસ કદર

ગીદર, બપડીયાં, ઇન આતોમે કુજ નહીં રખા મીયાં.

ખાનસાહબ—ઇસ ઇસ બહોન બિક ચુકા અબ યહાંસે દક્કા હોજ

વર્ન છસ્તરહ. બિલ્લી બટ્ટેરકો ચીર ડાલતી હય વયસેહી બચ્ચાજી

તુજકોબી નોચકર ખા બહિંગા.

સર મનમુર—કુંઝ ઇતની દેર સે બોલે નહીં ઇસ વાસ્તે સર ચકા

જાતા હય. યાદ રખના યહે મુંહ ફટ છસ્તરહ, ગુસ્સેમે આકર

એક મુર્ગી સીનેપર લાત મારકર ફસરે મુર્ગકો ગિરા દેતા હય

વયસેહી તુઝેબી વોહ લાત માઝંગા કે ચારોશાને ચિત દઝંગા.

અનારી મેજસ્ટ્રેટ—કમખખત યહેબી નહીં જાનતા કે ઇસ વકત મંચ

કયસે બડે બડે આલી દિમાગ, શખ્સોંકે રખર ખડા હું ચીર

ક્યા બક રહા હું.

ખાનસાહબ—ચીર વોહ શખ્સબી કયસે ? ખિતાબ યાફતા સચ

હય જો અસ્લ કચુનર હોતે હંચ ઉનમે અસલીયતકી ખુ હોતી

હય, ચીર યહે કમીના ક્યા જાને કે દુનિયામે શરીફી ક્યા

આખર હોતી હય.

દિલાવર—ઇસ ઇસ ખામોશ તું જાનસે મક્કાર શરીફીકો તો મંચ

એક જલીલ આદમી સમજતા હું.

આદલ—ઓહોહોહો યહે દિમાગ.

દિલાવર—બેચક.

બાદલ—મેરે મોઝજજજ દોસ્તો તુમ ઇસ બકબકારીસે બાજ
આવ ચલો ધરમે ચલો.

સર મનસુર—મગર જનાળ જીસે આપ ફરહતકી શાદી કરના
ચાહો ઉસીકો અન્દર લે જાવ. ઔર બાકી સબકો રૂખસત ફરમાવ.

બાદલ—ખેશક જનાળ ખાનખહાદુર સાહબ વ અનારી મેજરદેટ
સાહબ વ ખાલી ખાનસાહબ વ ખાનખહાદુર સાહબ આપ
લોગ જાએ, નાહકે ઉમ્મીદવારીમે ધકકે ન ખાએ મંચ સર
સાહબકો પસંદ કરતા હું, ઔર સબકો જવાબ સાફ દેતા હું.

સખ—હંચ ઇસ કદર નાકામી.

સર મનસુર—ખેશક આપ લોગોંકી પુરી હો ગાઇ સલામી.

બાદલ—ઓ જાબાદારાજ તુ ચહાં કિસ લીયે ખડા હય.

દિલાવર—આપસે અપની ઉમ્મીદોંકા જવાબ લેનેકે લીયે.

બાદલ—અય ઉલ્હુકી હુમ જવાબ હજાર બાર તો દે ચુકા મગર.

ફિરબી તુ ચોરખી તરહ હેરા ફેરીસે બાજ નહીં આતા જ
નિકલ જ ચહાંસે. (જાના સબકા.)

ફરહત—આહ હાં.

સુખ.મસ.

તેરી આહતકે તો સૌદમે' રહે સર જાતા હય,

ફેર કર મુંહ તુ કહાં જાન જીગર જાતા હય.

દિલ ચુરાએ હવે દુજ દિલ નજર જાતા હય,

દેખો અય તુરેજનાં રક્કે કમર જાતા હય.

કોઇ છુટે હવે અલ્લાહકા ધર જાતા હય.

ગાના.

જાડ નયનોંકા મનકો લુભાએ ગચોરે,

મોરા સુખ લે ગયો અપનાં દુખ દે ગયો.

આગ બિરાહાકી તનમે લગાય ગયો—જાડ.

ઉસ સિતમગરકા પતા હાય મંચ પાઉં ઝુકર.

ઔર પાઉં તો કહો હાલ સુનાઉં ઝુકર.

સામનેલી હો ખડા ગર તો બુલાઉં ઝુકર,

રહ જાએ તો સિતમ ઉસકો મનાઉં ઝુકર.

ખાદા હય મુજકેકે મંચ આંખ બિરાઉં ઝુકર,

ન કુચ્છ કહે સકું ન કુચ્છ સુન સકું.

રાહ ચલતા જીગરવા ચુરાય ગયો.

બાબ પહેલા.

પરદા ચૌથા.

મહેલ અગલા.

(નાજકા મઝે બસુસોડે ગુફતગુ કરતે દિખાઈ દેના.)

બસુસ ૧—૭ બેગમ સાહિબા યહે બિલકુલ સહી હય.

” ૨—હુર હમકો યકીન થા. મગર અબતો તમામ શૈજમેં
હિંચલ પડ ગઈ હય. અદના અદના સિપાહીકી જ્યાનસે
યહી નિકલને લગા કે જુર હમારા સિપેહસાહાર દુશમનોં કે
કબજેમેં પડકર મારા ગયા.

નાજ—બસ બસ તુમહારી દગાબા, ૭ ઔર જઅલ સા, ૭કા મુઝે
અબ પતા લગા. ઓ બેઆબર જલીલ ગુલામો તુમ્હી
લોગોને ગનીમતે મિલકર ઉસે કતલ કરવાયા હય. ઔર
મુઝસી કમસીન હસીન ઔરતકો મોગ દિલાયા હય, ખતાવ
ખતાવ મેરા ખારા એઅબજ કહાં હય. જલ્દ ખતાવ જબ તક
તુમ ઉસ્કા પુરા પુરાપતા ન ખતાવગે મેરે હાથસે છુન્દા બચકર
કહી ન બને પાવગે.

બસુસ ૧—સરકાર હમને તો બહોત કુછ પતા લગાયા, અપની
તરફસે કોશીશ કરનેમેં એક દકીકાબી ઉઠા નરખખા મગર
ઉન્કા પતા ન લગનાથા ન લગા, ઇસલીયે અબ સથેકે સીવા
કોઈ ચારા નહીં.

નાજ—આહ અબ મુઝસે સખ કિસી સુરત નહીં હો સકતા જબ
મેરી છુન્દગીકા સરતાબ મેરે સરસે ઉઠ ગયા તો ખતલાવ
સથો ઇસ્તેક્લાલ કહાં રહા.

બસુસ ૨—અફમોસ સરકારકી તખીઅત બહોત પરેશાન હો ગઈ.

” ૧—કયું નહીં અયસી કૈન બેવા ઔરત હય જો અપને
ખાવિન્દકા ગમ ન કરેગી.

નાજ—આહ બના ખતા ઓ બેરહમ જમીન તુને મેરે ખાવિન્દકો
કિસ જગેહ છુપાયા, ઓ બે સુરખત અબલ જવાબ દે કે તુને
ઉસકી રહકો કિસ ગોશ્તે ખાદિયતમેં પહોંચાયા ઉફ મંચ
અપને ગમકી કહાની કિસ્કો સુનાઈ અપની ફરીયાદકો આસ-
માનપર કયસે પહોંચાઈ.

બસુસ ૧—અબ યહાં ઠહેરના સુનાસિબ નહીં.

” ૨—હાં હાં ચલ દો (જના સખકા.)

નાજ—ગઝે ગઝે મેરી ચાલ ખા, છયોમેં આનેવાલે બોલે બસુસ

ગએ. જો બે અક્ષર બેવકુર સિપાહીયો. તુમકો નહીં મઅ-
લુમ કે રહે અખ જીયારીકા પાસા મેરાલી ડાલા મુઘા હય.
(આના અરસલાનકા ખુશ હોતે હુવે)

અરસલાન—આહ દેતલ દેતલ મુશ્કીલકે પમચીદા અનનમ દાતા-
ધમે તર કરદીયા ફુશમન અધેરે મારમે કમદ હો ગયા.

નાજ—વાહ વાહ શાગાશ ખદોત અમ્મ કામ છીયા ખારે અરસ-
લાન વાકેઅ તુ એક બકા બારી શિકારી હય.

અરસલાન—મગર તુજસી શિકારી જોરતકે દામે મુહબ્બતસે મેરે
દિલકા નિકલના ફુશવાર હય.

નાજ—ભલા ઇસ્કો તુ જાનતા હય ? (ખન્નર દિખાતા)

અરસલાન—ઈસ્કો દરકોઈ જાનતા હય.

નાજ—રહે કયા હય.

અરસલાન—એક કબજા છલાવાર ખુની લોહા.

નાજ—જોર તુજમે ઉસકે વાર કરનેછી હિમ્મત ખી હય.

અરસલાન—મેશક હય.

નાજ—જમ તો લે ઇસ્કો અપને પાસ રખ જોર આજ શખકો
એકલી વારમે મેરે શોહર એ અનનલી જીન્દગીકા હમેશકે
લીયે ફયસલા ચુકદે.

અરસલાન—નાજ નાજ તુ મુઝે કિસ કામકે લીયે ઉમાર રહી
હય. કાલુનકે અખરદસ્તા હાયોને તુઝે હમેશકે લીયે ઉસકે
સાથ સોંપ દીયા હય. જોર ઉસકી મુહબ્બતકે દરમિયાન
નિકાહકા એક મળખુત રિસ્તા કાયમ કરદીયા હય.

નાજ—હય કયા કહા નિકાહ નિકાહ કયા હય ? મુહબ્બત જોકે બે
મુઅની લખજ હય, એક જખરદસ્તીકા ખનાયા હુવા કાલુન
હય, મંચ કુછ નહીં સમજ સકતી કે જીન્દગીકી આગલ સલ-
તનતમે એક અપસે સખત કાલુનકી કયા જીરતથી. એક
જોરત જીરમે દસ મરદકે ગાહનેછી કુદરત હય, જોર એક
મર્દ જીરમે ખીસ જોરતોકે મુહબ્બત કરનેછી કાબિલયત
હય, ફિર ઇસ પુરજેશ જીન્દગીમે આ જીરત હય, કે હમેશા
કે લીયે આદમીકી ખવાહિશોકા રૂખ એકલી તરફ હોળઅ.

અરસલાન—અફસોસ વોહ મેરા દોસ્ત હય મંચ કિસ્તરદ ઉસકે
ગલેપર છુરી ફિરાઈ.

શ. જોર.

ગલા કાટે ગલે બિલકર તો આ રહે આદમિયત હય,
રહે સિફલોકા તરીકા હય અસાલત બે હકીકત હય.

ના.જ.—ઓ પારસાધકે જામેમે બોલતે હવે શયતાન જળ્યું તું ઉસકો
અપને હાથોસે તહેખાનમે ક્યદકર આયા હય તો દોસ્તીકા
દમ કિસ ખાતપર ભરતા હય. ઓ ખેવકુદ શખ્સ ઇસ જમા-
નેકી દગાખાજ હવાને દોસ્તી બાઈખન્દી ઓર રિસ્તાદરીકે
બોલતે હવે લક્ષ્મીપર બલ સાજીયોકે કુદલ લગાકર સુનેહરી
કુંજીએકો દરીયાએ ફેરખમે ફેંક દીયા હય એ વોહ તોતા
ચક્ષી મતલખ પરસ્તીકા જમાના હય. કે જીરમે ઇન્સાન અપના
મતલખ નિકાલનેકે લીયે જીસ પહેલુકો મુનાસિખ જાનતા હય
ખવાહ વોહ ખુરા હો યા બલા મગર ઉસીકો અખતેયાર કરતા
હય. એક લડકા અપને બાપકો જહર દેતા હય. કિસ લીયે ?

અરસલાન—કિસ લીયે ?

ના.જ.—સિદ્ધ અપને મતલખકે લીયે ઉસકો બાપકે મારનેસે દોલત
ઓર ખજાના મિલતા હય. ઇસી તરહ જીસકે મતલખી ફુન-
યામે અપને યગાનોકા ખુની કાપદા હય તો દોસ્ત દોસ્તીમે
દગાકા ખન્જર ગલેપર ફિરાતે ઇસમે તઅજગુખડી ક્યા હય.

અરસલાન—ઉક મંચ તો ઔરતોકા દિલ મુમસા નર્મ સમજતાથા
મગર યહાં તો ખરઅક્સ ફાલાદસેલી જ્યાદા સખત નિકલા.
નાજ નાજ ક્યા તેરે દિલમે જરાખી રહમ નહીં.

નાજ.—હંચ ક્યા કહા ? રહમ ! રહમ ! તો શેરનીકે દિલમેલી હોતા
હય તો વોહ ક્યા અપને ચિકારકો છોડ દેતી હય. રહમ તો
મેરે દિલમેલી હય મગર મેરે મતલખકે લીયે મેરે મઅસુમ
ખચ્ચેકી જાન લેનેસે મેરી હાજત ખર આતી હોતો મંચ
અયસે વકત રહમકો દિલસે નિકાલ કર ઉસ નાજુક ઔર
ભોલે ખચ્ચેકો જો મુહખ્યાતકે હાથોમે ખેલતા હો જો હસરત
ભરી ઔર ખ્યારકી નજરોસે મેરે મુહકો તક્તા હો, એક
આનમે અપની ગોદસે છુડા કરકે પથ્થરપર અયસે જોરસે દે
માઈ કે ઉસકા નાજુક બદન ચપટા હોકર ઉસી ચટાનસે ચિમટ
જાએ ઔર ઉસકે સરકા ગોસ્ત ચીથડે, ચીથડે, ઉડ જાએ.

અરસલાન—ઉક એ મંગી દિલી.

નાજ.—કયું ક્યા એ મંગી દિલી ખેજ હય, અગર તેરી નજરોમે
એ ખેજ હય તો લા આજસે ઇસ ખેરહમ શૈલાદી ખન્જરકો
હાથમે રખતા મુઝે જોખા હય.

સુરખ્યા.

તલવાર પકડનેસે તો હંચ ચુડીયાં બહેતર,
કપ્પોસે તો મરદોકે લીયે બાલીયાં બહેતર.

હય જરૂર પહોંચે કે ઈવજ ચોલીયાં બહેતર,

લડનેસે તો કટકારના હય તાલીયાં બહેતર.

અરસલાન—બસ બસ હો ચુકા અબ મંચ ખુન બહાને પર તૈયાર
હો ચુકા ઔર રહમ મેરે સીનેસે દુર હુવા. ઔ મુહબ્બત
હુલી કાદુર હો. અદાવત તસલ્લુત જમા કિતરત તુ મેરે રગ
રગમે સયા. ઔ ખુની સમલાખો ઇન્તેકામી ફરિસ્તો જહનમકે
દહશતનાકે અબ બો અગર મંચ અપને ઇરાદેસે ફિરે તો તુમબી
જલાકર ખાક કર દો બસ ખુન ખુન ખુન.

મુખમસ.

ખુન બરસેગા ફલકસે હર દરો દીવારસે,
ખુન બરસેગા છુરીસે ઔર છુરીકી ધારસે.
ખુન બરસેગા જખાને ખન્જરે ખુખારસે,
ખુન ઉબલેગા જમીસે ગારસે કોહસારસે.
ખુન બરસેગા ઇન્દી હાથોસે ઇસ તલવારસે.

હંચ થે મેરી આંખોં કે સામને કયા નજર આ રહા હય
ખન્જર યા મેરે ખન્જરકા અકસ મગર મેરા ખન્જર તો મેરે હાથમે
હય ઔર થે કિસકે હાથમે હય, ઔ ખસીરતે અસ્મ કયા તુ નાકિસ
હો ગઈ યા મેરે જરમાની હિસ્સે મુઝે ધોકા દે રહે હંચ, યા તુ
ખુદ હમસે ફરેબ કરતી હય. ખુરેજ ખન્જર જાલીમ ખન્જર મે
દહે ખન્જર ખોલ ખોલ કયા તુ મેરી તરહસે ખુન કરના ચાહતા
હય યા મુઝે ખુન કરનેકા રાસ્તા ખતાતા હય, હાં મંચ સમજા જસ
કામકે લીયે મંચને કમર ખાંધી હય હસી કામ પર તુમી આમાદ હય
ખયર આ મેરે હાથમે આ, હંચ અબ તુ મેરી નજરોંસે કહાં ગાયબ
હોતા જાતા હય અબ તુ મુઝે દિખાઇ નહીં દેતા, હંચ કયા તુ ખુન
કરકે આ ગયા. થે તુજપે ખુનકે ધબ્બે કયસે નજર આ રહે હંચ.
પહેલે તો થે તેરી સુરત ન થી. કયા તુ અપને ઇરાદેમે કાસિયાબ
હો ગયા ઔર મંચ યુદી રહે ગયા, ઔ નહીં નહીં મંચબી જાકર
અપના કામ શુરૂ કરતા હું. ઔ મોતકી ખૈરાક તુ જસ ગારમે
કયદ પડા હય વહાંસે તુઝે બાહિર નિકલનેકા મોકા ન દુંગા. (જાની
અરસલાનકા આના નસીરકા.)

નસીર—ઉઝ મેરે કોનેમે ઇસ વક્ત ઈનેકી આવાજ ગોજ રહી હય,
જમીન મેરે પાઉકે નીચે શુમ રહી હય, આસમાન સરપર ફિર
રહા હય, ઔ ખુદા ઇસ સાંપ ઔર નાગનકા ડસનેવાલી

ખૈદનાકે તજની જતે મેરે તન બદનમેં સમે દાતિલકા અસર
પયલા કર દિયા હય. અય દુનિયાવાલો ખખરદાર અય દ્રીસ્તો
સુજપર લ અનતો મારામત ન કરના અય અપની આલાદકે
ખયર અન્દેશ માંઆપો અય અપને બચ્ચોંછી ઈજ્જત આર
આખરછી હિદાજત કરનેવાલો કહો કહો કે મંય અયમે બેગુ-
નાહ બાપકો ઇસ ચુડેલકે જરેતેગ દેખ સકતા હું ? નહીં
હરગિજ નહીં અય બેજમાન મુનસિફ આજ ધન નાઈસ
ફોંછી ગયર ઇન્સારીકા ઇન્સાફ તેરે હાથમેં હય.

મુ.ખમસ.

તુ ચમકે એકે બાર બઈં આમમાની કીનરહ,
ઔર કડકે કર ગિર બલાએ નાગહાનીકી તરહ,
કાટ દિખલા આજ તેગે અરહહાનીકી તરહ,
દુશમનોંકા ખુન પી અય બકે પાનીકી તરહ,
તોકે દિખલાઈ તમાશા બજમેં કાનીકી તરહ,

બાબ પહેલા.

પરદા પાંચવા.

ગાર તહેબાના.

(એ.અબ્બાસકા ગારમેં ક્યદ નજર આના.)

એ.અબ્બાસ—ઓ ફલકતુમા બયાનકે કોલકે અંધેરે તુજમેં ના ઉમ્મી-
દીકી સિયાહ કન્દીલેં જગમગા રહી હંય. મેરે અરમાનેકો
આબદીકા મૈદા ન દેનેકે લીયે તેરી પથરોંછી મજાખુન
દીવારેં મેરે તમામ અરમાનોંકા ચદી પર રોક રહી હંય. આહ
નહીં મઅલુમ ઉસ્તરફે ફૈજકા ક્યા હાલ હો રહા હોગા.
ગનીમેંને ઉનકે સાથ ક્યા બરતાવ કીયા હોગા. શહનશાહકો
મેરી તરફમે ક્યમે ખયાલાત બરે હુવે હેમિ. આહ અરસલાન
અરસલાન મુઝે તુઝમેં ચકે ઉમ્મીદ ન થી 'તુ કમીના ઔર
નાહિન્નર નિકલા, આહ અબ આલમે ફરેબમેં ફિરકા બરેસા
કીઅમે. હસકો દેખા પુરહગા પાયા હસકો પાયા બેવકા પાયા.

રૂબાઈયાત.

હુંદા જમાના પર ન મિલા નં નિસાર દોસ્ત,
ને દોસ્ત યા વોહ હો ગયા આખરકો માર દોસ્ત.
હમ દોસ્તોંછી દોસ્તીકો દે ચુકે તલાક,
હંય મતલબી યહે દુનિયામેં જીતને હંય યાર દોસ્ત. (આના નસીરકા).

નસીર—કહેનેકો યું જહાનમે લાખો હય ચાર દોસ્ત,
મુશ્કીલમે કોઈ હોતા નહીં ગમગુસાર દોસ્ત.
દુશમન અગર તમામ જહાં હય તો ગમ નહીં,
બન્દેકા એક આહિયે પરવરદિગાર દોસ્ત.

એમ્.બી.બી.—કૌન ? નસીર મેરા બેટા આહ અય મુહ બખતે પિદરી
કે રૌશન ચિરાગ તુ જમાનેકી પરીશાન હવાસે બચતા હુવા
અપને આપકી ઈમદાદકો આયા.

નસીર—હાં મય જો હાજર હુવા છે મેરા ફર્જ થા મગર અબ
આપ હોશીયાર હો બધએ. અયસા ન હો ફિર દામે મુસી-
બતમે ગિરફતાર હો બધએ.

૩આ.૫.

આસમાં ગરદિશમે હય ચૌર ખુનકી તદખીર હય,
દુશમનોકે ખુની હાયો ખુન દામનગીર હય.
મશવિરા છે હો ચુકા હય આપકો મારેગે વોહ,
દેખ લેના કોઈ દમમે મૌતકી તસવીર હય.

એમ્.બી.બી.—મારેગે વોહ કૌન ? અરસલાન યા ચૌર ઇસ કામમે
કોઈ ચૌરબી શરીક હય.

નસીર—જી હાં ઇસમે વોહ અકેલાહી નહીં કુસુરવાર હય દરઅસ્લ
પુછીએ તો આપકી ખીતી.

એમ્.બી.બી.—હય કયા નાન ?

નસીર—હાં નાન !

એમ્.બી.બી.—બસ બસ ખામોશ નસીર રોક રોક અપની જખાનકો
રોક વોહ નાન. જુસ્તે મેરી મુહ બખતકી કસમ ખાકર આફ-
તાબકી રૌશની તક દેખનેકા ઇન્કાર કીયા થા વોહ નાન. જુસ્તે
અપની ઇસમતકો હિફાજમે રખનેકા યકીન દિલાકે મયદાને
જંગકી રવાનગીકે વકત મેરે હાયોસે અપની આંખોપર પટ્ટી
બંધવાઇથી કયા વોહ બેવક્ફા હો સકતી હય નહીં ફરગિજ
નહીં તુ ઝુંકા હય.

નસીર—ખુશગૌઠા દૈલ હય કે ચૌરતકાબી ભરોસા ન કીજીએ.
ખારે વાલિદ છે ખાત ઝુંકે નહીં બહે સય હય.

એમ્.બી.બી.—કસમ ખા.

નસીર—

મુસદસ.

કસમ હય મુજકો ખુશગૌઠા કસમ હય તાજે સરવરકી,
કસમ શુરકકે ઈજ્જતકી કસમ મરદાને લશકરકી.

કસમ પીદરી મુહબબતકી કસમ મરદોંકે જે વરકી
કસમ ચારોં અનાસિરકી કસમ ખલ્લાકે દાવરકી.
તુમહારી નાજ દુશમન હય નહીં મંચ ઝુકે કહેતા હું,
લોખતપર દસ્તખત કરદું ચકીકીજે જો કહેતા હું.

એ.અબ્બાજ—આહ જુલ્મ અધેર ગજબ જો નાજ તુને મુઝે દુનિ-
યામેં રસવા કર દિયા. મેરી શરાફતપર દાગ લગા દિયા. મેરી
છન્દગીકો તખાહ કીયા મેરી ધજબતો આખરકો ખાકમે
મિલા દિયા.

નસીર—અબ્બાબાન અગરચે ઉસને અયસાબી કીયા તો ઉસ્કા ગુ-
નાહ કિરકે સર હય ?

એ.અબ્બાજ—કિસ્ને ?

નસીર—આપકે ! મદં જબ અપની ગફલતસે ઔરતકી ખપરદારી
નહીં રખતા હય, તો ઉસકી ધજબત બચ્ચોં કે ખિલોતેકે
માનીદ એકસે દુસરે કે હાથમેં પહોંચકર મેંદકી તરફ દોકર
ખાતી હય.

એ.અબ્બાજ—તો કયા મદં ઔરતકી મુહબબતકા બરોસા કરે ઔર
ઉસકો આબદી બખશે યહે ઉસકા ગુનાહ હય.

નસીર—ખેશક જબ ઔરતકો કામિલ તૌરસે અબદી દી બતી
હય તો અલા હજલ કયાસ વોહ ખુદ મુખાર હોબતી હય.

શ.એર.

જને આંકે દર પરદા પિન્હાંન ખુદ,
કે આહંગ દર પરદા અદ્ગાન ખુદ.

ઈસલીએ ઔરતેં પરદેકી મોહતાબ હય, છતરહસર ખોપ-
રીમેં, અકલ દિમાગમેં, જબાન મુંહમેં, રહ કાલિબમેં, મહુજ
રખખી ગઇ હય, ઉસ્તરહ મેરે નજદીક ઔરતોકો ચાર દીવારી કે
પરદેમેં રહેકર અપને તઈ પોશીદા રખના યહે બહેતરીને ખસસેહત હય.

એ.અબ્બાજ—કયા તેરે ખયાલમેં આબદગી અચ્છી નહીં.

નસીર—જ નહીં.

એ.અબ્બાજ—તો કયા પરદા પોશીસે ઔરતેં જ મસમત હોતી
હય. ઔર જો જે પરદા હોતી હય વોહ ધજબત નહીં
રખતી હય.

નસીર—મંચ યહે નહીં કહેતા હું કે દુનિયામેં છતની આબદ ઔ-
રતેં હય. વોહ સખ ચકસાં હુવા કરતી હય.

હર ગુસેરા રંગ ખુએ દિગરસ્ત.

મગર પિસી હુધ ખારદો જસ વકત આનશી ફલીતા દિખલીયા
જતા હય વોહ ફૌરન મૌજુદ હસ્તીકા નશાન બેનશા હોજતા હય,
ધસી તરહ જસવકત બે પરદા ઔરત ઔર નામહરમ મદકો મુકા-
બિલા હો જતા હય તો ફૌરન બે કાબુદિલ એક લહેજે મેં દોનોકો
ગુનેહગાર બના દેતા હય. અગર આપ ઉનકો ગયર મરદાંકી નજરોસે
ગયાતે ઔર આજઘીકા કિસી તરહ મોકો ન દેતે તો આજ ઇસ્તરહ
કદે અફસોસ ન મલતે.

એ.અ.જ.—અફસોસ જન્મગીકી ના ઉમ્મીદ મુશકિલેં તમલાકે
પુતે નાહકમે હાથ લાલ કીયે હુવે જાખજા નજર આરહી
હય એક તરફ હિમ્મતે મરદાના ગયરત દિલા રહી હય ઔર
દુસરી તરફ મેરી ખાન્દાની શરૂઆત પુલાંકી તરહ પુટપુટકર
રો રહી હય. અફસોસ જમાના બદલ ગયા આસમાન દિલ
ખોલકેશાનપર આમાદા હો ગયા અખ બાકી ક્યા રહા.

નસીર—કીના.

એ.અ.જ.—હથ ક્યા કલા ?

નસીર—હા કીના.

મુ.અમમસ.

નિકલી હય આવાજ ધસી પારસેલો ઇન્તેકામ,
ક્યા સુના ઉસ બેહયા બદકારસે લો ઇન્તેકામ.
હાથમે જાતક હય રહે દોચારસે લો ઇન્તેકામ,
ઉસકે ગુલશનસે ગુલોસે ખીરસે લો ઇન્તેકામ.

હાથસે ફિર ખાતસે તલવારસે લો ઇન્તેકામ, (આના નાજકા)

નો.જ.—ક્યું અરસલાન ખાતિમા હો મુકા.

નસીર—જ નહીં.

નો.જ.—જલ્દ કરો.

નસીર—નહીં, ઠહેરો.

નો.જ.—ક્યું ?

નસીર—મુઝે પુઝસે હજી કહેના હય.

નો.જ.—પુ કૌન ?

નસીર—મૌતકા ફરિસ્તા. (નિકાબ ઉઘટ દેના).

નો.જ.—આહ કૌન ? નસીર!!!

નસીર—હાં મયં હું ઓલખાનતી ઔરત દેખ રાતકા વકત હ
કુદરતી અંધેશ ચારો તરફ બઢા હુવા હય, જસકે કમ કર
લીયે દુનિયાવાલે રૌશનીકા ઇન્તેજામ કર રહે હય, ઔર

ઉસ કુદરતી ચિરાગકો અપને નાપાક હાથોસે યુઝાને આઈ હય.
નાજ.—છોડ, દે છોડ, દે નસીર ખુદારા મુઝે છોડ, દે.

નસીર—

શબ્દે, ૨.

છોડ, હું ઓ કાલી નાગન તુઝકો છું ના છોડ, હું,

સર કુચલ હું યા કે તેરી ખુની આંખે ફોડ, હું.

ઓ ખુન્નવાર ડાયન તુ વોહ હય છસને અપને ખ્યાહના આ-
વિન્દકો દગા દિયા હય વોહ તુઝે તેરી ઇસ્મતકે ભરોસે પર છોડકર
સફરકો ગયા યા લેકિન ઉરકો યહે ન મુઅલુમ યા કે અરસલાન અપની
શરાફત ઔર દોસ્તીકો છોડકર કમીના ખન જાયગા. ઔર તુ ઉરકો
અપને પહેલુ મેં જગેહ દેગી ઉફ મુદખખતમે દગા ગફલતમે જફા
દાનામમે કુતુર ઇસમતમે કુતુર રહમ રહમ ઓ છનાકારીયેકે
બાકતે હુવે શાઅલોપર ગરજતે હુવે બાદલસે મઆપીશ પાની બર-
સાને વાલે ખુદા રહમ કર.

નાજ.—નસીર નસીર તેરી દર્દ અંગેજ, નકરીર સે મેરા છગર થર-
રાના હય.

નસીર—હાં તેરા ખયાલ સચ્ચા હય અખ સમજ લે કે કોઇ દમમે
યહે તેરા છરમ દોજખમે જના ચાહતા હય.

નાજ.—હય તો ક્યા તુ મેરી જાન લેગા.

નસીર—હાં મંય અયસા કરેગા.

નાજ.—ક્યા મંય તેરી માં નહીં, ઔર તુ મેરા ખેટા નહીં.

નસીર—ક્યા વોહ મેરા આપ નહીં ઔર તુમહારા ચોહર નહીં.

નાજ.—માંકે સાથ યહે દગા.

નસીર—ચોહરકે સાથ યહે વફા.

નાજ.—મંયને તુઝે ઇસલીયે નાજે, ન્યાઅમનસે પાલાયા કે તુ મુઝ
પર હાય ઉઠાએ.

નસીર—ઔર મેરે આપને ઇસલીયે તુઝપર ભરોસા કીયાથા કે તુ
ઉસકી ઇજ્જત ખાકમે મિલાએ.

નાજ.—ઇસમત મેરીથી ઉચ્છી નથી.

નસીર—ઇજ્જત ઉચ્છીથી તેરી નથી.

નાજ.—આખિર મેરા રૂથા.

નસીર—તેરા રૂથા તેરી સીરતકે સાથ જમાનેકી તરહ બદલ ગયા.

નાજ.—લેકિન જમાના તો કહેગા કે મંય તેરી માં હું.

નસીર—જમાના તો કહેગા મગર તુમ કિસ મુંહસે કહેતી હો માં કા
રૂથા જતાનેકે લીયે કૌનસા હક, રખતી હો ઔર અખ મંય
તુમહે માંકે નામસે યુઝારનેકે લીયે વોહ દિલ ઔર વોહ

जमाने उहाँसे बाँटें। तुं तो हम सय आदिमकी अवलान हय
 उहो उनका आ तरीकाया और तुम्हारा आ तरीका हय।
 वोह दरजों के पतोसे अपना तन बाँपतेये और तुम जररी
 बिआस अयुं पहेनती हो।

नाज.—धसवीये के चहे लीआस उन पतोसे हमर दरज अचछा
 हय। और वोह पते धसवीये बाँधतेये के उनको चहे लीआस
 भयस्सर न था।

नसीर—नहीं जलके तुं उहो के वोह लोग पते अपना तन और
 धननत हाँके लीये बाँधते ये भगर हम लोग रहे जररी
 बिआस सिद्ध दुनियाका डिआनेकी गरज से पहेनते हय लेकिन
 धननतको नहीं बाँपते।

नाज.— अशआर।

उह चहे जेमहेरी पुदाया दौरे यणे, पीरमे,
 गेठा भाँका पुन पीता हय भीलाकर शीरमे;
 नसीर—हां मय पीता हूँ लहु तेरा कुछ धसगे गेठ हय,
 वोह तेरी तड़दीरमे था चहे मेरी तड़दीरमे।

नाज.—रहम रहम।

नसीर—रहम मे और मुझे रहमका नाम, तु और तुजमे शर्मका
 नाम आह पुदाने मुझे उस पेटसे पयदा किया हय के जे
 पेट तमाभ जखानकी नापाकीयोसे बराथा पुदाने मुझे उस
 सिनेसे दुध पिलाया हय उरमे रहम नामकी न था।

राज्ये.र.

तुम अचछा भगर वोह सरजभी अचछी नथी,
 चौहर अचछाया भगर परदानशी अचछी नथी।
 यल तैयार होण।

नाज.—ओ पुदा अरे कोछ आव मुझे जयाव (अरसलानकी आ-
 नकर छुपना)।

नसीर—अय तुजे कोछ नहीं जया सकता।

इबाध.

दिन जवानीके जमे पीरी सहरका वक्त हय,
 रात गुजररी योँक अय आदिल सहरका वक्त हय।
 गरभीये राजे क्यामत हय मेरा गुस्ता संभल;
 आइताय आया हय सरपर हो पहेरका वक्त हय।

अरसलान—आह हम। हम।

दानों—हय चहे कयसी आवाण, कयसी हम।

એચ્છાજન.—ઓ કાંઠિસે લખાનતો મલામત મંચ તુઝે અચ્છી તરફ
જાન ગયા દું.

(અરસલાન, એચ્છાજન, નસીર વ નાજકા લડના નસીરકા મારા
જાના એચ્છાજનકા જાખમી હોદ્દર મુરદેહી મુરતમે ગિરના.)

બાબ પહેલા ખાતમ.

બાબ દુસરા

પરદા પહેલા.

ગાર.

(એચ્છાજનકા અફસોસ કરતે હુને કિખાઈ દેના.)

એચ્છાજન.—શુભ અંધેર.

શએર.

હ્યા કરે ચાહતે વાલોંકા બરોસા કોઈ,
હંયક હુનિયામેં કિસીક નહીં હોના કોઈ.

અય લહુ મંચ તેરા એહસાન મન્દ હુંકે તુને મુઝે ઉન જાહ-
રીસે સપિંકે હાયોંસે ખચાયા (નસીરકો દેખકર) ખુદયા દેન મેરા
એટા નસીર શાખાચ અય લખતે હજાર શાખાચ બાપ પર અપની
જાન કિફા કરનેવાસે પિસર શાખાચ આ મંચ તુઝે અપને આગો-
ચમે હુપાંહુ યા કિસી ગદેમેં લિટાદું આર ઉસકો તેરા મદદન ખનાદું.
(લાચ રખનેકે બચાદ દેખકર) હંચ ચહે દેન આ રહે હંચ જરા
હુપ કર તો દેખું. (એક તરફ હુપ જાના આના ડાકુઓંકા.)

ડાકુ ૧—વાહ ખુદાહી કેસમ અચ્છા ચિકાર થા.

ડાકુ ૨—મગર જનાબ ચહેતો આપહી ખુદા કિસમતીથી ને અયસા
આલાક હમારે હામમેં ફંસ ગયા.

૩—અહ વોહબી ખિલકુલ નિડરથા.

૪—નિડરથા જામહી તો મારા ગયા.

૧—રોઅખસે તરફીય ચલ ગઇ.

૨. અશઆર.

હુશમનોંસે નહીં હમ ખૌદો ખનર કરતે હંય,
હમ જહાં ચાહતે હંય સયરો સદર કરતે હંય.

૩—નજર સર રખકે હયેલીપે અહુ કરતા હંય,
જામ અલગ ખીચકે હમ તેજે દોદમ કરતે હંય.

૪—દેવબી પાસ અગર લડને હમારે આ જાએ,
નોક ખનજર પર ધંધર આનમેં સર કરતે હંય.

- ૧—એક દિલ એક જળા હમસા જમાનેમે કહા,
જન્દગી અયરો મુસરરતસે ખસર કરતે હય.
- ૨—ભાઈઓ ચલો ગળે મળીએ મનખુત કુદલકો ખોલ ખોલો
- ૩—હાં હાં હરએક કીમતી મલખુસ જોર લખલો જોહરકો
એક નજર દેખો ભાલો.
- અ.એ.બ.બ.—(ખુદસે) ધલાહી ચહે કયા ધસિરાર હય શાયદ ઇસ
જમેહ ડાકુઓંકા ઢરીના બેશુમાર હય.
- ૪—દોસ્તો હમ લોગેકે પાસ માલ જોર ખજના બેશુમાર હો
ગયા હય. અખ સખ મિલકર તમામ ફરજોસે તોળા કરો.
ખુન કરના ડાકા મારના છોડ દો જોર જસકદર માલો અસ-
ખાખ જોર લખલો જોહર હય. ઉસકા હિસ્સા કરો, ખાકી-
માંદા જન્દગીમે જખ યાદે ખુદા કરો.
- ૧—ખેશક મેરાબી ધમાનદાર દિલ ધરી ખાતકો કુખુલ કરતા હય.
- ૨—દોસ્ત અખ કયા કરે ઇન મરહુદોકો કયસે રાહપર લાએ,
- ૩—અખ ચહે રાહપર નહીં આએગે.
- ૨—ફિર કયા તજવીજ કરે.
- ૩—તજવીજ યહી હય કે માલ જોર ખજના તક્સીમ કરતે
વક્ત કિસી ન કિસી બહાનેસે ઇન્કા સક્ષાયા કરેદો.
- ૨—હાં ચહે હીક હય અચ્છા દોસ્તો ચલો અપના અપના
હિસ્સા ખાંટ લો મગર જસ કદર હુરે હુવે લિખાસ હય વોહ
સખ મંચ હુંગા.
- ૧—નહીં નહીં પહેલે અશરશયોંકા હિસ્સા હોગા.
- ૩—જોર જસકદર હથીઆર હય વોહ સખ મંચ હુંગા.
- ૪—દેખો ભાઈ હથીઆર તો જસકા દિલ ચાહે લેલો મગર વોહ
શાહી તલવારતો મંચ કિરીકો ન હુંગા.
- ૧-૨—સખખ.
- ૪—મેરી ખુશી.
- ૩—તેરી ખુશી ચલ નહીં સક્તી.
- ૧—તલવાર મિત્ર નહીં સક્તી.
- ૪—મંચ તેરે બાપસે હુંગા.
- ૩—મંચ તેરે માદાકો ન હુંગા.
- ૨—અમે દેખતા કયા હય મારદે ગાલી.
- ૪—ચુપ બે દોલી, (ચારોંકા આપસમે કટ મરના.)
- અ.એ.બ.બ.—અકસોસ દુનિયામે હિર્સ જોર ખુદ મતલબી ઇસ
કદર ભરી હુષ હય કે હરામ માત મરનેસેલી કોઈ નહીં કરતા

હય, બેઠમાન રિંગલો તુમને કિસીકી હલાલ કમાઈકો લુટ
કર કીસીકી શરીફ માંડે લાડલે બેટેકો મારકર આખિર ક્યા
નતીજ પાયા. અસ અખ મંચ જાઉંગા ઔર ઇસ ખજાનેકો
જો ખુદાને મુકે ગયખસે અતા ફરમાયા હય અપને સદ્દમે
લાઉંગા. ઔર ઉન દુશમનોકો જીન્હોને મુકે મુરદા સમજકર
છોડકે ચલે ગયો હય ઉનકો ખતાઉંગા. અપને આપકો એક
સૌદાગર મચહુર કરેંગા ઔર બહોત સફાઈમે અરસલાન ઔર
બેવકા નાજમે અપના બદલા લુગા ઔર અપને કીતેકી આગસે
જલા દુગા, કીના ! કીના !! કીના !!! (જાના એઅજાજકા.)

બાપ દુસરા.

પરદા દુસરા.

મહલકે અન્દરકા બાગ.

(નાજવ અરસલાનકા દિખાઈ દેના).

નાજ.—નહીં મંચ હરગિજ ન માનુંગી.

અરસલાન.—તો ક્યા દુનિયામે એકલી મદ વફાદાર નહીં.

નાજ.—અગર મરદોમે વફાદારીકા કુછબી હિસ્સા હોતા તો તુ અપને
દોસ્તકા ખુન બહાતાં.

અરસલાન.—ઔર અગર ઔરતોમે વફાદારી હોતી તો તુ અપને
ખાવિન્દસે દગા કરકે મુઝસે ઉલફત ન કરતી.

નાજ.— ગાના.

સકલ જગત મંચને પાયો હિરસી મીત,

છલ બરપા બાહમ ચલતા હાં દમ ખગ સખખ;

સહેકરે જગ હરઆ—સકલ.

તાન દીયાં અજખ રહીયાં મુન સખના બદીલ કલાં,

સારી મોદવા મોદ દુનિયામે મતલખ ગિરીયાં—સકલ.

ખારે અરસલાન દુનિયામે સખસે પહેલે અગર કોઈ દિન ખુ-
શીકા હમારે વારતે આયા થા તો વહીશા જીસ રોજ મૌતને અપના
કપખ એઅજાજકી રહ પર જમાયા થા.

અરસલાન.—મગર એક ખાતકા હરખાર તઅજબુખ આતા હય કે
તુને ઉસકે સાથ શાદી ક્યું કી.

નાજ.—દુનિયામે જો ઔરતે શાદી કરતી હય વોહ કિસ લીચે.

અરસલાન.—કિસ લીચે ?

નાજ.—સિર્ફ દીલત ઔર જીન્હોકે આરામકે લીચે.

અરસલાન—તો આ ઉસકે સાથ દિલી ઉલટત નહીં રખતીથી.

નાજ—નહીં બિલકુલ નહીં અગર ઉલટત થીલીતો અચસીથી, જયસે કોઈ દુલ્હન અપને ખાવિન્દકો એક યા દો મહિના ચાહતી હય.

અરસલાન—ખારી નાજ ઉસકે સાથ શાદી કરનેસે તો તુએ બહોત કુછ માલો અસખાખ મિલ ગયા. મગર અપસોસ હય કે મુઝસે તો તુએ ઇસકે દર ફાયદા ન હોગા.

નાજ—ખેશક સહી હય લેઈન તેરા. ચહે અપસોસ કરના ખે ફાયદા હય. ક્યું કે મ'યને કુછ તુઝસે શાદીકાં એક રાત નહીં કીયા હય. બલ્કે એક આશીકકે, તરીકે, અપના ચાહને વાલા તજ-વીજ કીયા હય.

અરસલાન—હ'ય સિદ્ધ ચાહનેવાલા ?

નાજ—હાં સિદ્ધ ચાહનેવાલા.

અરસલાન—આહ ! નાજ તુ બહોત બલતી કરતી હય, જીસ્તરહ તુ એઅખાજકી જોરત થી ઇસી તરહ મેરીલી હય.

નાજ—નહીં નહીં મ'ય તુએ ખાવિન્દકે નામસે કલી નહીં પુકારંગી.

અરસલાન—દેખ નાજ દેખ, મ'ય ખુદાકી કસમ ખાકર કહેતા હું કે તુ મુઝે હગ નહીં સકતી અચસી હિમ્મત કર નહીં સકતી અચસા ન કહે જીસ્તરહ મ'યને તેરે દુસ્તકી કદ્રકી હય ઉસી તરહ તુની મેરી જાં દિશાનીકી કદર કર તેરી જખાનકે શીરી અલદાજ તેરી બહુમરી નિગાહકે વાર તેરે જોરે જોરે હાથેકી નજમતને મેરે દિલકો ખેતાખ કર દિયાયા, જોરે યહી સખખ થા કે તુએ પહેલુમે બિદાનેકે લીયે આજ દિનતક મેં રંગે મુસીખત ઉઠાતા હુવા જખખ મારા મારા ફિરા.

નાજ—આહ અરસલાન તુ મુઝે નાહક સતાતા હય છોક છોક મુઝે જાને દે.

અરસલાન—દુનિયામે અખ કોઈની તેરે ખારકા ઉમ્મીદવાર નહીં હો સકતા. જોરે અગર હોગા તો મ'ય ખુદાકી કસમ ખાકર કહેતાહું કે જખ તક ઉસકે જીસ્મકા પોસ્ત ખીચકર મેરી તલવારકા આન નખન લેગા, તખ તક મુઝે હરગિજ હરગિજ કરાર ન આયગા.

નાજ—દેખ દેખ અરસલાન તુ ફિર તયશમેં આ રહો હય. ખુદાકે લીયે ઇસ કદર ન હો પાગલ ચલ મકાનમે ચલ. (અરસલાન વ નાજકો જાના આના એઅખાજકા)

એ.અ.જા.જા—મેરી જોરત સુ.જ્ઞાનદ્વાર નિહાયત પારસા બિલકુલ પરહેજગાર અયસી પાક જયસે ખેદાગ્રી સુદયદ ચાદર ખારસા ઇસ આગમે ઇસ્તરહ પ્યાર કીયા કરતીથી જયસે આજ અરસલાનસે પ્યાર કર રહી હય. દુનિયામે કયા અયસે હ.જોરો મદ નહીં હોતે હંય જો ખુશીયા નરકીખી કુંજીયાંકી મદદસે શરીફકે મુકદ્દીલ મકાનોકે ખોલ દેતે હંય. જોર ઉન્કી ભોલી જોરતોકે મકોદરેખકે દે-દેમે દેસાનેકે લીયે અન્દર ઘુસ જાતે હંય. જોર દુનિયામે કયા અયસી ખેસુમાર જોરતે નહીં હય. જો દો દો અચ્ચાંકી માં હોનેપરબી અપને શોહરકી ઇ.જ.જત લુટનેવાલે બદમ આશોકી પ્યારસે અપને ઘરોમે ખુલવાતી હંય. જોર ઇન્સાફ ઉન્કી ખતાકી કયા સ.જા મુકરર કરતા હય. તલાકે સિરે તલાકે જો નહીં નહીં અપની નાપાક રહેકે. તુ જીતી આગમે જલાકાર ખાકમે મિલા દેના ચાહિયો પર સખ! મંય રહે કયા બક રહા હું અલી સ.જાકી જુરત તો ઉન જોરતોકે રહી જીનકે ખાવિન્દ જીન્દા હંય. મગર મંય તો મર ચુકા હું. ઇસ લીયે અખ મુઝકો ખુદહી કાયદા કાનુન વકીલ જોર સુનસિદ્ધ બેકર ઇસ મુકદ્દમેકા દ્રયસલા કરદેના ચાહિયે. નહીં સિદ્ધ ઇતનાહી નહીં બલકે મુઝે જલ્લાદ બનકર અપને મુજરિમકા સર અપને હાથોં ઉતાર લેના ચાહિયે. (આના અરસલાનકા.)

અરસલાન—કોન અજનબી ઇન્સાન.

એ.અ.જા.જા—એક ગરીબુલ વતન મહેમાન.

અરસલાન—યહાં કિસ લીયે ?

એ.અ.જા.જા—અપને અજીજ દોસ્ત એ.અ.જા.જાકી મુલાકાતકે લીયે.

અરસલાન—આહ વોહ તો મર ગયા.

એ.અ.જા.જા—હંય મર ગયા અયસા જવાન ચ.ખસ જોર મરગયા, નહીં નહીં રહે હરગિજ નહીં હો સકતા.

અરસલાન—મંય સચ અ.જા કરતા હું ઉસ્કા અચાનકે ઇન્તેકાલ હુવા. ય અતી જગપર ગયા જોર વયસે શુમ હો ગયા.

એ.અ.જા.જા—અફસોસ મંય બહોત દુરસે આયા.

અરસલાન—કયા આપ ઉનકે પુરાને મિલને વાલોંસે હંય.

એ.અ.જા.જા—જી હાં મંય ઉનકે વાલિદકા કદીમી દોસ્ત હું બહોત મુદત હુધીકે સફરકો ચલા ગયા થા.

અરસલાન—આપકા નામ ?

એ.અ.જા.જા—સાદાગર ઇસ્તેખાર.

અરસલાન—અહા સૌદાગર ધણે ખાર ક્યા આપહી હંય. સુખદા-
નલાહ ઇસવકત આપહી સુલાકાતસે મંય અપને આપકો
નસીબદાર સમજતા હું કયુ કે મંય આપહી શોહરત અખખા-
રેમેલી પદ સુકા હું.

એ.અળજ—અય બેખખર તુએ ક્યા મ અલુમ કે અખખારલી
મેરાહી છપા હુવા હય.

અરસલાન—ઇસકે અલાવા કમાનિયાકે લોગોંકી જખાનીલી મંયને
સુતા હય કે આપકે પાસ દૌલતો ખળના ખેહક હય.

એ.અળજ—હ હાં ખુદાકા દિયા હુવા સખ કુછ હય.

અરસલાન—મેરે મો અજજજ મહેમાન મંય આપસે મ આપી
ચાલતા હું કયુ કે ઇજહારે હાલ નામપર મંયને આપસે મુસા-
દિહા નહી કીયા ઇસલીયે અખ નિયાજ મન્દાના ઇસ્તેજ કરતા
હું ચૌર મુસાદિહાકા ખવાસ્તગાર હું.

એ.અળજ—અહા અયસે મુજકે હાથમે હાથ મિલાના મુકે લાયક
ન થા. મગર નહીં મુકે જખત ચૌર તહમુલસે અપના પાર્ટ
અચ્છી તરહ અદા કરતા ચાહિયે.

અરસલાન—લીજયે પાનચૌક ફરમાઇએ.

એ.અળજ—ક્યા ખુખસુરત હિખિયા હય મુશ્કીકે મન ક્યા ચ્હે
આપહી હય.

અરસલાન—હ નહીં મેરે મરહુમ દોસ્ત એ.અળજકી હય ચૌર
નાજ બેગમને પાન ખાનેકે લીયે મુકે દે રખી હય.

એ.અળજ—સુખદાનલાહ ક્યા ખુખસુરત ખતી હુઈ હય. ઇસકો
દેખનેસે મ અલુમ હોતા હય કે એ.અળજ બહોત શૌકીન
આદમી થા ભજા ઉચ્છી કોઈ ચૌલાહલી હય.

અરસલાન—હ હાં એક લાકી હય.

એ.અળજ—(ખુદસે) આહ મેરી ગરીબ સીમતન.

અરસલાન—એક લાકાખી યા બે આપકે ગુમ હોનેકી ખખર સુ-
નકે ખુદ કુશી કરકે મર ગયા.

એ.અળજ—અફસોસ કયુ નહીં જુરર જુરર (સામને દેખકર)
અહાહા ચ્હે ટોન નવ જવાન ખુખસુરત ચૌરત હય.

અરસલાન—ચ્હે વહી નાજ કુખલ સુરત હય.

એ.અળજ—અહાહા બહોતહી ખુખસુરત બહોતહી ખુખસુરત.

અરસલાન—ઇસમે શકહી ક્યા હય અમર આકતાખી સુનેહરી
શુઆએ દુનિયામે કિસી હસીન નાજનીન પર સખસે અવ્વલ
પરી હોગી તો વોહ નાજપર.

એ, અગત્ય—(હુએ) આર અગર બહારીયોડા આયાલી સમસે
અવ્યવ દુનિયામેં કિસપર પ્રગ દોગા તો વોડની નાજ પર
અરસલાન—ઘોડાગર આરુમ અગર આપ જવાન દોતે તો મંચ
આપકે આનને મંચ ઉમરી ખુશમુત્તીથી ન, અરીદ ઠલી ન કરના.

એ, અગત્ય—અડા આપ નહીં જાનતે મંચ તો ખુદ ઔરતેસિ નક-
રા કરતેવાલા જામસ દું.

અરસલાન—ઠસી વાતે મંચની અર્જ કરના દું કે, આપ નાજકે
પાસ-જાલી સહેને દંચ. ઔર મુલાકાતલી કર સહેને દંચ.

એ, અગત્ય—નહીં નહીં હંમિ વડા વોડ મેચારી ગમે માનમમે
મુમનિલા મેલા ઔરત—

અરસલાન—નહીં નહીં વોડ કુલ અપને ઘોડર એ, અગત્યકા
મારુમ નહીં કરતી હય બહે ખુશકે સાચ દિરતી હય.

એ, અગત્ય—હાં ઘેલી સરી હય કુલે અરસર જવાન ઔરતે
અપને મરદુમ ઘોડરકા ગમેમાનમ મુકત નક નહીં કરતી દંચ
જવાબ મેરી એકે અર્જ હય.

અરસલાન—દરમાદએ વોડ ક્યા હય.

એ, અગત્ય—સિદ્ધે નાજ એમનકા એકે પયગામ.

અરસલાન—કિસ જાનકા ?

એ, અગત્ય—હંમ જાનકા કે મકિતે, આર નાની ઘોડાગર આયા હય.
ઔર નાજ એમનકે કીયે કુલ જવાદિવાન કોગાન કાયા હય
કો કન્ટે નજર લીયા આલતા હય. કુલે એ, અગત્યતો મર
ગયા. અમ કિન્કી જામેદ નાજ હય અજીજ દોસ્ત આપની
દેખીયે વોડ એ દંચ.

અરસલાન—અડા ક્યા આદતાબથી તરફ મરક રહે દંચ. મોલા
અપને કિતલેસે તમામ મકાનકો મૈયન કર રહે દંચ. મેરે
મુકરમ દોસ્ત પડ્યે તો શક નહીં કે એ જવાદિવાન અજીજ
મેશ હીમાન હય. મગર કિસકે સાચ મંચ કહેલી મુકર કરુંગા
કે અગર આપ તમામ દુનિયામેં સપરકર દેખોમે તો નાજતે
બહે એકલી ઔરત દસીન ન પાવમે. જો હન મેશ બદા ખુશ
રંગ જવાદિવાતેકે દુસ્તકો લોખાલા કર સહે.

એ, અગત્ય—હું નહીં મુકર મુકર.

અરસલાન—આપ યહાં દહેરીએ મંચ અપની નાજ એમનકો મુ-
લાકા દું. (જાતા અરસલાનકા)

એ.અબ્બાજી—અહા ગયા ગયા ગયા મેરી. ઔરતસે મેરી મુલાકાત કરાને યા અગર યું કહું તો હમ દોનોંકી ઔરતકે સાથ પહેચાન કરાનેકે લીયે ઔર ખુદકી ખરાખીકા સામાન અપને હાથસે તૈયાર કરનેકે લીયે બહોત ખુશીકે સાથ ગયા? (આના અનરસલાનો નાજકા.)

નાજી—અગર મેરા ખવાલ ગલત નહો તો મુઝે યકીન હય કે સૌ દાગર છડતે ખાર આપહી હંય. મંય મરહુમ અમીર અ.અબ્બાજીકી બેવા બેગમ નાજી હું, જો ચાહી ખબના આપ મુઝે નજર કરના ચાહતે હંય, હસકે લીયે મંય ખાસ એહસાન મન્દીકા ખોજ અપને સરપર લયનેકે વાસ્તે હાજર હુ હું.

એ.અબ્બાજી—બેગમ સાહિબા એક અદના તો હરેક આપ ઈસ્કદર એહસાન મન્દીસે કુબુલ કરના ગોયા મુઝે શરમીન્દા કરના હય.

નાજી—આહ અફસોસ વહેલી મેરી બહ કિસમતી હય જો આપકે ઇસ તો હરેક શુદ્ધિયા અદા કરનેકે લીયે એ.અબ્બાજી ઇસ વકત જીન્દા નહી હય. બેચારા ગરીબ મર ગયા. (રોના) ઔર મુઝ મુસીબત જાદોકો અચના માતમ કરનેકે લીયે છોડ ગયા.

અનરસલાન—બસ બસ સખ કરો સખ કરો.

એ.અબ્બાજી—(ખુદસે) ઈન્કા રોના અબ મેરે દિલપે કુછબી અસર નહી કર સકતા હય. કયું કે ઔરતે જબ જી ચાહે હસ દે ઔર જબ જી ચાહે રો દેતી હંય. મગર હમ મદ લોગ અયસે બેવકુફ હય કે ઉતકે મકો ફરેબ. ઔર જુઠે હસને ઔર રો રત રો દેનેકા સખમ કયા હય. કુછ નહી પહેચાન સકતે. (નાજસે) સખ કરો બેગમ સાહિબા સખ કરો ઇસ કદર ગમ ન કરો તુમ અયસી નાજુક ઔર ખુશસુરત નાજનીકે દિલી જખમોંપર અંગુર બહોત જલ્દ આનેવાલા હય. ખુદાને આદા તો વોહ દિનલી કરીબ હય.

નાજી—આપકી ઇસ દિલી કુઆર મંય આમીન કહેતી હું. ઇસ ગરીબ ખાનેકા આપ આપનાહી મકાન સમઝીએ મંય ખુશીસે આપકો યહાં રહેનેકી ખજાજત દેતી હું.

એ.અબ્બાજી—મહેરબાની (ખુદસે) મહેરબાન કયુ ધભરાતી હય. અગર આજ ખુશીકા સામાન હય. તો કલ મુસીબતકી રાતલી આતી હય.

નાજી—ચલીયે ધરમે તથરીફ લે ચલીયે.

એ.અબ્બાજી—ચલીયે (ખુદસે) લો હુવા ઘોટાલેકા સામાન માલીકકે ધરમે માલીકહી મહેમાન. (જના દોનોંકા.)

બાબુ દુસરા.

પરદા તીસરા.

ખાનખહાદુરકા ચિઠ્ઠીયા ખાના.

(ફરહતકા ગાતે હુવે નંજર આના.)

ફરહત—

ગાના.

જલતે જલતે મિટગઈ મોરી મન ભરીયાં.

ઐર યાર વફાપે જફાકી હય રતીયાં.

ખેપતે સમઝકર નકી યારસે મંચ ખતીયાં શુધ્યાં.

એક રોજભી એક ખાર અગર આ જતા.

મેરે એકલ દિલકો ખ્યારે કેરાર આ જતા,

ઈસ્તરહસે તો યહે દિલ ન મેરા ગભરાતા.

યા અપનીહી કહે જતા યા મેરી સુન જતા—ઓ યાર.

(દિલાવરકો રીછ બનાએ હુવે મનચલાકા લેકર આના.) તુમ

કહાકે રહેનેવાલે હો ઐર યહે રીછ કહાંસે લાએ હો.

મનચલા—ખેગમ સાહિબા મંચ દોસ્ત નગરકા ખાસી હુ ઐર પ્રેમ નગરસે લાયા હું.

ફરહત—દોસ્ત નગરસે કંજલી બન નંજદીક હય. કયુંકે રીછ વહાં બહોત હોતે હંચ. તુમને ઇસકો કયસે પકડા.

મનચલા—શ. હાં સચ હય મગર કંજલી બનકે નંજદીક એક નાગની દન ખડા જંગલ કહેલાતા હય. ઉસપર યહે બહોત દિલો જાનસે શયદા હય. ઇસ લીયે જખ ઉસ્તરદ નિકલ જતા હય. તો ખેચારા વહીં ફંસકર રહે જતા હય. ઐર નિકલના દુશવાર હો જતા હય. ફિર હંજરહા હમ જખસે ઇન્સાન વહાં જાતે હંચ. ઐર આપ લોગોંકો તમાશા દિખલાનેકે લીયે પકડ લાતે હંચ.

ફરહત—અમ્મહા નામ કયા હય.

મનચલા—ઈસ્કા નામ કાલુ ધીસા.

ફરહત—જરા ઇસ્કા તમાશા તો દિખાવ.

મનચલા—બહોત અમ્મહા ચલો ખેટા કાલુ ધીસા ખડે હો જવ ઐર નાચ કરકે ખતાવ.

ગાના.

નાચો નાચો કાનોંકો ઉઠાવ દુમકો દિલાએ જવ.

ચલોશ રાવ ખડે હો જવ નાચ ખતાવ.

હો તૈયાર તીન ચાર શુલોંકી ચાર હાં-નાચો.

બહેગી જોન કરોગે મૌજ યહાંપે વાહવા.

બજો હુગડુગડુગીયા હો સદેકે તુજપર જમના.

ચલો તુમ રપ રપ રીંછા તેરા નામ કાલુ ધીસા.

પીઓ શરાબ ખાઓ કખાળ હોવે બહાર યાં.

ફરહત—વાહવાહ તુમને બહોત અચ્છા સિખાયા હય.

મનચલા—બેગમ સાહિબા ઇસ જલ્દીમને મુઝે બહોત હયરાન કીયા

હય. જળ કહી ઇસ કદર ઢંગપર આયા હય.

ફરહત—મગર ચહે રીંછ હસરેસી રીંછાંસે કંઈ અલાહેદા નજર આતા હય.

મનચલા—અજી ઇસમે તઅજગુબહી કયા હય. રીંછ ચૌર બન્દર

અગલે જમાનેમે ઇન્સાન ચે ચહેતા ઇસ્કે બેદપકી વજહસે રાંદગે

દરગાહ હોકર જાનવરોકે જસ્મમે ચલે ગયે.

ફરહત—મગર ચહે રીંછ હમકો બહોત પ્યારા મઅલુમ દેતા હય.

મનચલા—અગર અયસા હય તો લેલો ચીડીયા બાનેકી સળવટ

હો જાએગી.

ફરહત—ઇસકી કીમત કયા હય.

મનચલા—પાયસો રૂપય.

ફરહત—પાયસો રૂપય તો બહોત હંચ અગર મનજુર હય તો

સો રૂપય લો.

મનચલા—અજી નહીં સો રૂપય તો ફક્ત ઇસકી દુમકી કીમત

હોતી હય.

ફરહત—અચ્છા લો ચહે પાયસો રૂપયકે તોટ ચૌર ઇસકો વોહ

સામને પીંજરા રખા હય ઉસમે બન્દ કર દો.

મનચલા—બહોત ખુબ ચહે લીજાએ ચલો કાલુખેટા અખ યહાં મજે

ઉડાઉ ચૌર બન્દા ચલા બેગમ સાહિબા ચહે આપકે નામકા

ડન્કા ચૌર ખેટા કાલુ ધીસા ચહે તેરે નામકા ડન્કા.

ફરહત—પ્યારે દિલાવર તેરી મહોબ્બત મુઝે કયસા સતા રહી હય.

દિલાવર—ચૌર તેરી જુદાઇલી મુઝે રીંછ બનાકર દુનિયામે જા-

બજ નાય નયવા રહી હય.

ફરહત—મેરે પ્યારે રીંછ કયા તુજપર લી કિમી બેવકાને જુલમ

કીયા હય.

દિલાવર—મેશકે જસ્તરહ તુમકો હજરતે ઇસ્કને દિવાના બતા

રખા હય ઉસ્તરહ મુઝેબી એક નાંજનીન.

ફરહત—(તઅજગુબસે) હંચ ચહે ક્યા ચહે રીંછ તો ખાત કરતા હય.

દિલાવર—અજી ઇસમે તઅજગુબહી કયા હય. જે અસલી રીંછ

હોતા હય વોહ ઇન્સાની કલામ બરાબર સમજતા હય.

ફર, હત—મલા યેતો બતા ઈસ વડા મેરા પ્યારા દિલાવર
કહાં હય.

દિલાવર—ઉસકો એક દસીન ઔરતને લોહકે પીંજરેમે બન્દ કર
રખા હય.

ફર, હત—તો વોહ કયા ચુરત ચકલમેલી બદલ મલા હય.

દિલાવર—હાં આજકાલ વોહ ઈન્સાનસે હયવાન બન ગયા હય.

ફર, હત—તો આ તુ ઉસસે મેરી સુલાકાન કરા સકતા હય.

દિલાવર—અહીં સુલાકાત કયા ન, અતી યે આદિમ ઉસે આપકે
પહેલુમે બિલા સકના હય.

ફર, હત—અચ્છા તો પીંજરેમે બાહિર આ ઔર મુઝે ઉસસે મિલા.

દિલાવર—દેખીયે છત્તર, હ મંચ કહું છત્તર, હ કીછયેમા તો જુઝર
ઉમ્મીદ હય ખુદાકી જાતસે અબી આપકા દિલાવર ખુદ યહાં
બાજુડ હો જાએગા.

ફર, હત—મંચ કયા કહે.

દિલાવર—બસ સિદ્દિ આપ ખુદાસે દુઆ દિછયેગા.

ફર, હત—વોહ કયસે.

દિલાવર—જયસે મંચ બતાડે.

ફર, હત—અચ્છા બતા.

દિલાવર—અચ્છા તૈયાર હો જાવ પહેલે દોનો હાય ઉકાવ આંખોકો
બન્દ કર લો ફિર જો મંચ બોલું વોહ મંતર પડતી જાવ
(ફર, હતકા દોનો આંખે દોનો હાયોસે બન્દ કર લેના.) કહો.
બાદલ ગરજે ઘોરમ ઘોર લોટન કહોસે બુલે બોર, આશીક
આવે મેરે દોર. (દિલાવરકા રીંછકા ફેસ ઉતાર દેના) ચલો
આંખે ખોલ દો.

ફર, હત—કૌન પ્યારા દિલાવર યે તુને કયા હાલ બતાયા.

દિલાવર—આરી જાન તેરે આપને ચિડીયા ખાના બનાકર ઉસ્મે તુઝે
નજર કયદ કર દિયા ઔર મુઝે સુલાકાત કરનેકા કોઈ રાસ્તા
ન મિલા તુ આજ અપને દોસ્ત. મનચલેકો મદારી બતાયા
ઔર મંચ ખુદ રીંછ બનકર તેરે પાસ આયા.

ફર, હત—ઔર મંચનેલી તેરી જુદાઈમે ખહોન દુખ ઉકાયા.

ગાના.

ફિકરે ચક્રમે ક્યું મુજપર હાં ચલાઓ રસીયા.

મુંહ દેખી હય સારી ઉલજત પ્યારી ઉલજત.

ન્યારી ઉલજત વાદરી ઉલજત—શીકરે.

મુંઠ અમૃત દિલ કાતિલ થુંઠે આહત હય આહત.

કાહે પીયા દુસલાવત મોરા જ્યા.

અધધારી પીત હય સારી ઝુડી વધા હય દગા હય.

બલા હય શીર ઉસપર મક્કારી સારીરે—રીકરે.

દિલાવર—ધારી જળ તેરી જુદાઈ મેં મુઝે બેકાર કરદિયા તો
મય વહશતમે આકર દૌરન એક પીપ શરાબમે સાહે તોન
સેર કડવા નીમ પીસકર પી ગયા કે મર નહીં મગર કમળ ખત
સખત જાત ન નિકલી સિરે ગશ આકર રહે ગયા ઔર પાંચ
રોજકે બઅદ દિર સહીવ સલામત કાન ફટફટાકે હા ખડા
હુવા અરે દેખ દેખ સામનેસે તેરે વાલિદ આ રહે હ'ય.

ફરહત—હાં હાં છુપ જાવ દિર રિછ ખન જાવ. (દિલાવરકા રિછ
ખન જાના બાદલ વ સર મનસુરકા આના.)

બાદલ—અજી આપ છન આતોંકા હરગિજ ખયાલ ન કરે ઇસમે
શક નહીં કે દિલાવર ફરહત પર દિલોજાનસે શયદા હય. મગર
દેખીએ મયનેલી થુંઠે ચિડીયા ખાતા ઇસી વાસ્તે ખનવા દીયા
હય કે લડકીલી અલગ રહે ઔર દિલાવરની કિસી સુરતસે
મીલને ન પાવે.

દિલાવર—મગર બન્દા તો યહાં પહેલેહીસે હાજર હય.

સર મનસુર—અખીયાત.

મુખડા તેરા ગજબકા અન્દાજ હય બલાકા,

ક્યા ખાક માંગે પાની મારા તેરી અદાકા.

દિલાવર—બેદુમકા ઉલ્લુ આયા લે ઇશક દિલ રૂબાકા,

માઝે વોહ જુતા સરમે ફટ જાય પટસે ભેળ.

સર મનસુર—ખાન બહાદુર સા હબ આપ રહેતો ફરમાઈએ કે શાદીકા
વઅદા કમ પુરા હોનેવાલા હય.

બાદલ—બસ આપ બરાબર આરા તારીખ યુધકી રાતકો સહેરા
બાંધકર આઈએ ઔર નિકાહ પઢાકર ફરહતકો સાથહી ગાઢીમે
ખીઠાકર લે જાઈએ (દોનોંકે જિયમે દિલાવર બાંધકલે રીછ
ખડે હોજાતા).

સર મનસુર—હાય હાય મર ગયે.

ફરહત—વભરાવ નહીં થુંઠે રીછ કાટતા નહીં, થુંઠે મયને ખરીદા હય.

બાદલ—અરે બદમઅયાશ છોકરી તુને કિસકે હુકમસે થુંઠે રીછ ખ
રીદા હય.

ફરહત—અખખાજાત થુંઠે રીછ મુઝે ધારા મઅલુમ હુવા. ઇસ લીએ
મયને ખરીદ લીયા.

સર મનમુર—આરે અમનો ઇસ જલ્લીમ કાલે બુનો પાંચમે
ખત્ત હર આવ.

ફરહત—અબ્બા જાન ન ધબરાવ એ રીઝ આદમીકે સાથ મુદ્દ
ખમત કરતા હય.

સર મનમુર—આરે હમખખત એ આદમીયોમે નકરત કરતી હય.
આર જાનવરોમે મુદ્દખમત કરતી હય.

ખાદલ—જનાખ સર સાદખ અબી ઇમીશી લખી, અમને ખચપના હય
શું કે અબી નાકાન હય.

સર મનમુર—હાં સચ હય શું કે અબી તો એ કુવારી હય એ
આ જાનેકે હુનિયામે આ હોતા હય.

ખાદલ—ચલિયે દેર ન કિહયે, ફરહત અખરદાર કિસીકો વરમે ન
આને દેના હોશીઆર રહેતા.

સર મનમુર—હાં હોશીઆર! (કિસાવરકા હરાના) આ ખાપરે!!!
(જાના હોનોકા)

ફરહત—આરે ઇસ દિનમે મેરે ખાપકો ખાનખલાફુરીકો ખિનાખ
મિલા હય, તખમે એ ખખત સવાર હો ગયા હય, કે મંય અપની
લડકહી ખડે ભારી ખિનાખ વાલેમે ખ્યા ફુગા. ઇસ લીયે જુન
એકે નસીખ કરો.

કિસાવર—વોહ આ ?

ફરહત—જુમની ઇરાનેકે સિયેહસાકાર ખત્તર આજાવ આર કસિ
કહેમે મેરે ખાપકો ફંસાવ.

કિસાવર—હાં એ ખુખ હય ખ્યારી ખટેફીઆ ખનતા મેરા કાન
હય. ખુદાશી હસમ વોહ જાદુ અલાઈ કે ખાનખલાફુર સાદખકો
ખત્તરકો તરહ નચાઈ.

ગાના.

કિસાવર—અહુ ચલત આલ જનીયાં હર ખારવાર અયમે કહેંછ મંય ખમું હાં.
ફરહત—રપોમે પીયા કિસે અલગ અલગ અજખમે રહે.

જાઓ પીયરવા મંય કહેરતી હું જાનો કિસખર પુરે મનહર.
(જાના કિસાવરકા.)

ખાખ હુસરા.

પરહા યૌથા.

પદાહ આખરાર.

(ગાદજેરકા જીનકો લીએ હુવે આના).

જાના કિસાવરકા કહેરતી હું જાનો કિસખર પુરે મનહર.

શહજોર—બયાનક સુહીબ દેખ ઇસવડાં રાતંકા અધેરા તમામ
દુનિયામે ફયલા હુવા હય.

જીનત—કિસ લીયે?

શહજોર—તેરી જલીલ જીન્દગીકે ફસવા નામકો જળાને મખલુકસે
દુર કરતેકે લીયે.

જીનત—ઓ ખુદા એ મંય કયા સુન રહી હું?

શહજોર—મૌતકા પયગામ.

જીનત—નહી અયસા ન કહો.

શહજોર—અગર તુ જીન્દા રહેગી તો નાજકી જીનાકારીયોકા રાજ
તમામ દુનિયામે રૌશન કર દેગી.

જીનત—ઓ નહીં નહીં મંય ખુદા એ લાયજલકી કસમ ખાતી હું
કે મંય હરગિજ હરગિજ કિસીસે ન કહુંગી, કહેના તો દરકાર
રહા મંય અપને વહમો શુમાનમે બી રહે ખાત ન લાઉંગી.

શહજોર—ખસ ખામોશ જળાન બન્દ કર.

અશઅ.૨.

હવદા આજ અયસે જખમ પિનહાં કરકે છોડુંગા,
લહુ ફલવાઉંગા તુજકો તો ખેળ કરકે છોડુંગા.

પારોના એકહી તસખીર મે ધન ખિખરે દાનોંકા,

જો મુશકિલ હય તો ઇસ મુશકિલકો આસાં કરકે છોડુંગા.

જીનત—આહ ઓ મેરે પરવરીશ કરનેવાલે કહેર મુઝે કાલ ન કર.

મુ.ખમ્મસ.

કીયા રક્ષતકી લજજતસે ન દિલકો આશના મંયને,
શુજરી ઉત્ર પસ્તીમે મિસલે નકશ પા મંયને.

અમનમે કુંજ ન દેખા સુરતે આદે સખા મંયને,
મંય વોહ તઅવીજ હું સમજા હય ખુદ જસ્કો મેરા મંયને.

તહમ્મુલ કર ન જલ્દી કર પુકારા હય ખુદા મંયને.

શહજોર—ઓ નહીં હરગિજ નહીં.

જીનત—ઓ નાપાક લુકમએ ખાક આ તુને મુઝે ઈસીલીયે પરવ-
રીશ કીયાયા કે એક ગરીબ બકરીકા તરહ મેરે ગંદેપર છુરી
ચલાઈ જાએ.

શહજોર—અખ રહે ગયર મુમકિન હય કે તુ મેરે હાથસે જીન્દા
બચ જાએ.

શઅ.૨.

હરી હય શાખ ખન્નરકી હય પુતી રંગ જોહરકા,
મેરી તખલ્લે તમન્નામે લજેગા ફલ તેરે સરકા.

અનત—રહમ કર.

શહજોર—મુઝમે હય નહીં.

અનત—બલાઈ કર.

શહજોર—ચ્હે હો સકતા નહીં.

અનત—એ હસાન કર.

શહજોર—ચ્હે મંચને સીખા નહીં.

અનત—મેરે કલસે ક્યા મિલેગા.

શહજોર—દુનિયાકો અયશ.

અનત—અયશ કબતક રહેગા.

શહજોર—જબતક અન્દગી હય.

અનત—અન્દગી કિતને દિનકી.

શહજોર—જબતક દુનિયા હય.

અનત—દુનિયા કીતને રોજકી.

શહજોર—ચન્દરોજી.

અનત—ઓ હરીસ દુનિયાકે નાપાક કુતે જબકે ધસ દુનિયાકા
ક્યામ ચન્દરોજી હય તો ફિર થોડી અન્દગીકે લીયે મુઝ
બેગુનાહ કે ખુનસે અપને નામએ અઅમાલકો કયું સિયાહ
કર રહો હય.

મુમદસ.

નાજ ધતના જુલ્મપર હય જુલ્મ પરવર કિસલીયે,
તુલ રહો હય બેનવાપર તેરા ખન્નર કિસલીયે,
થોડીસી હરતીયે યું બનતા હય ખુદસર કિસલીયે.
બેકસોંપર બેસબખ નાહક ચ્હે તેવર કિસલીયે,
જુલ્મ તાકત નવ જવાની ચન્દરોજી આત હય;
ચાર દિનકી ચાંદની હય ફિર અંધેરી રાત હય.

ગાના.

ચ્હેદમ લુચપનકે દંગ હુશમનકે કર દુર બેનુર,
તું મનકા અંધા દિલકા ગંદા સીતમગાર મગર—ચ્હે;
બેળ અથસા કર મત ગાફિલ હોકર જાહિલ,
કુંઠ નહીં હાસિલ હય ફાની દુનિયા ચ્હે મજબુર—ચ્હે.
તુઝ અયસે પુરકન આકે દહેરમે પહેંચે ગારમે,
જદા ન કરતુ ખુદકા હર કર-દંગ.

શહજોર—અસ અસ ચ્હે પન્દો નસીહત ખન્દકર.

અનત—હાય ઓ મેરી નાપાક અન્દગીકે ખયદા કરનેવાલે

તુ કહાં હય? દેખ દેખ ઇસ વક્ત તેરી જોક મળથુર મખ-
 લુકપર કીસકદર ગુસ્મ હો-રહા હય. વોહ માદર નો મુહબ્બતકે
 આગેશમે અપને બચ્ચોકો પ્યારી નિગાહોસે તકનેકા હક
 રખતી હય. આજ દિન ઉરકે ફરમાનકા ખાનગર મેરે હલ-
 પર ચલાનેકે લીયે તેજકીયા ના રહા હય. ઓ મેરે પ્યારે
 ખુદા અયસી મુશકિલમે મેરા સાથ દે.

મુરખમી.

બહ તીનતોડી ગદી તખીઅત નિ ખાર દે,
 મુશકિલમે નવ જવાનોડી કિશ્તી ઉતાર દે,
 ખાગે ખિન્ન રસીદાકો રંગે બહાર દે,
 બિગડે હુવે તસીબ ધલાહી સંવાર દે.
 શહજોર—બસ બસ ઓ કમસિની અયસે હલે મુશ્કિલકો હુલ ના
 ઓર જીન્દગીસે હાથ ઉઠા ઓર મરતેપર તૈયાર હોળ.

શ.એર.

ઉસે પુરીહી કરતા હું નો સરપર ખાત લેતા હું,
 નહી મંચ કલ કરતા હું રિહાઈ તુલકો દેતા હું.

જીનત—યા રિહાઈ.

શહજોર—હાં રિહાઈ.

જીનત—વોહ કિસ્તરહ.

શહજોર—દેખ ઇસ્તરહ (જીનતકો ઉઠાકર આપશારમે ડાલ દેતા.)

બાબ દુસરા.

પરદા પાંચવા.

અગલા મહેલ.

(અરસલાન વ એઅબજકી ગુફતગુ કરતે હુવે આના.)
 અરસલાન—જનાબે આલી મંચ તાજકો સચ્ચે દિલસે ચાહતા હું.
 ઉસકે હાથકો છુતે મેરે તમામ ખદતમે જલજલા પયદા
 હો જાતા હય. ઓર જબ આવાજ સુતતાહું તો દિલ બેકાગુ
 હો જાતા હય. ઉસકી બહુબરી નિગાહે શમઅખતકર જંગરમે
 બડક ઉડતી હય આહ પુમ ઇસ દેહકી તાસીરકો કેજ નહી
 સમજ સકતે ઉ મેરા ખુન જોશ ખા રહા હય.
 એઅબજ—સચ્ચ કરો જસ વક્ત ખુન જોશ ખાતા હય. ઉસવખત
 દિમામકો હંડા કરનેકી ગુરૂત હય. બલા આપ જાતા સકતે
 હા કે વોહ તુમહે ચાહતી હય.

અરસલાન—મુઝે ચાહતી હય મંય અચ્છી તરહ કહે સજ્જા હું
કે હસને અપને ચૌહરડીલી પરવાહ નહીં કીથી.

એ.અળળ.—હે તો મંયલી જનતા હું.

અરસલાન—હસમેં કુછ ને અજગુજ નહીં એ.અળળ અગર વોહ
દિલાપર ચૌર લોલાયા મગર ઉસકે સાથ અન્વલ દરજેકા
બેવકુફલી યા.

એ.અળળ.—બેવકુફ ઈન દોનો સફળેકે મુઅને એકી હોતે-
હંય. સેકિન મંય અખતક નહીં સમજનાથા મગર અખ સમ-
જનેકે લીયે દોખારા હુન્દા હુવા નહીં અયસા ન કહો વોહ મર
ચુકા હય અખ ઉસકી બદગોઈ કર ઉસકી રૂહકો તરલીફ ન
પહોંચાવ ગો વોહ ક્યસાહીયા મગર જખ હુન્દા થા દમાનેદાર
ન થા. ચૌર ઉસકી ખીલી નાજ ક્યા વફાદાર નથી. ચૌર
આપલી ઉસકી હયાતમેં દોસ્તી ચૌર મુહબ્બતમેં પેશ નહીં આતેયે.

અરસલાન—ક્યું નહીં બેરાક.

એ.અળળ.—જખતો યહી દુઆ કરના હું કે ખુદાવન્દે કરીમ
તુમકો ઇસકા કાશી બદલા પહોંચાએ (આના નાજકા)

નાજ.—લાયક. અરસલાન લીછયે રહે આપકે વજરમેં તાર આયા હય.

અરસલાન—(તાર પકડે) ઉફ! ગળખ !!

એ.અળળ.—ક્યસા હય ઇસ તારમેં ક્યા લિખા હય.

અરસલાન—અફસોસ મેરા મતમુલ ચયા કરીખુલ મર્ગ હો રહા
હય. મુઝે અપને વિરસેકા માલિક બનાના ચાહતા હય. ઇસ-
લીયે ફૌરન ખુલાયા હય.

એ.અળળ.—તો ક્યા તુમ જાવગે.

અરસલાન—હાં બગર ગએ ચારા નહીં.

નાજ.—કખ ચૌર કિસ વક્ત.

અરસલાન—અલી ચૌર ઇસી વક્ત.

નાજ.—અચ્છા તો મંય સફરકા સામાન કરાતી હું. (જના નાજકા)

અરસલાન—મેરે મો.અળળ. દોસ્ત મંય આપસે કુછ ઇતિજા
રખતા હું.

એ.અળળ.—હાં હાં શૌકસે ફરમાઇએ.

અરસલાન—અસ સિર્ફ યહી કે મેરી ગયર હાજરીમેં નાજપર
નિગાહ રખો. ઉસ લોલી ચૌર ખુબસુરતકી તરફ કોઇ શખ્સ
પ્યાર ભરી નજરોસે ન દેખે.

એ.અળળ.—બિલકુલ નહીં હરગિજ નહીં અખ ઈરકે પ્યારકા

કોઈ હમ્મીદવાર નહીં હો સકતા. ચોર ચગર હોખા તો મંચ
પુઢાદી કસમ ખાકર કહેતા : હું કે જખતકે ઉસકે જરમકા
પોસ્ત ખીંચકર મેરી તલવારકા આન ન ખને લેગા તખતક
સુકે હરગિજ હરગિજ કરાર ન આયગા. (અરસલાનકા ચો-
કના) નહીં નહીં ચોકા નહીં મંચ તુમહારે એ અતખારકે
સુતાખિક નિભાકે રહુગા, જસ્તરક તુમને એ અજબજકે સાથ
દોસ્તી ચોર વકાદારીકા નિભાયા હય. વયસેહી મંચબી ખતાઉગા.
અરસલાન—મંચ તુમહારા એ હસાનમન્દ હું. (આતા નાજકા)
નાજ—ચકીયે સામાને સફર તૈયાર હય ચોર ગાડીકાબી વકત
કરીખ આચુકા હય.

અરસલાન—નહીં ગાડીકા નહીં બલકે તુમહારી જુદાઈકા વકત
કરીખ આચુકા હય.

એ અજબજ—ઈસમે ચકલી કયા હય.

અરસલાન—ખારી નાજ મેરી જુદાઈ મે ગમદીદા ન હોના. જખ
તક મંચ વાપસ ન લોટુ મેરે આને તક દિલ જખ ઇસે રહેના.

નાજ—તુમ ખેલિકે રહો. ખુશીસે વતનકો જાવ મેશ ગમ ન કરો.

એ અજબજ—લેકિન હાં આપકા દિલ બહોત પરીયાને હો રહા હય.
તો લીજીયે રહે ગાડીમે. ગમ દુર કરને કે લીયે રહે કિતાબ
લેલે જાઇએ.

અરસલાન—ઈસ કિતાબકા નામ આ હય.

એ અજબજ—એક ગુનેહગારકા આ ખેરી રોજ.

અરસલાન—વાહ અજબ નામ હય આખિર ઇસમે વાકિસા કયા હય.

એ અજબજ—ઈસમે એક દમાખાજ દોસ્ત ચોર એક ખેવકા ચોર-
તકા કિસ્સા લિખા હય.

અરસલાન—મંચ ઇજાજત ચાહતા હું.

એ અજબજ—હા. ખુદા હાદિજ (જના અરસલાનકા) બહો
બદલાલુ મગર ઇસ્તિકલાલકે સાથે દાતા ચોર આકિલ ખનકર.

મુખમસ.

સગુ પીછે મંચ અખ અપસા બનું મનકેચકી સરત,

દિખાદું અખના વોહ દરજ ખને માનુસકી સરત,

તને બદકારસે લિપટું મગર મલખુસકી સરત,

અંધેરા ધરમે કરકપર રહું દાતુસકી સરત,

લગાઈ આગ પાનીમે મગર જાનુસકી સરત,

આ અરસલાનકે જાનેસે તુમ નારાજ નહીં ?

ના.જ—ખેશક નહીં ઉસ્કે જાનેસે મંચ ખુશ હું.

એ.અબા.જ—સખખ ?

ના.જ—ક્યું કે વોહ મુઝપર અબી અપના કાપુ ચલાના ચાહતા હય, મંચ અફસોસ કરતી હું, કે મંચને અપની ખરદાસ્તકી વજેહસે ઉસકો અયસી ગુસ્તાખીકા મૌકા દિયા.

એ.અબા.જ—આખિર ધસમેં ગુસ્તાખી ક્યા હય રહે અમર તો શુદની હય.

ના.જ—ખિલકુલ નાશુદની.

એ.અબા.જ—હંચ નાશુદની ?

ના.જ—હાં ખિલકુલ ખેહુદા બલ્કે દગા.

એ.અબા.જ—તો ક્યા તુમહારે દિલમેં ઉસ્કે લીયે જરા રહમ નહીં.

ના.જ—કુછબી નહીં ઉસ્કે આતે આતે મંચ રમાનિયા કો છોડ દુંગી.

એ.અબા.જ—ક્યું ?

ના.જ—ઉસ ઓછે તાવાનસે મંચ ડરતી હું, મુઝે ખૈાફ હય કે શાયદ બદગોષસે વોહ મુઝે રસવા કરેગા.

એ.અબા.જ—નહીં બેગમ સાહિબા નહીં મેરી મૌજુદગીમેં તુમહારી રસવાઇકી કોઇ જુરઅત નહીં કર સકતા.

ના.જ—ખેશક તુમહારી નિગરાની ઔર નિગેહદાસ્તકી વજેહસે મંચ ખિલકુલ સહી વ સલામત હું મગર અફસોસ રહે સખત કમનસીબી હયકે તુમહારા સહારા મેરે લીયે હમેશાકે વાસ્તે નહીં હોસકતા.

એ.અબા.જ—ક્યું નહીં.

ના.જ—આહ નહીં મેરી કિસમત યાવર નહીં કે મંચ અપનેકો તુમહારે હાથમેં હમેશાકે લીયે સોંપ સકું.

એ.અબા.જ—ઉસકા સખ દારોમદાર તુમહી પર હય.

ના.જ—મુઝપર ?

એ.અબા.જ—હાં તુમહીપર ઔર તુમહારે અખલાકપર.

ના.જ—તુમ ક્યા કહેના ચાહતે હો.

એ.અબા.જ—મેરા મુદઆ સાફ હય.

ના.જ—ચઅની ?

એ.અબા.જ—મેરી શરીકે કિસમત બનકર.

ના.જ—ઓહો ધસવકત મંચ રહે ક્યા સુન રહી હું. નહીં નહીં મુ. અ.જ.જ.જ જતાખ રહે આપકા તકલીફ દેનેવાલા મ.બ.ક હય મેરે મુકરરમ હુજુર આપ મેરી દિલ લગી કરતે હંચ.

એ.અબા.જ—તહીં મળક નહીં, મંચ સાદિકુલ દોલ હું. બેશક મેરી સિદ્ધારિશકે લીયે ન મેરે પાસ દુસ્ત હય ન જવાની મગર અપની દોલત તુમહારે કદમોપર નિસાર કરતેકા તૈયાર હું.

ના.જ—અગર તુમહારી યહી સુદુઆ હય તો મંચબી સચ કહેતી હું મંચ સચ્ચે દિલસે તુમહારી સચ્ચી સુહૃદ્ગત રખતી યું.

એ.અબા.જ—અહા સુહૃદ્ગત મોહૃદ્ગત ઔર વાહબી મુઝ અયસે એક જમ્દ શમ્સકે સાથ નહીં તહીં હરગિજ નહીં મુમકિન નહિ.

ના.જ—તહીં રહે મુમકિન હય પહેલેહી વક્ત જખ મંચને તુમહે દેખાયા તો ફારન મુઝેબી ખયાલ ચુજરા કે તુમહે મેરી સુહૃદ્ગત હોતી હી ચાહિયે. માતો યા ન માતો મગર દુનિયા ભરમે જો મંચને કિસી મદદે સચ્ચી સુહૃદ્ગતકી હો તો વોહ અવલ ઔર આખિર તુમહીસે હય.

એ.અબા.જ—ક્યા તુમ સચ કહેતી હો.

ના.જ—હા સચ ઔર બિલકુલ સચ.

એ.અબા.જ—તો ક્યા દુનિયામે તુમને કિસી મદદ નહીં ચાહા.

ના.જ—તહીં કબી નહીં.

એ.અબા.જ—અહા અયસે નસીખ (ખુદસે) ઔ મુઝી મક્કાર ફગા-ખા.જ રિયાકાર ઔયાર અયસા ઔર ઇસ કદર ગ્રહ.

ના.જ—હો ખ્યારે અપની સચ્ચી સુહૃદ્ગતકી આગકો ઇત ખ્યારે ઔર રસીલે હોટાંસે ખુઆવ.

એ.અબા.જ—(ખુદસે) ઇસે મેરે ખન્નરકી આખ બહોત આસા-નીસે ખુઆએગી મગર તહીં ઇતની જલ્દી તહીં અબી વક્ત હય. (ખન્નર નિકાલના).

ના.જ—ઉદ્દ રહે ક્યા ખ્યારે! ખન્નર કિસ લીયે.

એ.અબા.જ—હા રહે ખન્નર! અપની ખ્યાર ભરી ખગલગીરીમે એક જહેરી સાંપકો મંચ અપની ખગલમે રખના તહીં ચાહતા.

ના.જ—મુઝે ઉમ્મીદ હય કે તુમ મેરી સચ્ચી સુહૃદ્ગતમે ધિરે હુવે દિલકો તસકીન દોગે.

એ.અબા.જ—મંચ તુમહારી સચ્ચી સુહૃદ્ગતકો કાશી તૌર બદલા દુગાં.

ના.જ—કિસ વક્ત ઔર કય ?

એ.અબા.જ—અપને નિકાહકે રોજ.

ના.જ—દોલ દીગએ.

એ.અબા.જ—રહેવો.

ના.જ—આહાહા ખુશી ખુશી ખુશી.

એ.અળ.જ—આહાહા ખુશી ખુશી ખુશી.

ના.જ—તુમ છસ કંઠર મુઝમે મિલકર ખુશ હુવે હો ઉસમે ન્યાદા મંચ તુમ્હારે સાથ રહેકર ખુશ રહુંગી.

એ.અળ.જ—ઘૈલત ઔર હુસ્નમે બહર ઔર કૌનસી ચી.જ હય.

ના.જ—મુહબ્બત સચ્ચી મુહબ્બત.

એ.અળ.જ—એક સચ્ચી મુહબ્બત.

ના.જ—પ્યારે સચ્ચી મુહબ્બત તો દુનિયાકો બહિસ્ત બના દેતી હય.

એ.અળ.જ—ઔર ખુશસન તુમ અયસી ઔરત છરકે સાથ રહેકર બહિસ્તકા ખયાલ રખનાબી નામુનાસિય હય.

ના.જ—કિસ લીયે ?

એ.અળ.જ—ધસ લીયે કે યહે દુનિયાબી ઉન્કે લીયે બહિસ્તકા એક નમુના હય.

ના.જ—આહાહા (હંસતા)

એ.અળ.જ—મુઝે યદીન હય કે તુમ જયસે અપને શૌહર એ.અ.જ.જ.કો ચાહતીથી હસ્તરહ મુઝેબી ચાહોગી.

ના.જ—કિસી તરફ બરકે ઉસમેલી ન્યાદા આહ પ્યારે ઉસકી પ્યાર પ્યાર ચાદ નહિલાવ ઉસકી દહશતનાકે ઔર મુહીબ મુરતકા નકશા અલી તક મેરે કિમાગમે ખીચા હુવા હય ઉસકે ખયાલસે મેરી મુહબ્બતકે ખબરનોંપર નક્શતકા પાતી ફિર જાતા હય, મંચ સચ્ચે કિલસે કહેતીહું કે તુમ્હારી તરફ મંચને કબી એ.અળ.જ.જ.કોબી નહીં ચાહા. મંચ સિફે તુમ્હીં કો ઔર તુમ્હારે અખલાકકો ચાહતી હું.

એ.અળ.જ—મંચ તુમ્હારી ધસ ધ.જ.જ.ન અદ.જ.જ.કા શુકિયા અદા કરતા હું.

ના.જ—અચ્છા ખુદા હાદિજ (ના.જ.કો ચલે જાના).

એ.અળ.જ—ઓ સંગદિલ ખેરહમ સિયાહકાર ઔરત આજ તુ મેરે જાલમે ફંસી અહાહા ઔરતોકે લિયાસમે છુપી હુમ મકદાર ડાયત. ઔરતોકી જાતી ન.જ.જ.કી ખુશી તેરી મન્દી તખી.અતમે નહીં હય. ક્યા તુ યહે સમજતી હય કે તેરે જોખનકી રાહસે એક ખટકનેવાલા કાંટા નિકલ ગયા, ઓ નહીં નહીં મક્કાર ઔરત તુ અબી ગાદિલ હય ઔર ગદલતકી નીંદમે સો રહી હય. સો સો જખતક ઇન્તેકામકી તલવાર યુગ્ગ ઔર અદાવતકે મિયાનપર સીકવ હોકર પુરા ખદલા લેનેકે લીએ. તે.જ ઔર આખદાર ન હો જાએ. તખતક તુ ગદલતકે ખીસ્તરપર માંતકી નીંદ આને તક અચ્છી તરફ સો. (જાના એ.અળ.જ.કો)

બાબ હુસરા.

પરદા છૂટા.

ખાનખહાદુરકા મકાન.

(ખાનખહાદુરકા તત્ત્વલીમ લેતે હુવે દિખલાઇ દેના.)

બાદલ—લલા ઉસ્તાદ એ તો ખતા જે પટેકા હાથ જાનતા હય
વાહ હુશમનસે સામના કર સકતા હય.

ખઢિયાર—હજરત હુશમન.

બાદલ—લલા મંચ પટા ફિરાના સીખ જાઉ તો મુઝે સરકા

ખિતાબ મિલેગા.

ખઢિયાર—અરે સરતો છોટા હય સરસે ખડા ખિતાબ મિલેગા.

બાદલ—અમઝા અબ આપ મુઝે પટે બાજકા હાથ સિખાવ.

ખઢિયાર—અમઝા તો સામને આ જાવ હાં ખડે હો જાવ ઔર
દેખો જયસે હમ કદમ ઉઠાએ વયસે તુમ ઉઠાવા ઔર જયસે
હમ પટે બાજકા હાથ ચલાવે વયસે તુમ હો ચલાવા. દેખો
ખખરદાર અગર હુશમન યા હાથ રોકે તો તુમ કદકર આ
હાથ પર ચલે જાવ. વહાંસે અયસે કદ કર ફરપર લાડી ચલાવ
(લાડી ચલાના મુન્શીકે સરમે લગના.)

મુન્શી—અરરર તુમહારા સત્યાનાસ હોજાએ મેરા સર તોડ ડાલા.

બાદલ—અરર પટેકા હાથ મુન્શીજીકો લગ ગયા તૌબા તૌબા યુરા
હુવા મુન્શી સા હળ મચાડે ફરમાઇએ આઇન્દા અયસી ગુસ્તા-
ખીકો ખયાલમે ન લાઇએ.મુન્શી—વાહ જનાબ વાહ પહેલે જડ દેના ફિર મચારી ચાહના
ખુદાકી કસમ આપની ખુબ હય.

બાદલ—ખયર અબ કલકા સખકે જે બાકી હય સો દીજાએ.

મુન્શી—મુનો નસર ઉસ કલામકા નામ હય જયસે હમ ઔર
આપ ખાતે કરતે હય ઔર નજમ વાહ જયસે શાઝેર લોગ
ગજલ કહેતે હય.બાદલ—ઝોહો ક્યા તઅજબુબકી ખાત હય કે ચાલીસ અરસસે
મંચ નસરમે ખાતે કરતા હું મગર આજ તક ઉસસે જે ખખર યા.

મુન્શી—ઔર નજમ એ હય.

શાઝેર.

જુહોમે જેર તહી વોહબી કુસ્તી લડતે હય,
ખુદાકી શાન હય કુખડે અકડ કે ચલતે હય.

બાદલ—વાહ વાહ.

મુન્શી—ધસ્તર હ ઔરભી સાની સચેર મુલા હિન્ન કીજીએ.

સચેર

નાઇ ખાન હજમ સખકે મુંડતેયે સરકે બાલ,
ધસ્કકે કુંચેમેં ઉનકીબી હજમત હો ગઇ.

બાદલ—વાહ વાહ મુન્શીજી ખુબ હજમત હો ગઇ, રહે તો બહે
મતલબકી ખાત હય જો નસર નહીં વોહ નજમ ઔર જો
નજમ નહીં વોહ નસર રહે તો મુઝે યાદ હો ગયા.

મુન્શી—ઔર જો ઔરત હય ઉસે મોઅન્નસ કહેતે હંય ઔર જો
મર્દ હય ઉસે મુજકર કહેતે હંય.

બાદલ—મુખદાનલાહ આજ કિતની નર્મ નમ્ર ખાતેં હાસિલ હો
ગઇ રહેબી કયા તઅન્નુબકી ખાત હય કે મંય ઇતના બડા
મર્દ હુવા મગર અબ તક મંય રહેબી નહીં જાનતા કે મંય
મુજકર હું યા મોઅન્નસ.

મુન્શી—અસ તો આજ યહાં તકહી રહેને દીજીએ ફિર કલ નયા
સુન લીજીએ.

બાદલ—અચ્છા આપ યુંહી રોજ સખકે પઢાયા કીજીએ દેખો બ-
દિયારસિંગ હમને મન્તક પઢના શુરુઅ કર દિયા હય.

બદિયાર—કાહુ કહો ઓ મન્તક કૌન ચીજ હય?

બાદલ—ઓહો મન્તકમેં બડા મજબ હય.

બદિયાર—બડા મજબ હય કયસા કચોરી લહુ પેડા અયસા હય.

બાદલ—અરે લહુ પેડા નહીં ઇસમેં મુજકર ઔર મુઅન્નસ
લીખ્યા હય.

બદિયાર—ભલા હો યા મુઅન્નસ ઔર મુજકર કાહુ કહાવે હંય.

બાદલ—મુન્શીજી કહેતે હંય કે હમ ઔર તુમ સખ મુજકર હંય.

બદિયાર—યા મુન્શીજી તો બડા બદમઆશ હય હો હમ સખકા
મુજકર કહત હય. વોહ મુજકર, ઉસ્કા બાપ મુજકર, ઉસ્કા
દાદા મુજકર, જો હમકા મુજકર પુજકર કહે તો રામ દયાસી
હમ લાઠીસે ખખર લેઓહો.

મુન્શી—અરે ઓ ગંવારકા લઠ તુ કયા જાને પ્રશ્નકી ખાતેં જો
તુ કરતા હય રોખાહ બાજીકી ઘાતેં.

બદિયાર—દેખો હો બહાદુર સાહબ તને યાકા સમજાએ રહો જો
હમસે ટરહુ કરહે તો રામ જાને એક લાઠી યાકી મન્તક
વન્તક શુલા દેવે.

બાદલ—અજી ચુપ રહો ઇન્કે મુંદ ન લગો રહે બાંક પટેકા બડા

ઉસ્તાદ હય ખસકો અયસા હુનર યાદ હય કે એક લાડીમે
લાખો આદમીયોંકો ગિરા દેતા હય.

મુન્શી—લા હૈલ વલા કુવત રહે ક્યા ડીંગ મારતા હય. અરે
ગંવારકો લઈ હય ભેંસ હાંકનેકો હથીઆર ઇલમ કલમકી
લયાકત વોહ જો બડે બડે સરકશોંકી, ગરદન એક આનમે
જુકો દેતી હય, કલમકી એક તેજે જુમ્ખીશ તેજે હુદમ બનકર
લાખો આદમીયોંકો સરદમ ભરમે ઉડા દેતી હય.

બહિયાર—અચ્છા તો હહેર જીવ હમ તોકો ટંગ દો દમ ટટમ
ખતાવત હય.

ઉસ્તાદ—તોળા ! તોળા હુજુર રહે ક્યા તુફાન ન સુરનતાન રહે
ખાન બહાદુરકો ધર હય યા જંગકો મયદાન.

બાદલ—દુખો તો ઉસ્તાદ રહે દોનો અપને અપને ઇલમકી બદાઇ
કરતે હય જ્યાર જળાનસે દુઆવા કરતે કરતે લઈ જ્યાર
કલમદાનસે લડે મરતે હય.

ઉસ્તાદ—મગર હુજુર રહે દુઆવા કિસ ખાતકો કરતે હય ?

બાદલ—એક કહેતા હય કે પટે બાણકો હુનર સખસે ખાલા હય
જ્યાર દુસરા કહેતા હય કે કલમકો જોર સખપર ખાલા હય.

ઉસ્તાદ—નહીં નહીં જરકો ગાને બનનેકો ઇલમ હાસિલ નહીં
વોહ અયસે ખાન બહાદુર કે જલસેકે કાબિલ નહીં.

બહિયાર—અરે યો તંબુરેખાન બદકર અપની જખાન વને તંબુ-
રકી તાનકે સાય નિકસ જાએ તોરા પ્રાન.

ઉસ્તાદ—અય દેખ જખાન મેંબાલકે ખાતકર.

બહિયાર—અરે તું એક રંડીકો સંગાતી ગવૈયા હોએ કે હમસે
સુરમેસે ખરાખરી કરત હય જો તેરી તરફ સખડી સરગી
તંબુરા બજાએ નાયે ગાએ તો જગતકો કામ જ્યાર રાજપાદ
હુકુમત દૈન ચલાએ ખાન બહાદુર સાહબકો તો બસ બહા-
દુરીકો ઇલમ સીખના ચાહીયે.

મુન્શી—અય જો ગધે રહે તું ક્યા ઝંક મારતા હય.

બહિયાર—અબ ખસકી ખોપરી જ્યાર તમુરા દોનો કરતા હું ચુરા ચુરા.

ગાના.

આઇ કળ પાવો સળ

મુન્શી—હાય મુવા મોરે આપ મંય મુવા.

ઉસ્તાદ—હાય હાય મેરા તંબુરા ડટા.

બહિયાર—ચુપ ચુપ અલી તોરે લઈ નહીં લાગા.

મુન્શી—અમે જામે નહીં તો માંગ્યા હુંસા.

ઉસ્તાદ—લગે લગે ચુપ કેસે એક જુતા.

બઢિયાર—ઉઘમ ક્યસા મચા.

ઉસ્તાદ—આફત મંચ તો મુવા.

બાદલ—ખુબ આચા મજા વાહજ વાહ.

(તમામકા લડતે હુવે જાના આના જુલીયાકા.)

જુલીયા—ક્યુંજ છે ક્યાથા ઘરમે ક્યસા દંગા મચા રખાયા.

બાદલ—લો એક આફત ગાઘ ઐર ફુસરી બલા આઈ અરે ફુરજ.

નહીં દંગા ક્યસા છે તો હમારે ઉસ્તાદોંકી ખાતે હો રહીધી.

જુલીયા—વાહ ખાતે ઐર ધાતે મંચ સખ જાનતી હું દેખા મંચ સાફ સાફ કહે દેતી હું કે મેરે ઘરમે અયસે બદમઆશ ન આતે પાએ ઐર યહાં લડાઈ ન મચાએ.

બાદલ—(હંસકર) ક્યા જોર જોરસે ખાતે કરનેસે તું ડર ગાઘ આખિર હય ન વહી ઐરત જાત અરી તું ધતિના નહીં સમજતી કે મુઝ અયસે ખાન બહાદુર કે હોતે યહાં કૌન દમ માર સકતા હય. જાનતી નહીં કે વિલાયતકે શહિન્શાહવે મુઝ યહાં બહાદુરીકા ખિતાબ દીયા હય.

જુલીયા—આપકો ખિતાબ ક્યા દિયા હય ગોથા ઘરભરકી જાનકે લીયે એક અજબ દેહિયા હય. બલા વોહ આપને મુન્શી ઐર મૌલવી ક્યું રખા હય.

બાદલ—મુલમ પદનેકે લીયે રખા હય ક્યા તું છે જાનતી હય કે મંચને ખચપનમે નહીં સીખા તો અજબ આલીસ ખરસકા હો-કરલી ન સીખુ. બલા મેરે સવાલકા જવાબ તો દે તુને જો ધતની દેરસે ખાતે કી વોહ સખ ક્યસી ખાતે થી.

જુલીયા—મંચને તો સખ તુમ્હારી ભલાઈકી ખાતે કી ઐર ક્યસી ખાતે થી.

બાદલ—અરે ભલાઈ પુરાઈકો રહેને દે અરે મંચ છે પુછતા હું કે મંચ ઐર તું જો ખાતે કરતે હય ઉસકો ક્યા કહેતે હય.

જુલીયા—ઇસકો તો મીયાં બીબીકા ઝવડા કહેતે હય.

બાદલ—મેવકુદ જાહિલ આદમી નહીં છે જો હમ તુમ ખાતે કરતે હય ઇસકો નસર કહેતે હય.

જુલીયા—નસર વોહ ક્યા હય ?

બાદલ—જો નજમ નહીં વોહ નસર જો નસર નહીં વોહ નજમ સમઝી દેખ નજમ ઇસકો કહેતે હય.

શ્રીએ. ૨.

નાઈ ખાન હજી સખકે મુંડતેયે સરકે ખાલ,

કુચ એ જનાંમે ઉનકીલી હજીમત હો ગઈ.

(ખુદસે) અખ ઇસકો આપની ઇચ્છી લયાકત જનાકર દંમ
ખનાએ દેતા હું. લલા છે તો ખતા તુ કૈન ઔર મંચ કૈન ?

જુલીયા—તુમ ખાવિન્દ ઔર મંચ ઔરત.

ખાદલ—ચુપ થઈ ખાવિન્દ કૈન ગયા હય અરી મંચ છે પુછતા
હું કે તેરી માં કૈન ઔર મેરા આપ કૈન. ભંચસ કૈન ઔર
ભંચસા કૈન ?

જુલીયા—દેખો અખ તુમ હદસે જ્યાદા બહકને લગે ખુદા જાને
કયા કયા બકને લગે.

ખાદલ—કયું ખસ મુંહ બન્દ હો ગયા અરી મંચ મન્તક પઢા હું
મન્તક ખસ તુ ઇસકા જવાબ દે તો જાનું મર્દ કો કયા કહેતે
હય ઔર ઔરતકો કયા કહેતે હય.

જુલીયા—અરે છે કયા પાગલોંકી તરહ બહકતે હો આપની ફજી-
હતી આપ કરતે હો.

ખાદલ—અરે ફજીહતી તો તેરી હોતી હય. મેરી કાહેંકી અખ સુન
ઔર અચ્છી તરહ યાદ રખ જો મર્દ હય ઉસકો મુજકર
કહેતે હય, ઔર ઔરતકો મોઅન્નસ કહેતે હય.

જુલીયા—અફસોસ આપ તો ફજી લાલ જુઝકકડકેસે ઢંગ સીખતે
જાતો હો.

અશ્રીએ. ૨.

આકત હય દેકે ખાન બહાદુરકા છે ખિતાબ,

ખદલુસે ખસ ગરજનેકો ખાદલ ખના દિયા.

બન્દરકો નારિયેલ જો મિલા યુખિલા ગયા,

વહશીયા ઉસકો ઔરલી પાગલ ખના દિયા.

ગાના.

એક વોહ હય સીતમો જૈરો જકા કરતે હય,

એક હમ હય કે સદા જુલમ સહા કરતે હય;

લેકે દિલ ખાતોંહી ખાતોંમે ઉડા દેતે હય,

ક્યા દગાખાજ હય ચુત મિલકે દગા કરતે હય.

હાજતે શમઅનહી મુજકો કખરમે હરગિજ,

દાગેહ સરત મેરે સીતમે જલા કરતે હય;

મિરલે આખના હય હમ સાફ તખીઅત “મહશર.”

જો દગાખાજ હય વોહ હમસે દગા કરતે હય.

(જના જુલિયાક) (આના મનચેલકા ધરાની લિખાસમે.)

મનચલા—આદાખ અર્થે હય.

બાદલ—હંય તુમ દેન ?

મનચલા—મંય ધરાનકે સિપેદ સાલારકા એડીકાંગ દે.

બાદલ—ગસ ધરાનકે સિપેદ સાલારકા એડીકાંગ એડો આઠએ આઠએ આપ વ્યસે બેડે. આદમીકા યદાં આના મેરે લીયે બડી. ખુશ નચીખી હય. કદિએ કુંડર આના દુવા.

મનચલા—પહેલે આપ એતો બનલાઠએ કે આપકી કોઈ નેક મીરાન લડકીની હય.

બાદલ—હાં હાં હય મગર ઇસ સવાલસે આપકો આ મનચખ.

મનચલા—અહ ચલીતો સારા મનચખ હય દુમારે સિપેદસાલાર આલી વિકારને એ સવાલ કીયા હય કે.

બાદલ—આ સવાલ મુઝસે કીયા હય ?

મનચલા—હાં દહાં રાસ્ટેમેં જાતે જાતે ઉનકી નજર ખિટકીયે પદ ગઈ ઔર ચિનાને ઉલટન સીનેમેં ગડ ગઈ. તખસે ઉસકે બગચર હુન્દગી મહાલ હય ઇસલીયે આપસે થાકીકા સવાલ હય.

બાદલ—હંય આ દહા થાકી વોદલી મુઝસે.

મનચલા—હ નહીં આપકી લડકીસે.

બાદલ—મેરી લડકીસે આ એ મંચતે કિંક મુતા. આ એ આપને સચ દહા આ વોદ મેરે દામાદ બનતા ચાહતે હંય.

મનચલા—હાં મગર દામાદ બનનેસે પેશ્તર વોદ આપકો શાદ ધરાનકી તરફસે ખિલખતે દાખરા પહેનાના ચાહતે હંય.

બાદલ—આ શાદ ધરાનકી તરફસે મુઝે ખિતાબ મિલેગા ઔ ખુશ.

મનચલા—હાં વોદ આપકો હયાકલ અખસાર અદખરા લુલ બગસોલ આગા કમચોકાર નંગ બહાદુર પી આઈ એક. કા ધરાની ખિતાબ બી દેના ચાહતે હંય.

બાદલ—એડો મંચ તો ખાન બહાદુરકે ખિતાબ પર દુશા દુવાયા ઔર વોદલી કિસ કિસકી ખુશામદ કરકે ઔર દહાં દહાં જોર લગાયા નખ દહાં એ ખાન બહાદુરકા ખિતાબ પાયા. જનાખ આ ખાન બહાદુરકે ખિતાબસેલી એ બચા ખિતાબ હય.

મનચલા—અહ મુઝકે સામને ખાન બહાદુર કિસ દિસાખમેં હંય હાં એ એક કચકા જરા ખિતાબ ઔર દહાં એ કેક મનકા યદાસે વહાં નકકા ખિતાબ.

બાદલ—ક્યું જનાય એકીકાંગ સાહબ ધરિનકે દરબારમે અયમેહી
ખડે ખડે ખિતાબ મિલતે હંય.

મનચલા—છ હાં મગર યહે ખિતાબ ફક્ત હમારે સિપેહસાલાર
સાહબ દે સકતે હંય.

બાદલ—ખુદાકી દેન હય ધર ખયડે મેરે તરીખને રંગ દિખાયા બે
ધરાની સિપેહસાલારકો યહાં ખીચ લાયા. ક્યું સાહબ ઉત જંગી
સિપેહ સાલારકા ખિતાબ તો સખસે બધા હોગા.

મનચલા—જંગી સિપેહ સાલાર કોઈ અયસા વયસા હોતા હય.
ઉસકા ખિતાબ તો સખસે બધા હય.

બાદલ—જરા મહેરબાની કરકે વોહબી સુનાઇયે.

મનચલા—સુનિયે રસ્તમે જંગ; શેર અફગન, તોપ ચકન, શમશીર
ફગન, ધરતી ધમક, ફુલ ફલક, એન્ટલુલ બહાર આગા. મગ
ખાન દિલાવર શુયા ખાન બહાદુર સી. એસ. આઇ. એમ. ખી.

બાદલ—ઓહો ધતને ખડે ખિતાબો વાલા ધરિનકા સિપેહ સાલાર
મેરી બેટી દરહત પર આશિક હો ગયા, ક્યું જનાય યહે
સિપેહ સાલાર સાહબ કબ મેરી બેટીસે શાદી કરતા ચાહતે હંય.

મનચલા—અબી ઔર ધસી વક્ત.

બાદલ—હય ધતની જલદી.

મનચલા—છ હાં ઉતકો તો એકદમ બી કરાર તહીં જખસે ઉન્હોને
અપને દિલકા હાલ મુજસે ઇજ્જત કીયા કે મનખર હુખતરે
પરી પયકર બાદલ ખાન બહાદુર અબ દિલોખન દરેકતા શુધ્ય.

બાદલ—ફારસી જખાન બી કયસી શીરી હય. મંય જુરર સીખુંગા.
કયું કે જખ ધતને ખડે મતમુલ સિપેહ સાલારકા મંય સુસર
ખતુંગા તો ફિર ફારસી બોલતા જુરર હોગા.

મનચલા—ઓહો હો હો દેખિયે દેખિયે ખાન બહાદુર સાહબ આપકે
લીયે ખિલઅત ખિતાબ આ ગયે.

બાદલ—અરરર અબ ક્યા કઈ અરે સખ નોકર ચાકર કહાં ગએ.
અરે ખુનુ મુરુદ મદ દોડે. દોડે.

મનચલા—અછ ખાન બહાદુર સાહબ આપ ઘલરાખએ તહીં આપ
અપને નોકરોકો લેકર કિસી દુસરે કમરમે ચલિયે ઔર લિખાસ
પહેનકર વાપસ આ બાઇએ ધતને અરસેમે સિપેહ સાલાર
સાહબ બી તશરીફ લાએગે.

બાદલ—

ગાના.

ખડે ઉમંગ ઉડેગા રંગ બનેગી શાહોસે બઢકે શાન;
યહે ખુશીકી હદ બેહદ હુઈ.

બન ઠન ખિલત પહેનકે સરસેલી સિવા ઉંચા ખનું,
 વોહ ધાન વોહ હાઠ હરદમ હર પથ ફિકર.
 રીંડ ચલું ઉઠું બચું ધુમું ધાયું;
 અખતકે જો પહેના ન હોગા કલી.

કોરસ.

હું શેર જગમે વલ્લાહ મીલા હય મુજકો બિલ્લા,
 જો દેખે કોઈ ચિબિલ્લા, મયાએ નૌખા તિલ્લા.

બાપ દુસરા.

પરદા સાતવાં.

શેરઅફગનકા મકાન.

(જનતકા બવજ હે બિમારી પતંગપર લેટે દિખાઈ દેના.)

જનત—રહમ રહમ ઓ દુનિયાવી અજબકે લાસાની ફરીસ્તો
 રહમ મેરી ગરીબ બેન વા જનકો જુદમકે શકન્જેમે ન ખીચો.

શેરઅફગન—જનત જનત ન ધમરા અખ તુજપર કોઈ જુદમ
 નહીં કર સકતા.

જનત—મુઝ બેકસકા એવજ ઉસ જલીમ શરીરસે જુર લેના.

શેરઅફગન—તુ ખાતિર જમ્યા રખ કોઈ ફાજર હય જવ ઈસ
 વકત શહજેરકો અપને હમરાહ ખુલા લાવ.

જનત—આહ રખસત અય હયાતે ફાની રખસત દુનિયાકી કુલ
 ચીજો તુમકો સલામ મેરી બે નવાઈ પર રહમ ખાનેવાલે
 તુજકોલી આખિરી સલામ (મરના જનતકા.)

શેરઅફગન—આહ દુનિયા ધુવાધાર હો ગઈ એક મજસુર બેકસકી
 રહ તમન્નાઓંકો સાથ લીયે આલમે ખાલાકો રવાના હો ગઈ.
 (આના શહેજેરકા.)

શહેજેર—કયું જનાખ આપને કિસ લીયે મુઝે ખુલાયા.

શેરઅફગન—ઈસ લીયે કે આજ આપકો એક નાયાખ તોહફા ઈના-
 યત કરે.

શહેજેર—તોહફા ઈનાસા તોહફા કયા ખારી સીમતનકા મેરે
 સાથ ઉકદ.

શેરઅફગન—હાં અલી ઔર ઈસી વકત તુમહારી શાદી ઇસ ધુમ-
 ધામસે થી જાએગી કે તમામ શહદમે શોહરત મય જાએગી.
 શામ હોતે હોતે તુમહારી સવારી એક અજદહામકે સાથ તુ-
 મહારે ખાસ મકાન તક પહોંચ જાએગી.

શહેજે.ર—મગર છે કિસ લીયે શાદીકા ધકરાર તો આપકે માય,
 યા. કહિયે સીમતનને આપકો મનજી.ર ન કીયા આપકો દિલ
 ઉસકી મુહખ્ખતસે પલટ ગયા.

શેરઅફગન—જનહીં ઇસ શાદીકે કાબિલ મંયને આપહી કો ખાયા.

શહેજે.ર—વાહ વાહ મગર હય.

શેરઅફગન—(દરખાનસે) સાલિય દરવાજે પર ખરાખર પહેરાદો.

શહેજે.ર—હાં ખખરદાર કિસીકો અન્દર આનેકી જીરઅત ન હો.

શેરઅફગન—મય યકીન કરતાહ કે તુમ ઉસ તોહફેકો અપને
 સીનેસે લગા લોગે.

શહેજે.ર—મેશક મેશક મંય ઉસકો અપને જીગરમેં રખ લુગા.

શેરઅફગન—અચ્છા તો અભી લાતા હું, (જનના શેરઅફગનકા)

શહેજે.ર—હાં હાં જલ્દ લાવ. વાહ વાહ ખુશી શાદમાની, કયા કાઇ
 ઇસ સફરએ જમીનપર આ જમુઅસા ખુશ નસીખ હોગા ?
 નહીં ! હરગિજ નહીં ! !

ગાના.

ખનુ મુંદર જયલા આન ખાન કર કર ખાઉં,
 ફલહનીયાં હાં ખુશી વા ખુશી;
 ખાઉં ગોરી ગોરી મોહનીયાં,
 લગુ સીનેસે ડાકે ગર બલિયાં,
 વાહવા આહાહા મીલે કામનીયાં જાને જા—ખનુ.
 દિલજની લાસાની તુરાની તુરાની તુરાની,
 ઓ જાની અય જાની તુ આ;
 તેરી ઉલજતને સિકકે બિઝાએ હય,
 જલ્દ ઠાકુલકે દિલપર બિઝાએ હય,
 ન આએગી આએગી આએગી જર આએગી—ખનુ.
 (શેરઅફગનકા અનકર તલવાર ફેંકના.)

શેરઅફગન—તો ઇસ તોહફેકો ઉઠા લો.

શહેજે.ર—હય ! છે કયા ?

શેરઅફગન—વહી નાયાખ તોહફા અખ ઇસકો અપના સીના ચીર
 કર રખ લો ચીર હમેશાકે લીયે ખીસ્તરે મર્ગપર હાય ખાઉં
 ફયલાકર સો રહો.

શહેજે.ર—અરે ભાઈ મુઝે છે તોહફા નહીં મનજી.ર હય.

શેરઅફગન—મગર મુઝે તો મનજી.ર હય.

શહેજે.ર—ઇલાહી તખાહી.

શેરઅફગન—કયું અખ ખયાલ આયા તખાહી આઇ જવાલ આયા.

શબ્દ.૨.

દૌલતથી જીતનજીતે ન હુજી સમઝ પડી,
જય મૌત આકે સરખે ખાતી અય સમઝ પડી.

શહેજોર—તો ક્યા આપ મેરે સાથ જાનરહતી કરતે હંથ,
શેરઅફગાન—જો લોગ જયસા કરતે હંથ વયસા બરતે હંથ એ
જેર હતોકો આગર પહેચાને વાલે બોલ બોલ કિને મ-
જલુમેકો ગલા કાઠા, કિને હમાનકારોકો બેહનાન બતાયા.
શહેજોર—મંચને તો કિસીકોલી નહીં સજાયા ક્યા આપ મેરી
નિસબન દહેતે હંથ.

શેરઅફગાન—હાં તેરી નિસબન એ ખાના ખરાબ દુક, તલક
તેરી નિસબન.

રૂબાઈ.

યા શોદ મલહુર જમાનેમેં જો કાલા બિચ્છુ,
આજ આંખોને મેરી હુંદ નિઝસા બિચ્છુ.
તી જોલેદ છસ્તે તુઝે પેટકે નીચે જાલીમ,
કાલી નાગનથી કોઈ ચૌર તુ કાલા બિચ્છુ.

શહેજોર—જુલમ તો મંચને કિસી પર નહીં કિયા.

શેરઅફગાન—ઓ પાછ કાઢીતે.

શબ્દ.૨.

જો જુલમ હીયા તુને દરગિજ ન દુલા લોગા,
દુશમનકેલી દુશમનપર અયસા ન દુલા રેગા.

શહેજોર—આખર મેરા કોઈ ફુરુરવા બતાકએ, મંચને કિસીકા
વર હુટા હો તો સજા દિસવાઈએ.

શેરઅફગાન—કિમકાઈ બનવાઈ દેખ દંધર ! કંસિ મજલુન લડીકો
પહેચાન (જીતનહી લાય કિખાના.)

શહેજોર—કે દૌન જીતન.

શેરઅફગાન—બેહમાન ખામેચા કું હો ગયા.

રૂબાઈ.

સમઝા હંથ કંસકા બદલા લખ ઔર દહનસે લુંગા,
યા સિદ્દે તેરે જીલ્મ ઔર નાપાક તનસે લુંગા;
દહનાકે હાથમેંલી તુલકો હસમ ખુલાઈ,
મંચ દનેકામ કંસકા તેરે કંદનસે લુંગા.

અશઆર.

દિલકા નિકાલતા હય તુ અપને યુખાર આજ,
 મુઠ મૌત તો નહીં તેરે સરપર સવાર આજ;
 શેરઅફગાન—ખાકી રહેન એકલી દામનમે તાર આજ,
 કલ સૌ હુવે હય કલ મરે એશુમાર આજ.
 શહેજેર—યાદ રખ મંય જોરમે તાકતમે ખાલમે દૌલતમે કિસી
 ખાતમે પુઝશે કમ નહીં.

શેરઅફગાન—લેકિન દિરલી મુઝમે ઔર પુઝમે જમીન આસમા-
 નકા ફૂકે હય.

શહેજેર—વા કયસા ?

શેરઅફગાન—યહી કેતુ બદમઆશ જલ્દીલ હય ઔર મંય શરી-
 રોપર મીટનેવાલા શરીફ હું.

શહેજેર—ઓહ પુઝે અયસે શરીફ મેરે ઘરમે જુઠે બરતન ધોતે હય.

શેરઅફગાન—અગર અયસા હય તો ઉનકા શુક્રિયા અદા કરો.

શહેજેર—કિસ લીયે ?

શેરઅફગાન—ઇસ લીયેકે પુન્હારી શરાફતપર જલ્લતકે દાગ લગે
 હય, ઉનકા અપની શરાફતકે પાનીસે ધોકર સાફ કરતે હય.

શહેજેર—ઉફ

શેરઅફગાન—

શ.એર.

લોહ કરતે હય રજલોંકી ગિઃમત,

મગર અપની ઇજજત નહીં ખેચતે હય,

શહેજેર—ઓ જખાં દરાજ મેરે સાગને અહે ખેહુદા તકરીર
 સમઝે રખ.

અશઆર.

તેરે દિલપર ગજબકે તીર બરસા હું તો મેરા નામ,

પુઝે પાનીકો અય મરહુમ તરસા હું તો મેરા નામ,

કમાર્ગે તીરહું ઔર મ્યાનમે તેગે ડો પયકર હું,

જહન્નમ જલ્સે લરજા હય તપાં હય મંય લોહ અખગર હું.

શેરઅફગાન—તો મંયલી યાદ રખ તેરે લીયે કિસમતકા ચક્કર હું.

જમાનેકી પલટ હું ઔર તેરા ખીગડા મુકદ્દર હું.

(દોનોંકા લડના બદમ શહેજેરકા મારા જાના.)

બાબ દુસરા ખતમ.

બાપ તીસરા.

પરદા પહેલા.

જરનગાહ.

(એ.અ.જ.જડી ના.જડે હમરાહ શાદીકી ખુશીમે સહેલીયોંકા બાના.)
ગાના.

સહને ચમન શીરી સખુન હમ્દે સનમ ગાને લગા,

આજકે જશને શાદીમે સુરજ ચાંદ સિપાહી હંય.

હિલ મિલ શાદ હો નાચો ગાવો,

સખી મિલ મુખારક ખાદ ગાવ—

ખુશીકા ગાના ઉડે તરાના જમ ચઢાના મરદાના.

મંજ ઉડાના રંગ જમાના નાચ દિખાના ફર જાના,

કુલે ફલે ચમન મસ્તાના હાં ખ્યારી ખાદે સખા,

મિલકે ખોલે હરેક દિલકે ઉકદે-સહેને.

એ.અ.જ.જ—મેરે અ.જ.જ ઔર શરીફ મહેમાનો ઇસ વક્ત આપ લોગોંકો કદમ રંજ ફરમાનેકી તકલીફ દી ઉસકી એક ખાસ વજેહ હય. આપ જાન સકતે હંય મંય એક મશહુર ખુશ્ક દિ-માગ ઔરતોંસે નફરત કરનેવાલા એક મોહતાત શખ્સ થા મગર મેરી ઇતની ગેહરી ઔર સખત ફિતરતકો એક જરદસ્ત કુવતને બદલ દીયા. ઔર વોહ જબરદસ્ત કુવત દિલકે કરા-રકો જુમ્મેશ દિલાનેવાલી ટોન હય ? એક ઔરત !

સખ—હંય ઔરત !

એ.અ.જ.જ—હાં ઔરત કુદરતકે ફ્રયાજ હાથોંકી બનાઈ હુઈ એક જન્મતકી હુર હય.

સરદાર ૧—મ્યા વોહ ઔરત ઇસ કદર હુસ્નો અબલાકકી બોલતી હુઈ તસવીર હય ?

એ.અ.જ.જ—બેશક વોહ એક બોલનેવાલી સચ્ચી તસવીર હય.

સરદાર ૨—ઉસકા નામ જાનનેકે લીયે હમ લોગોંકો ઇસ્તેયાક હય.

એ.અ.જ.જ—વોહ મશહુર હય ઔર તુમ દોસ્તોંકી સુરતે ચનાસ હય. શરીફમે જીસ હસીનાકે સાથ નિગાહકી લડીમે મુનસ-લીક હોનેવાલા હું વોહ ઇમાનિયાકી સખસે બ્યાદા હરદિલ અ.જ.જ પાકદામન નાજ હય ?

અરસલાન—હંય નાજ ! નાજ ?

એ.અ.જ.જ—હાં નાજ ! મરહુમ નખાબ એ.અ.જ.જડી બેવા બેગમ નાજ.

અરસલાન—દગાખાજ કમાને.

સરદાર ૧—કયસી નાદાની કયસી નાળયજી તોહીન.

અરસલાન—નાળયજી તોહીન ? પુછો પુછો ઇસી બદકાસે પુછે.

સરદાર ૪—અયસી તોહીનકે બચ્ચા હમારે મુચ્છાજીજી દોસ્ત અમીર ઇકતેખાર તુઝહારી ખાતોંકી તથરીહ, કરનેકે લીયે છ-
એદાર નહીં.

એચ્છાજી—શરીફ મંચ ઇસપરલી ઇસ વક્ત સરહન કહેના હું કે મંચ કિસી તરહ કુસુર વાર નહી હું. સચ પુછો તો ઇસ હસી-
નાસે અપને નાદાન દોસ્તકો નિકાહકો એક બેળ ગુર થા.

અરસલાન—બેળ ગુર ! ઓ મગર ?

એચ્છાજી—બેશક ઉસને કલી પુછે ચાહાલી નહીં.

અરસલાન—ઓ બેઇમાન ચહે દચ્ચવા ?

એચ્છાજી—હો દચ્ચવા ચૌર સચ્ચો દચ્ચવા.

અરસલાન—ઓ મલઉત તુનેહી ઉસકો તુઝસે છીન લીયા હય.

એચ્છાજી—નહીં બલકે ખુદ ઉસને મુઝે ચુરા લીયા હય. ચૌર મુઝસે બ્યાહનેકા કૌલ દીયા હય.

અરસલાન—નહીં તુ બકતા હય. ઉસને મુઝે ચાહા ચૌર નિકાહકા મુઝસે એકરાર કીયા.

એચ્છાજી—ક્યા તુ ઇત ખાતોંકા સુચુત દે સકતા હય.

અરસલાન—સુચુત હા બકા બારી સુચુત. ઉસને મેરે લીયે કીસીકી પરવાહ નહીં કી બલકે ઉસને મેરીહી ખાતિર અપને શૌહર

એચ્છાજીકો..... (આના નાજકા).

નાજ—ખામોશ નાકારે ખુલ હવસ યુન દિલ ખામોશ !

અરસલાન—કૌન નાજ ?

નાજ—તુ મુઝે બદનામ કર રહા હય.

અરસલાન—નહીં પ્યારી મંચ અપની સચ્ચી મુહબ્બતકા સુચુત દે રહા હું.

નાજ—મુહબ્બતકા સુચુત ?

અરસલાન—હાં.

નાજ—બેવકુફ.

અરસલાન—ક્યા તુને મુઝે નહીં ચાહા ?

નાજ—મંચને તુઝે કલી અયસા મૌકા નહીં દીયા.

અરસલાન—ઓ નાલાયક કમીની તુને મુઝે છોડકર એક બદસે શાદીકા એકરાર કીયા.

એચ્છાજી—ના લાયક ! ઓ કમીને નાલાયક તો તુ હય બેગમ

સાહેબાને મૌજું ચૌર મુનાસિખ જગેહ અપની મુહુબ્બતકા ધંજહાર દીયા.

નાજ.—નાકારે વોહ તેરી મુહુબ્બત ન થી, બલકે એક હવસ થી.

અરસલાન.—કયા તુને મુઝે અપને મુહુબ્બતકે જલમે ફ્રંસાકર એક રીછકી તરહ, હંસીકા તમાશા બના રખાયા.

નાજ.—બેશક મંચ તો તુઝે હમેશા એક દિલલગીકા ખિલોના સમજતી થી.

અરસલાન.—ઓ બદકાર મંચને તેરે વારતે દુનિયાકીલી પરવાહ ન કી. મંચને જન્નતકો છોડકર જહન્નમકી રાહે લી. એક દોસ્તકી જીન્દગી તખાહકી અબ તુહી મુઝસે દગા કરતી હય.

નાજ.—અગર ઇસ વક્ત એઅબ્બજ જીન્દા હોતા તો વોહ અયસી હતક આમેજ તકરીરસે જીરૂરકા વશ રખતા.

અરસલાન.—મંચ ઉસસેલી મરદાનગીકે સાથ બદલા લેતા.

નાજ.—ખોદે કમહિમ્મત તુ અયસી હિમ્મત કલી નહીં કર સકતા (જાના નાજકા.)

અરસલાન.—વોહ અબ્બલ દરજેકા બેવકુફ ચૌર બેઈમાન થા.

એઅબ્બજ.—કયું કે ઉસને તુઝ અયસે બેઈમાન દોસ્ત પર ભરોસા રખા.

અરસલાન.—હાં હાં મંચ ઉસકી ખાતિર તુમ દોનોંકી જાતે લુંગા બસ હટ જવ તુમ સળમે કોઈ મેરા તરફદાર નહીં (સળકા-ચલે જાના) બસ આજ મુકાબિલેકે લીયે યહી જગેહ કાશી હય. (અરસલા ન ચૌર એઅબ્બજકા લકતા, અરસલાનકા જખમી હોકર ગિરના.)

એઅબ્બજ.—રજીલ મેરાબી વાર રાક. અહાહા ઇન્તેકામકા પહેલા શીકાર દગાબાજકી પહેલી કુરખાની મુઝે પહેચાનનેકે લાયે રહે પહેલાહી મૌકા.

અરસલાન.—આહ દમ ચલા ચૌર વોહ રહે મેરે સામને ઇન્તેકામ લેનેકે લીયે આ રહી હય.

એઅબ્બજ.—દેખ અરસલાન દેખ ખરાબર પહેચાન અપને કિસી વક્તકે અજીજ દોસ્ત એઅબ્બજકો દેખ (લીલાસ ઉતાર દેના)

અરસલાન.—કોન એઅબ્બજ એઅબ્બજકી રહ.

એઅબ્બજ.—નહીં નહીં મંચ વહી જીન્દા એઅબ્બજ હું જીરૂર આબરકો તુને ખાકમે મીલા દીયા. જીરૂર અગીયારકા જીન કરે ઉસકી જીન્દગીકા પાંખાલ કર કાલા.

અરસલાન.—નહીં તુ એઅબ્બજ નહીં એઅબ્બજકી રહ મુઝસે ઇન્તેકામ લેના ચાહતી હય.

એ.અબજ—ઓ બધીમ પુદાહી કસમ તેરે આખીરી વક્તમે સય કહેતાહું કે મંચ જન્દા હું ઔર ઉસ ગારસે જન્દા નિકલ આયા. ખોલ ખોલ અય કાફિર તુને કયુ અયસા કીયા?

અરસલાન—આહ મ.આફ કર દોસ્ત એક વફાદારદોસ્તસે ખેવફાઈ કરના મેરી કિસમતમે લિખા થા.

એ.અબજ—ઔર એક સખસે બ્યાદા નાલાયક ઔરતકે લીયે એક મુખલીસ દોસ્તકા ખુન કરના મેરે નસીખમે યહી બદા થા.

અરસલાન—દોસ્ત મંચ આખીરી વક્ત સવાલ કરતા હું કયા વોહ તુએ પહેચાનતી હય?

એ.અબજ—તહી અબી તહી લેફ્ટિન બહોતહી જલ્દ નિકાહકે બ.અફ આજહી રાતકો ખસી જગેહ ઇસસેબી બ્યાદા મુસીખત નાક મૈતસે વોહ તુએ પહેચાનેગી.

અરસલાન—આહ કયા ત.અબજુબ ખેજ વાકિયા હય. ખ્યારે દોસ્ત તુએ મ.આફ કર મંચ આખીરી વક્ત મ.આફી ચાહતા હું.

એ.અબજ—મ.આફ મંચ તુએ મ.આફ કરતા હું. સચ્ચે દિલસે, મુહબ્બતસે ઔર વફાસે મગર ઉસકો કબી તહી હરગિજ તહી દોનો જહાનકી ફીમત પરબી તહી.

અરસલાન—મ.આફ મ.આફ. (મરના અરસલાનકા).

એ.અબજ—અય મુન્તકિમે હકીકી તમામ હો ચુકા એક વફાદાર સચ્ચા દોસ્ત થા વોહબી ચલ ખસા ઇસ ખેકુકા હુનિયાકે તખ્તે પર ન મેરે લીયે મુહબ્બત રહી ન દોસ્તી ન ખુશ નસીખી રહી ન ખુશ હાલી ચહે સખ ચી.જે કીસમે છીન લી? ઉસને! ઉસી કાતિલા ફિર ઓનાને મુએ છુટ લીયા, અહા હય હય. દોસ્તી એ.અતેખાર ઔર વફાકી લાશ જુસ્ને મુએ લડકપનમે મકતુ કર લીયા થા. ચલ મંચ તુએ ઉસ લ.અનતીસે ઇન્તેકામ લેને તકે અપની હિફાજતમે રખુંગા. (ઉઠાકર લાશકો છુપા. આના આના કાજી વગયરાકા) કાજી સાહબ તશરીફ લાઇએ ઔર દોનોકા હિફક પદાઇએ.

કા.જી—બહોત ખુબ.

શ.એર.

રહે અય પુદા જખતલક ચહે હયાત,
ગુ.જરે ખુશીહીમે દિન ઔર રાત. (જનતકી રૂહકા દિખાઇદેના)

રૂબાઇ.

ખાકો ખુ મે હું તપાં ખલક તમાશાઈ હય,
મેરે મરનેપેબી અખતક વહી રસવાઈ હય.

થકકે પહોંચી હું રહે જીસ્તસે તા મનજીવે ગોર.

સોનેદો મુજકો નકીરે નકે શયદાઇ હય.

ના.જ—ઉફ ગ.જળ સિતમ આહ એ કોઇ બહુકા તિલીસમી પુત્તા હય. યારસ્કે હુસ્નસે કીસી પરીને મેરી જન લેનેકા કુસ્દ કીયા હય. ઇલાહી ખયર એ કયા માજરા હય.

એ.અબ્બા.જ—તા.જ ના.જ એ તુએ કયા હો ગયા ?

ના.જ—હાં દેખો દેખો વોહ સામને સુક્યદ જમા પહેને કૌન ન.જર આ રહો હય. ઉફ મંય સમઝી એ વહી આસમાની બલા હય. ઓ નહીં નહીં મેરા કોઇ કુસર નહીં ખુદાકે લીયે મુએ મ.આફ કરે તુએ દેખનેસે મેરા દમ ફના હુવા જતા હય. ઓ કાતુને કુદરતકે જખરદસ્ત હાયો અગર મરદોકે જરમ જમીનમેં દફન કરનેકે બ.અહલી જ ઉઠેતે હંય તો ઉનકો દફન કરનેકા તરીકાલી બદલ દેના આહિયે જ જ ઓ કાફૂરી સદં ચહેરે ખુદાકે લીયે મેરી ન.જરોસે ગાયબ હો જ.

સરદાર ૧—ખુદા જને એ કિસ ના મ.અલુમ ખીમારીકા કાફૂરી અસર થો જો યકાયક આયા ઔર ચલા ગયા.

” ૨—અરે બાઇ આખિર એ હય કયા.

સરદાર ૪—વહાહ આલમ બિસ સવાલ હમારી તો કુછ સમઝમેં હી ન આયા.

” ૩—આઇએ કા.જ. સાહબ જલ્દ નિકાહ પ.દાઇએ (હાથ મિલાના રહેકા ન.જર આના)

ના.જ—આહ પનાહ પનાહ ! અરે કોઈ દૌડો ઇસકી દસ્ત દરા-જીસે મુએ બચાવ.

એ.અબ્બા.જ—ત.અબ્બુખ ! હયરત ! !

ના.જ—વહી વહી નાપાક રહ ! ઓ ખામોશ હસ્તી બતા ફિર તુ યહાં કયું આઇ ? બતા બતા કયું અપને બેગુનાહ ખુનકા ઇન્તેકામ લીયા આહતી હય ?

એ.અબ્બા.જ—ઉફ એ કયા ?

ના.જ—નહીં નહીં મંયને તેરી જન નહીં લી હય હાય જીનત જીનત.

એ.અબ્બા.જ—હંય જીનત.

ના.જ—કયા તુ નહીં જાએગી આહ મયને આખેકો બન્દ કર લીયા તો અબ તો ખયાલ બનકર દિલમેં ઉતરને લગી જ જ મુએ ન સતા ફર્જ કરે ગો મંયનેહી તુએ કલ કરવાયા મગર ઉ-સકા ઇન્તેકામ યહાં નહીં હો સકતા કિસી તરફ નહીં હો સકતા.

मु. भम्भस.

तु हय हस्तीये अहम और भय हु हस्तीये नही,
तु अहम में न युकी और भय हु नरे आसमां,
तु अनासिर जो युकी और भय अली पीलोहमां,
इहे हय भस धंस कहर फिर क्युं छे ना.ह.क गरमीयां,
भयली नय आउगी दे हउगी तेरो भवला वहां.

न न मुझे न सता मेरी नजरोसे दुर हो न अगर तु न
नओगी तो तुनको कसम हय पुदाकी हय! छे क्याथा. क्या वा-
हे अ ननतकी इ.ह.थी कहीं मेरा राज क्षय तो नहीं हो गया?
उह! नमीन फिर रही हय, आसमान कांप रहा हय, मेरे हाथ
पाँहमें रअशा पड़ गया हय, नरा आधना उठाकर तो देखुं कहीं
बहेरोतो नहीं उतर गया हय.

अ.अन.न—देभ देभ ओ. पुदाई छिटकारकी मुनस्सीभ तसवीर
अपनी त्याह शकलको गौरसे देभ.

श.अर.

छिटकार पड़ रही हय नमीनो नभांसे तुअपर,

अ.अनत अरस रही हय इतोभकांसे तुअपर.

ना.न—आरे छिते.आर छे मेरी उन्न भरमे आनही अयसा
मो.डा हुवा हय. भय नहीं कहे सकती के छे क्याथा और
क्या हुवा.

अ.अन.न—अपर नने हो कुछली होगा. उसका गम न करे
काछ सांछण आधये.

काछ—(मिसरा.अ) रहे नभतलक अय. पुदा छे हयात. (हाथ मीलाना)

सभ—आमीन.

सहेलीयां—

गाना.

भीली भीली मुराह, प्यारी तोरी.

अय द्विके हो राजद्वारी के पुरे अरमान.

लावा अम्भेलीकी पिसे हुवे हये.

पुशीमे सभ जोसतां.

भीलके गाये हय नर और नारी सारे हुवे साहमान.

इ.प्रका औनको दरन मिला हय.

अय हुवा पासयां.

नाय दीभाये वोह मंगलगाके रक्के करे परीयां.

બાબ ત્રીસરા.

પરદા દુસરા.

બાદલ ખાંડ મકાન.

(દિલાવરકા ધરાનકે સિપેહસાલારકા લિખાસ કીમે હુવે આના.)

દિલાવર—કોન હું ક્યા હું મેરા હાલ કોઇ જાને જાનના હો તો
મેરી ચક્ક દિખા દે કોઇ મેરા હુમ્મા જો અજ કોઇ મુઝે પ-
હેચાન લે. શર્ન બદલા હું અગર મુજરો ખતા દે કોઈ મારા
અલાહ મંચને ખુશ બદલા હય.

ગાના.

યહા યહે સખ શુન પુરકન ચાર ગાર બનલાદે કોઇ.

ક્યસા યહે બેસ હય બાઈચાન દિખલાઇ.

પુરી સરહારી પાઈ ક્યા બદલા રૂપ હય યહે બાલાઇ.

મે જોર મલાલ હાસિદકો જુલ દિયા હય દાસિદકો.

વોહ છયે મીયાં બને હંચ જંદીદ ખુ-અહા.

યા અલાહ તુ હમારે ઇસ કામમે મદદ કરતા, યહાં તો કોઈ
બી નહીં મનચલાબી નજર નહીં આતા. વોહ ખિલ અન અખતક
પહોંચા યા નહીં ચારો કહીં બેઠ ખુલ તો નહીં ગયા.

દોસ્ત ૧—બેઠ ખુલ જાતા તો હમારા મનચલા હમકો દોરન
ખખર પહોંચાના.

” ૨—વોહ કીસી દુસરે કમરેમે ખાન બહાદુરકો કિલુ બનાતા હોગા.

” ૧—ઔર જખ સિપેહ સાલારકી તરફસે ખિનાખ દિયા જયગા
તો વોહ ખુશીમે આકર નાચને લગેગા.

દિલાવર—ચારો બલા હમારી તરફ કિસીનેબી શાદી ખ્યાલ કીયા
હોગા. સુસરેકો કિસીને અયસા ઘોડા દીયા હોગા.

દોસ્ત ૧—અજ હજારોં આશીકિને અયસા કીયા હય. હસમે ખુરા
હી ક્યા હય. કીસીકી ખીલી બગા લેજાનેસે તો યહે અચ્છા હય.

” ૨—આપતો અપની મંગેતરસે શાદી કરતે હંચ, હસમે કીસી
પર ક્યા બેદાદી કરતે હંચ.

દિલાવર—અચ્છા આવે જરા ઇસ્તરફ દાલાનમે દહેરે. (જના સખકા
આના બાદલ વજુલીયાકા).

બાદલ—

શ.ઔર.

અરહને તર હય મેરા યહે રૂપાં આલા હો ગયા,

જરહેસે ખુશીદ ઔર કતરેસે દરીયા હો ગયા.

જુલીયા—મેરે અલાહ યહે ક્યા ક્યા રવાંગ બદલતા હય.

ફરહત—અમ્માં જનન તુમ ચુપ રહો કુછ ન કહો અબ દેખતી
જવ. અબ્બા જનન વોહ આપકા ઇચ્છીશ કેસ કયા હુવા યૌર
ચહે ધરાની કેસ કહાંસે મિલા.

બાદલ—જીતી રહો ખેટી ખુબ હુવા જો તુ આધ દેખ ચહે મેરી
મજનજત અફઝાઈ.

જુલીયા—મજનજત અફઝાઈ યા જગ હંસાઈ.

બાદલ—અરી તુ ફિર યહાં આધ યૌર બક બક લગાધ. ખબરદાર
અબ જરા જખાન સંભાળકર ખોલના જનતી હય કે મંચ
કોન હું યૌર કયા પહેને હુવે હું.

જુલીયા—ચહે આબ કોઈ નયા સાંગ બરા હય યૌર કયા હય.

બાદલ—ઓ ખેવ કુદ તુ કયા જાને દેખ ચહે તુ ફર્યા ચહે તમગા ચહે
કટાર યૌર ચહે તેગે અસફહાની હય.

જુલીયા—મંચ તો જનતી હું કે ચહેબી એક પાગલ પનેકી નશાની હય.

બાદલ—તુ બિલકુલ દિવાની હય અરી ઇસ્કા નામ ધરાની ખિલ
અત હય.

જુલીયા—ખુદા જાને કયા દુરગત હય હમારે સરપર રોજ એક
નઈ આફત હય.

ફરહત—અબ્બા જનન વોહ આપકા ઇચ્છીશ.....

બાદલ—ખેટી વોહ લિખાસ તો ખાનખહાદુરીશ થા. યૌર ચહે તો
ધરાનકે બાદશાહકા ફરખારી ખિલઅત હય.

જુલીયા—મુઝે તો ચહે તઅબજુબ હો રહા હય કે ચહે આપકો
ધરાનસે બાદશાહી ખિલઅત દેનેવાલો કોન આ ગયા.

બાદલ—હાં અબી કયા હય અબી તો મુઝે ઇતિનાહી દેખકર તઅ-
જુબ હો રહા હય. મગર અબ થોડીહી દરમે ખુદ ધરાનકા
જગી સિપેહ સાલાર યહાં આયગા. યૌર જખ વોહ, મુઝે
જગી ખિતાબ યૌર ખિલ્લે દેગા તખ તો તુ બિલકુલ પાગલ
બન જાએગી. ખેટી ફરહત આબ તેરે લીયે બી ખુશીકા
દિન હય.

ફરહત— ગાના.

બાલમા પીયા અબલી લેગા હારે તસીખા જગા,

પાઉંગી હજારા પીનહાવા—બાલમા.

સાયા સરપર તુ અબ્બારે ચલશન ફુલે ફલે,

સળકો ખુશકર દુખગમ તાર.

શાદ રહો હરઆન હાં.....લીલજુ નેક ખુ—બાદમા.

બાદલ—આદામ હય ધરિનકે સિપેહસાલાર સાહબકો આદામ બળ લાતા હું.

દિલાવર—મન અજ દીદારે બાદલખાન બહાદુર બિસયાર ખુશ શુદમ ઓ એડીકાંગ મન કુળસ્ત.

બાદલ—હાય હાય રહે કયસી મુશ્કીલ પડ ગઠ. ફારસી જાન તો મંય બિલકુલ સમજતાહી નહીં. ફિર ધનકો ક્યા જવાબ હું. અરે હાં વોહ એડીકાંગ સાહબ કહાં ગએ. (મનચલેકો આતા દેખકર) વોહ આએ અજ આધએ જનામ આપ કહાં ગએથે દેખીએ યહાં કયસી મુશ્કીલ દરપેશ આધ.

મનચલા—મંય જરા એક કામકો બાહિર ગયા થા.

દિલાવર—મન અજ ઓ બિસયાર મસકર શુદમ.

મનચલા—સિપેહસાલાર સાહબ ફરમાતે હંયકે હમ આપસે બહોત ખુશ હુવે.

બાદલ—બલે બલે અમ મેરી તરફસે અજ દીજએકે મંય એક અદના આપકે પયરોંકી ખાક હું. ચૌર ધન સખ ધનાયતોંકી શુક્રિયા બળ લાતા હું.

દિલાવર—હાં ધરાની ખિતાબ દાદહ બરાએ ઉદદ આમાદા ખુકેન.

મનચલા—ખુખ ખુખ.

દિલાવર—ઇ પરી પયકર બિસયાર હસીન ખુખ તુરાસ્ત મનઅજ દિલોબન અજબ શુદમ.

મનચલા—સિપેહસાલાર સાહબ આપકી લડકી બહોત તઅરીફ ફરમાતે હંય.

બાદલ—બલે દેખા ફારસી જાનબી કયસી મીડી હય. જયસે મિસરીકે હુકડે, હલવાકી દુકાનકી બરફી, દુબુર રહે મેરી બીવી હય ચૌર રહે મેરી નેકબખ્ત લડકી હય.

જુલીયા—દેખા ખબરદાર.

બાદલ—અરી ચુપ/રહો.

દિલાવર—હાં ખાનખા ખિતાબ બિદહ.

મનચલા—ચૌર અમ આપકો ધરાની ખિતાબ જ્યાહલ અખગાર અખખરલ બગલોલ આગાધમ ધનમકાર જંગ બહાદુર ઉસકે સાથ રહે તમગેબી ધનાયત ફરમાતે હંય.

દિલાવર—હાં કાજી પવાહમકે રીસ્તએ જવ જ્યન ગિરહ દાદા શવદ.

મનચલા—અમ સિપેહસાલાર સાહબ ફરમાતે હંય કે શાદીકી રીસ્તા લગા દીજએ.

જીલીયા—દેખો, ખખરદાર રહો મંચ કહે દેતી હું તુમ ચાહે પાગલ
ખનો ખેલકુદ ખનો. મગર મુઝે ઝોર મેરી લડકીકો ધસ સ્વા-
ગમે ન શમિલ કરો.

બાદલ—ખહોત ખુબ ચલચા બેટી ખુદા તુઝે ખુશ ઝોર મુખારક
કરે મંચ ધન સિપેહસાવારમે તેરી શાદી કીયે દેતા હું. બેટી
શરમાતી કયું હય, આ મેરે સામને ખડી હો તાકે તુમહારી
શાદીકા હાય મિલાઈ.

જીલીયા—અરે તુમ રહે ક્યા સ્વાંગ કર રહે હો, શર્મ નહીં આતી રહે
મુવે બહે રૂપીયે ખુદા જાને કહાંસે આઝે હંચ. ક્યા ખે જાને
ખુઝે અંચસે કાકુઓકો અપની લડકી હવાલે કર દુગી.

ગાના.

ડાલા કયસે ફરેખીકે ફરે રહે ધંદે રહે ગંદે આ બંદે,
દુર નિકલ દુર નિકલ દુર નિકલ તું.

બદલગામ બદલગામ બદલગામ જા,

ફરેહત—છોડો. અજી અચસી હો ન ખદા તુમ.

અરજ ગરજ સુત લીજો ગુન લીજો.

બાદલ—શર્મસાર શર્મસાર હું મંચ.

કરમ ધરમ શરમ રાખો મેરી.

જીલીયા—ચલ ચલ બદ સિદ્ધાત હાં જા જા-ડાલા.

બાદલ—અરે હાય હાય અજ મંચ ક્યા કહે અરી ઝો ઉલ્હુદી
જોરુ તુ કયું હમારી ઝોર અપની ચમકતી હુધ તકદીરકો સિ-
યાહ કર રહી હય. (આતા સર મનસુરકા.)

સર મનસુર—અરે હહેરો હહેરો રહે ક્યા ઉલટા ધનસાક સહેરા તો
મેરે સર હય શાદી ધરકે સાથ.

મનચલા—યો ઝોક ન શુદ દો શુદ.

સર મનસુર—અજી સાહબ આપ કોન હય ઝોર ચહાં કયું
આય હંચ ?

દોસ્ત ૧—ક્યા તુમ અંધે હો દેખતે નહીં રહે ધરાનકે સિપેહ સા-
વાર હંચ ઝોર ખાનખહાદુરકી લડકી ફરદતમે શાદી કરને
આઝે હંચ.

સર મનસુર—જામે કસખી ખાવરચી જાતા હય યા ખેખજનજત
હોતા હય અગર મેરી મજેતરકો બ્યાહ કર લે ગયા, તો મંચ
અબી ધસ જગેહ અપના ઝોર તુમહારા દોનોકા ખુન કર દુગા.

દિલાવર—મુશકિકે મન ઈ તુન્દખુ ચીં મી ગાયદ.

મનચલા—હુજીર હીં શખસ દુશનામ મી દહદ વઢરે કલ
મી દારદ.

દિલાવર—ઓ ખગલોલ શુમા એદમીદી મનશીલ મસ્ત શવૂમ તર
અથ સીનહા અમ અન્દોખતમ.

સર મનસુર—અમે જા અન્દોખતમ વાલે અન્દોખતમકે સાલે તેરી
તાકત કયા જોરહતકો ખ્યાહ લે જાય.

મનચલા—અમે તેરી કયા મળલ હય જો ધસે હાય લગાએ.

દોસ્ત—શાદીકા એકરાર ધનકે સાથ હવા હય તેરે સાથ નહીં.

સર મનસુર—ખાનખાહુરને કોલ મુજકો દીયા હય ધનકો નહીં.

ખાદલ—તુ ખક્તા હય મંચને તુજસે કોઈ વચ્ચા નહીં કીયા.

સર મનસુર—તૌખા તૌખા યહે કમખખત મુસરેકા મુસરાલી મુકર
ગયા તો કયા આપને મુકે દુહા ખનકર-આનેકો નહીં કહાયા.

ખાદલ—નહીં મંચને ખીલકલ નહીં કહાયા.

સર મનસુર—તો મંચ ખવાહ મખવાહ સહેરા ખાંધર આયા.

મનચલા—ધસમે શકહી કયા હય તેરા નામ ગલેપહુ હય.

સર મનસુર—અગર મેરા નામ ગલેપહુ હય તો ધસકા નામ ખીચમે
કું પહુ હય.

મનચલા—ખસ ખસ અખ ચહાસે અખત હો જવ વર્ન વોહ માર
ખાવગો. ઔર અયસે પોટે જવગે કે સરપર એક ખાલલી આ-
કી ન રહેગા.

સર મનસુર—હાય હાય ખુરા હવા ખસા હવા ધર ખીગડ ગયા.

(ખાદલકો ફરહત ઔર દિલાવરકા હાથ મિલાના.)

ખાદલ— અશઆર.

હય કાયમ યહે જખતકકે લયલો નહાર,

રહે જોડા ધન દોનોકા ખર ફરાર;

જમીનો જમન ધનકે શામિલ રહે,

હય જખતક યહે દુનિયામે પ્રલેં શલેં.

સખ—આમીન આમીન આમીન.

સર મનસુર— શાએર

ન દરગીજ મુખી હોકે મુખસે રહે,

દમેશા પલાલી યહે લહતે રહે.

સખ—મુખારક સલામત મુખારક સલામત.

સર મનસુર—લઅનત મલામત લઅનત મલામત.

ખાદલ—જેટી જવ મુખી રહે ખાલિન્દકા ધર ખસાય.

સર મનસુર—હાં જાવ છુતની ખાવિન્દકો જલ્દ દીવાલા નિકલવાવ.

બાદલ—ખુદા તુમ દોનો દુલ્હા દુલ્હનકો સુખકી નીંદ સુલાએ.

સર મનસુર—ખુદા કરે મેરી બદ્દુઆ અસર કરે જાય રહે દુલ્હન
ધર જાતેહી મર જાએ.

દિલાવર—અચ્છા સુસરે સાહબ અબ હમ અપને વતનકો જાતે હય.

બાદલ—હય રહે કમખખત જવાઇ ફારસી બોલતે બોલતે ઉરદુ
કયસે બોલતે લગા.

દિલાવર—અજ સાહબ રહેતો બન્દેને અપને મતલબકે લીયે જલ
બિછાયાયા, વર્ન ફારસીકા જાનનેવાલા ધરાનકા રહેનેવાલા તો
મેરા દાદાબી નડયા.

બાદલ—હય તો ક્યા તુમ ધરાની સિપેહસાહાર નહીં ?

દિલાવર—નહીં નહીં.

બાદલ—તો કૌન ?

દિલાવર—આપકા ખાદિમે દિલાવર (ડ્રેસ ઉતાર દેતા)

બાદલ—કૌન દિલાવર ઉદ્ધ છુટિયા હુબ ગઇ, છુટિયા હુબ ગઇ.

સર મનસુર—લડકી છિન ગઇ લડકી છિન ગઇ.

બાદલ—મંય તો કિસી બડે બિલ્લે વાલેસે બ્યાહને વાલા થા.

દિલાવર—અજ ખાનબહાદુર સાહબ બડે બીલ્લેવાલોકો ક્યા
કરના હય. બડે ખિતાબ પાનેસે કુછ કિસીકી ધજાજત ચૌર
મરતખા નહીં બદ્દતા હય. બલા તુમહી બતાવ, અગર કીસી
ગધેકો શેરકી ખાલ પહેનાકર ઉસકા નામ શેરે બખર રખા
જાય તો ક્યા વોહ શેર હો સકતા હય.

બાદલ—અસ સુખ રહો ડામ બિલાડી ગાવટી આદમી હમકો ક્યા
ગધા બેનાતા હય.

દિલાવર—મંયને તો અકસર અયસે ખિતાબ પાનેવાલે સીનેપર
બિલ્લે ચૌર ચાન્દ તારે લગાનેવાલે દેખે હય છુન્કી લોગ
હંસી ઉઠાતે હય ચૌર ખાનબહાદુરકે બદ્દે ચિમગોડર
કહેતે હય.

સર મનસુર—અબ જો હુત્રા સો હુવા અબ શાદીકી સુધ્યાં ખાતે ચલો

બાદલ—ખુશકા ખાવ ખુશકા.

ગાના.

સખ—ઇસ શાદીમે કયસી બહાર આઇ રે.

મનચલા—તએ દુલ્હાકી કુચ્છ ન ખન આધરે-ઇસ

બાદલ—ઉલ્લુ સારે જાવ જાવ ખટારા બદાવ હાં.

સર મનસુર—જવાંઈ હુય ચહે ક્યસા પુરા બન બિલાવ.

મનચલા—હાં જોરકો લે જાવ યાર આવ.

દીલાવર—દુલ્હનકોબી છીન લીયારે.

સર મનસુર—હાય હાય સુસરને ડીનપાટ દીયારે.

બાદલ—વાહ તમગા રહે ગયારે.

સર મનસુર—ખીલકુલ ગડગડીયે શાદીકે હંચ પુરે પાછ.

દીલાવર—ચલે અપને તો દુલ્હન લે જાવ.—ઈસં

(જાના સખકા.)

બાબ તીસરા.

પરદા તીસરા.

ગાર.

(એ.અમ્મ,જાના ના.જોકો લીયે હુવે આના.)

એ.અમ્મ,જા—દેખો ખ્યારી ચહે વહી જગેહ હય. જહાં મંચને તુમ્હારે લીયે વોહ તમામ ખેશ કીમત જવાહિરાત છુપા રખે હંચ.

ના.જા—હયા ચહે વહી જગેહ હય મગર ઉદ્ધ ક્યસી ખાદનાક ખા-
મોશ ઔર મુનસાન જગેહ હય મુઝે ખાદ મ.અલુમ
હોતા હય.

એ.અમ્મ,જા—મુઝે ત.અજગુખ મ.અલુમ હોતા હય કે ખાદ ઔર
વોહબી તુજ જયસી ખેખાક ઔર નિર ઔરનકે દિલમે
ખાદ જખકે મંચ તુમ્હારે સાથ હું તો તુમ્હે ડરનેકા કોઇ
સખખ નહીં.

ના.જા—ઉદ્ધ શહેરકી તમામ ઔરતોં મુઝપર કિસ કદર શક કરેગી.
હાં વોહ તુમ સખ જવાહિર મુજહીકો દોગે યા નહીં ચોડેગે
મુઝે ધતિમીનાન ન દોગા.

એ.અમ્મ,જા—જુરર વોહ સખ તુમ્હારેહી લીયે હય.

ના.જા—ઈસ બયાનક ઔર ખાદનાક જગેહમે છુપાએ હુવે જવા-
હિરાત ગાલિખત અંધેરી રાતકી તરહ ઔર આગદાર હેગે.

એ.અમ્મ,જા—ઔર લાલ તાળ લહુકે માનીંદ સુખ યાકુતકી તરહ
ચમકનેવાલે હીરે ખીજલીકે માનીંદ બરમા દેનેવાલે શરીરોંકી
તરહ ઉદે ઉદે નીલમ મામુમ ઔર માયુસ મરને વાલીકી
લડકીયોંકી તરહ ખુશસુરત ઔર સિગૈલ મોતી હંચ નહીં
ચોડા નહીં ઔરતોંકી મુહમ્મતકી તરહ રંગ બદલને વાલે

આખદાર જમરડદ એ સખ મંચને યહાં તુમહારે લીમે છુ
રખે હંચ.

ના.જ—ઓહો ઇસ નાસરી ખાન્દાનકે કબરસ્તાનમે.....

એ.અબ્બા.જ—હાં યહીં યહીં અચ હસીન દિલરૂખા યહીં તુમહારે
નર્મ ઔર ગુરાજ બદનલી એક રોજ ખાકકા પયવન્દ હોમા

ના.જ—ખુદા યા ! કિસ કદર !! હયખત નાક ખામોશી કયસા મ
યાનક સન્નાટા, ક્યા દહશત નાક મનજર સુઝે આહિર લે ચલો
હંચ તુમ ક્યું નહીં ખોલતે, તુમહેં ક્યા હો ગયા ખોલો તુમ મુ
ચુપ ખડે હો ખોલો ખોલો, એક લદ્દજ ખોલો, મંચ દહશતમે
મરી જતી હું.

એ.અબ્બા.જ—ખામોશ ઓ મકકારા ખામોશ ખામોશી તરફ મુ
હાલત બનાનેકા એ મોકા નહીં હંચ તુને બહોન સચ્ચા મ
દાજ કીયા એ નાસરી ખાન્દાનકા કબરસ્તાન હંચ બલકે
ઓ સુદ્ધદ હસનેવાલી નાગન એ તેરાહી કબરસ્તાન હંચ.

ના.જ—હંચ ! એ ક્યા ? ઇસસે મતલબ ! તુમ સુઝે યહાં ક
લાય હો ?

એ.અબ્બા.જ—ઓ નાપાક બદ પ્રસિમત તુઝે મૌતલક તરસાનેકે લીમે

ના.જ—યા અલ્લાહ ક્યા તુમ બદ હવાસ બદ અવસાન હો ખમે
હો આહ કમનસીખી મંચ એક દીવાને આદમીકે સાથ બધા
ગઈ હું ? નહીં ! પ્યારે ચલો આહિર ચલો તુમકો ખુલી દુખ
હવાશી જુરત હંચ સુઝે તુમહારા ખુજાતા નહીં આહિર તુમ
વહાં ક્યા દેખતે હો ?

એ.અબ્બા.જ—એક એકસ ઔર બેવકાફકા શિકાર દેખ દેખ બલકે
પર દેખ ખુનકે છીંટ નજર આ રહે હંચ. હસી બલકે મ
બદ બખકા ખુન કીયા ગયા હંચ ખોલ ખોલ અપારે
દગાબાજ ખોલ વોહ કહાં હંચ.

ના.જ—કૌન ? એ.અબ્બા.જ !

એ.અબ્બા.જ—હાં વહી વહી સાદા દિલ લોલા રૂસ હંચ હંચ
હુવા શૌહર.

ના.જ—વોહ વોહ મર ગયા.

એ.અબ્બા.જ—નહીં નહીં વોહ મર નહીં ગયા બલકે અન્સ હંચ

ના.જ—તુમ દીવાને હો ગએ હો એક મરા હુવા આદમી ક્યું કર અન્સ
હો સકતા હંચ ?

એ.અબ્બા.જ—ક્યું કર ઓ ના.જ ઓ બેવકા ના.જ મેરે સાથ હો રહે